

MERLINPROCC

Startsiden

Norden

England

Nord Europa

Sør Europa

Øst Europa

Nord Amerika

Sør Amerika

Asia og Afrika

Webmaster

At War With Self - Act Of God

Musikk uten grenser fra Glenn Snelwar og hans At War With Self fordi her er det en sjangerforrakt som er forbilledlig! Her finner vi i den musikalske miksen elementer av både funk, grunge, psykedelia, industrial, metall, prog og klassisk. I seg selv er selvsagt ikke en slik blanding noen garanti for bra musikk, og faren for et sabla søl er så absolutt tilstede. Søl blir det definitivt ikke her, og årsaken er at maestro Glenn Snelwar svinger taktstokken og har full musikalsk kontroll, og øser ut av sine tilsynelatende utømmelige kilder av pur musikalitet og talent. Når så musikken også forettes med hjerte og følgelig stor innlevelse og låtmaterialet er jevnt over meget bra smidd og det er flust opp med kreative ideer, da er det kort vei til hva vi definerer som virkelig god musikk. Omtalte Snelwar er forøvrig kjent fra den fine debuten til Gordian Knot i 1999 og ypperlig gitarspilling. Her er han ute med skive nummer to under At War With Self konseptet som varer så lenge som femtiseks minutter. For å få dette prosjektet vel i havn trenger selv en kapasitet som Snelwar en musikalsk håndstrekning. Her heter hjelpen i hovedsak Damon Trotta, og han bidrar i rimelig stor grad til at denne skiva blir så vellykket. Trotta er så vidt vi kan skjønne en gammel barndomsvenn, og vel så viktig er at den musikalske kjemien mellom Snelwar og Trotta er noe "Act Of God" nyter godt av. Vi får en positiv galskap og en intensitet som bare kan komme fra det å spille hverandre gode og åpenbart ha det gøy sammen. Vi skal heller ikke undervurdere det faktum at "Act Of God" i motsetning til debuten har vokal som jo utvilsomt forandrer musikken radikalt for mange lyttere. Uansett så er "Act Of God" ei skive som er både løssluppen og strukturert og faktisk tidvis fremkaller herlige frysninger på ryggen! Den musikalske kraften og det underfundige og kreative bidrar til denne gode følelsen, men også albumets nerve og tilstedeværelse er svært viktige ingredienser. Lyrikken er også høyst oppegående og på for eksempel "911" referer selvsagt til det groteske og skammelige angrepet på World Trade Center i 2001. Musikken fanger formidabelt opp det spekteret av følelser 9/11 gestaltet, og bygger seg formidabelt opp fra akustisk gitar til brennhete riff for så å tone ned til der det hele startet. Tittellåten sitt musikalske sortiment inneholder også Snelwar sin subtil akustiske gitarspilling, men tar en 180 graders sving og gir oss rimelig slemme musikalske landskap stenket med arabiske vibber, som er en perfekt avslutning før neste låt, som er omtalte 911. Låtene på den skiva er ofte mangefaset, men er alle utstyrt med stor egenart og flust med skjel og innovative ingredienser. Mye her handler om å formidle følelser

og stemninger, og i så måte lykkes Snelwar og Trotta til tusen. Det er bare hør på låter som "No Place" og "Ursa Minor" og dette blir klinkende klart! "Acts Of God" er ei skive som gir oss mange fine musikalske øyeblikk, og bør være skreddersydd for de som liker progmetall og da de får alt de kan drømme om på ei svært variert, intelligent, dynamisk og finurlig skive.

www.glennsnelwar.com

www.myspace.com/glennsnelwaratwarwithself

1. Acts of God
2. 911
3. Threads
4. Ursa Minor
5. End in Blue
6. Martyr
7. No Place
8. Choke Loud
9. Refugee

Glenn Snelwar – Akustiske og elektriske gitarer, mandoliner og synther
Damon Trotta - Bass, vokal, E-bow, didgeridoo (stor fløyte av bambusrør) og programmering
Mark Sunshine - Vokal
Manfred Dikkens - Trommer
Steve Decker - Trommer
Dave Archer - Synther
James Von Buelow – Gitarer og programmering

Marching Mind – Marching Mind

Disse musikerne har sitt eget konsept som de kaller Grog og det er forenklet forklart en rendyrking av grønsjen rå stemninger, attityden fra metall og det mer subtile og følsomme fra prog! Grog er altså ikke noen ny sjanger men å betrakte som et konsept hvor musikken i høy grad konverserer med lytteren, og litt pompøst sagt er en slags mental hygiene i en musikalsk forklledning. Marching Mind kommer fra

Vancouver i British Columbia i Canada og hadde sin spede start i 2005. En start som relaterte seg til fin musikalsk og menneskelig kjemi mellom vokalist og brettist Jeremy Tardiff og gitarist Chris Neal. Disse to "fant hverandre" i jammingens forunderlige verden, og veien til Grog konseptet var rimelig kjapp. Et konsept som gir mye glede og hygge til musikerne i Marching Mind som synes de spiller den musikken som er optimal for øyeblikket. En musikk som er full av energi men også melodisk, tøff men følsom, storstilt med også jordnær! "My New Enemy Helcion" klokker inn på femtito minutter, og er en ganske så spennende musikalsk reise som gir oss mye av det bandet ifølge menyen skal levere. Det er flust med kontraster og musikken har mange fine øyeblikk og variasjonen er jammen ikke dum den. Forbildene til Marching Mind er mange og vi kan nevne noen, Zamfir, Pearl Jam, Gentle Giant, Primus, Voivod, Genesis, Thelious Monk, J.S. Bach, King's X, Rush, Nomeansno og Camel. Vel så viktig er det at bandet åpenbart trives med musikken de forretter og har tydeligvis masse spilleglede. Dette gir oss sammen med gode låter og fet stemning er meget fin debut. En debut hvor låtene er dyktig arrangert og gjennomkomponert, og hvor balansen mellom vokal partiene og velklingende og heftige instrumentalpartier er meget bra. De stemningsmessige uttrykkene står formelig i kø, og det er stadig noe nytt spennende som dukker opp selv om ikke alt trigger like mye hele tiden så er det mangt og meget som selv den mest bornerte musikkelsker vil ha glede av på denne skiva. Vi synes at Marching Mind er på sitt aller beste når de har sine ekskursjoner hvor det progressive vektlegges i forskjellig grad, men ser likevel at musikken konseptet Grog leverer er både seriøst, spenstig og finurlig at vi i høy grad gir dette verket vår fulle tilslutning. "My New Enemy Helcion" er ei absolutt oppløftende skive som har nok originalitet, musikalitet og substans til at vi er fornøyd.

www.myspace.com/marchingmind

1. Data Complex

2. The Way Out

3. Forgotten Face

4. Mission

5. Shattered Helm

6. The Harbinger

7. Placid Ascension (The Tower: Part 1)

8. Temporary State of Balance (The Tower: Part 2)

10. Awakening

Jeremy Tardif – Vokal og keyboards

Will Goodall - Bass

Sebastien Leger - Trommer

Chris Neal - Gitarer

At War With Self - A Familiar Path

Teknisk/ ekstrem progmetall kategoriseres At War With Self hos Prog Archives, men det er jo i beste fall overforenklet! Helt sant er det derimot at ”A Familiar Path” er bandets tredje album, og at vi nok en gang kan lytte til at Glen Snelwar sin musikk faktisk er bedre enn forrige verk som likevel var meget bra! På dette verket er det en musikk som er full av overraskelser i en intelligent tapning med både aggresjon og mer tenksomme øyeblikk nennsomt fordelt utover på skiva. Akkurat denne bruken av kontraster er så smakfullt utført og er en viktig årsak til at At War With Self skiller seg ut i en musikkverden full av etterapere og kopister. Monsterriff med muskler som strutter og vare og til dels skjøre og skjønne musikalske øyeblikk forrettes og kombineres med den største naturlighet. Låtene er også jevnt over svært gode og musikerne er jo en fryd å høre på. Med seg denne gang, som på forrige album, har Snelwar den svært dyktige trommeslageren og perkusjonisten nederlandske Manfred Dikkers, som til daglig spiller i blant annet ATM Project og Kolios Project. Dikkers bidrar i høy grad på denne skiva med sin distinkte, intelligente og komplette tromming. Med en slik rytmisk mester med på laget kan virkelig Glen Snelwar tillate seg å leke seg med diverse instrumenter. En ”lek” som er finurlig utført på alt han trakterer, og hvor hans meget betydelig evner som gitarist høres på forbillig vis, alltid smakfullt forrettet, og med blant annet et vel av herlige akustiske toner. Det blir aldri kjedelig med At War With Self, men tvert om en svært underholdende og variert musikalsk reise hvor det er mye kompleksitet som likevel er forbausende og behagelig tilgjengelig. Et eksempel på dette er tittelsporet som er en perle av en ambisiøs låt på nesten ti minutter hvor talentet til Snelwar virkelig blomstrer med flust av gode ideer som dras trygt i havn. Låten er også den første med vokal og har en noe mykere teint enn det øvrige sortimentet og en melodisk helnings som vi liker meget godt. Ellers er denne skiva ganske hardt leget, og er nok At War With Self sin mest aggressive så langt, men det fungerer til tusen. Fungerer gjør følgelig fortsatt grunntanken til At War With Self som med en metafor fra matlagingen kan si at musikkener en subtil klassisk gitarspilling på en

seng av progmetall og pyntet med kløktige musikalske ideer som fungerer! Vi kan også si at her får vi King Crimson estetikk og aggresjon som møter Steve Howe og Steve Hackett gitarer i pur spille glede og musikalsk nytelse kanskje er en passende beskrivelse for forholdsvis mye av musikken på denne skiva. Ei skiva som har den flotte evnen at skulle noe ikke være 100 % optimalt for lytteren, så lurer det garantert noe nytt og spennende på neste musikkparti. Musikalsk variasjon, talent og kreativitet er noe som aldri må undervurderes. Skivas andre låt med vokal er "Ourselves" hvor vi til og med får en vokalduell mellom Glen og Maggie Snelwar. På denne fine låten "Ourselves" viser Snelwar at han virkelig også behersker keyboard, i en låt med heftig elektrisk gitar i arpeggiomodus. "A Familiar Path" er på førtito minutter, og har kreative spenn som virkelig er velegnet for å glede lytteren. En glede som gir lytteren mange ytterst stemningsfull øyeblikk men også en intensitet som er smittende og en flott og meget vel utført musikalsk variasjon.

www.glennsnelwar.com

www.myspace.com/glennsnelwaratwarwithself

1. Reflections 5:56

2. Diseased State 3:12

3. A Familiar Path 9:35

4. The Ether Trail 2:28

5. Ourselves 6:29

6. Etude No.10 4:03

7. Concrete and Poison 8:01

8. Hope 2:44

Glenn Snelwar – Akustisk og elektrisk gitar, mandolin, bass,
keyboards og vokal

Manfred Dikkers – Trommer og perkusjon

Maggie Snelwar – Bakgrunnsvokal på 5

**Cailyn/Dani – True Lies & Other
Fairytale**

Skive to fra Cailyn Lloyd fra Fond Du Lac i Wisconsin, og denne gang med vokalisten Dani som til vanelig synger i bandet Oil Can Harry. Skiva har ni låter hvorav fire er originale komposisjoner mens de andre fem er cover av noen av Cailyn sine favorittartister sine låter. Kansas, ELP, Aerosmith, Jimi Hendrix og Traffic er de utvalgte, og alle låtene er fra før 1980, noe som nok forteller en del om Cailyn Lloyd sin musikalske tidsperiode preferanser. Cailyn Dani har virkelig strevd med å sette sitt personlige bumerke på låtene til sine helter og forsøkt en mer moderne innpakning, Låtene er derfor omskrevet og omarrangert for å låte friske og annerledes med dynamisk kvinnevokal og virtuos gitarspilling som to av de bærende elementene. For det er ikke tvil om at Cailyn er en meget dyktig gitarist noe også det meget velrenommerte tidsskriftet Vintage Guitar Magazine har merket seg! Som den ambisiøse musikeren Cailyn synes å være har hun også tilegnet seg bra kompetanse innen bass, trommer og keyboards! Den øvrige musikalske kompetansen er ervervet gjennom heftig spilling innen London sitt blues og rock miljø. Vokalisten Dani Daly har ofte en uttrykksfull, sterk og klar alt, og på denne skiva synger hun meget bra, med unntak av noen låter som det virker som hun ikke føler for rett og slett! Dette gjelder spesielt enkelte av coverlåtene som hun så å si aldri ”kommer under huden” på låtens opprinnelig stemningsfragmenter. Emerson, Lake & Palmer låten ” Still... You Turn Me” er et eksempel på det nevnte. Derimot er Dani ofte virkelig er i sitt ess på de låtene som ikke er coverlåter, som på for eksempel på skiva høydepunkt ”Heading West”. Her kommer virkelig Dani sin tøffe røst til sin rett, og sammen med Cailyn sin bluesstenkede gitarspilling er dette en knallbra låt. Også på låten med den megetsigende tittelen ”Lady Kicks Ax” viser Cailyn verden hvilken fantomgitarist hun er. Denne skiva viser oss to unge og talentfulle og musikalsk sett sultne unge damer, som virkelig gjør sitt ytterste for å levere et bra produkt. Alt disse to musikerne leverer her fungerer ikke optimalt i våre ører, men det er så mye bra musikk her at ”True Lies & Other Fairytales” absolutt er ei skiva å sjekke på for eksempel bandets myspace side. Vi kommer i alle fall til å følge disse fagre damenes musikalske sprell i fremtiden, og ser virkelig frem til neste skive.

cailynrox.com/

<http://www.myspace.com/cailynrox>

<http://www.facebook.com/pages/Cailyn/88087502602>

<http://twitter.com/cailynrox>

1. Heartland

2. Still...You Turn Me

3. Lady Kicks Ax
4. Portrait (He Knew)
5. Heading West
6. Dream On
7. Wind Cries Mary
8. Can 't Find My Way
9. Road Not Taken

Cailyn Lloyd – Gitarer, bass, trommer, keyboards,
programmering.

Dani Daly - Vokal

Shadow Circus – Whispers & Screams

Ei skive hvor de to første låtene er basert på lyrikken til henholdsvis Stephen King og Twilight Zone, og første låt kommer vi utførlig tilbake til! Det ligger så mye arbeid som to år bak skapelsen av dette verket, og det har ifølge musikerne vært en kraftanstrengelse av dimensjoner. Kimen til Shadow Circus ble lagt i 1994 da John Fontana og Corey Folta spilte sammen i et band som het Person Gratta som spilte en hard alternativ rock i nabolaget til for eksempel Jane's Addiction. Noe etter dette oppdaget og falt John Fontana for den nye bølgen av dyktige prog ensembler som Spock's Beard, Transatlantic og Flower Kings. Med slike fabelaktige inspirasjonskilder var ikke veien lang til å forsøke å lage musikk med samme estetikk, men med et definitivt eget bumerke. Snart stod Shadow Circus toget utålmodig på perrongen og prustet mens det ble skrevet intenst på låtene til debuten "Welcome To The Freakroom" som var ei tidvis bra, men ei noe ujevn og uferdige skive. Dette verket var både noe skremmende men hadde også mye humor, det musikalske bunnivået var derimot noe lavt selv om det er noen sterke låter som veier opp for dette. Selve bandnavnet Shadow Circus er hentet fra en bok av Wayne Bradbury's "Something Wicked This Way Comes". Her omtales villskapens sirkus som kommer til småbyer i midtvesten og skaper et vannvittig kaos og forandring. Akkurat det er også blitt en slags mål for Shadow Circus men i noe mindre skala dog! Bandet søker å skape noe unikt som gjør at status quo bare blir et fjernt minne og som sørger for at musikken har så mye fremdrift og essens at det er vanskelig og ikke la seg rive med. Med åpningslåten "Project Blue" spenner de i alle fall sin musikalske bue skyhøyt. Enkelte vil sikkert si at det blir skivebom, og er pompøst og svulstig over alle støvelskafter og diverse andre klisjeer som florerer når enkelte oppdager musikk som er for intrikat for deres referanseverden! Vi

derimot er i en tilstand av et lite kledelig modus som heter hakeslepp, men heldigvis uten tilhørende sikling☺ Låten er så mangefaset og med så store kreative spenn at vi bare må bøye oss i ydmyk anerkjennelse av at dette er en episk låt som er klar for å havne på diverse ”best of” lister. ”Project Blue” klokker inn på 33 minutter, og alt synes å stemme her, og det er et arsenal av forskjellige stemninger og en knallbra fremdrift og variasjon i låten. Stephen King sin klassiske bok ”The Stand” er inspirasjonskilde, og de som kjenner til den boka vil om mulig få enda mer utbytte av låten. De som ikke har lest boka kjenner kanskje til at King er å betrakte som en grøssermester! Vi kan derfor trygt fastslå at Shadow Circus hang til det uhyggelig og skremmende fortsetter på ”Whispers & Screams”, noe jo også platetittelen i høy grad tilsier. Fortsettelsen er etter en slik låt er jo nærmest å betrakte som å hoppe etter Wirkola, men Shadow Circus kommer fra også dette med æren i behold selv om ”Project Blue” er en ytterst vanskelig låt å toppe for å si det mildt. ”Whispers & Screams” fremstår som ei skive med udiskutable kvaliteter som alle som liker prog og ikke minst progmetall lett vil kunne ha mye glede av å lytte til.

<http://www.myspace.com/shadowcircus>

<http://www.shadowcircusmusic.com>

1.) Project Blue

- Captain Trips

- The Long Road Home

- The Big Fire

- The Seduction of Harold Lauder

- The Horsemen Ride

- Hand of God

- Coming Back Home

2.) Willoughby

3.) When Morning Comes

4.) Angel With Dirty Wings

5.) Bolero

David Lawrence Bobick - Vokal

John Fontana – Gitarer og keyboards

Samsara – Samsara

Instrumental postrock med mange ambiente og eksperimentelle utflukter fra dette ensemble fra Montreal, Quebec Canada. Med forbilder som Explosions In The Sky, Coldplay, Sigur Ros, Isis, Mono Eluvium, E og This Will Destroy You er denne EP-en et eksempel på hvor spennende denne sjangeren kan være. Fult så originalt og spennende er ikke bandnavnet som de deler med mange andre musikalske konstellasjoner. Heldigvis er det musikken som er viktigst, og den er tidvis en blanding av postrockens mer stemningsfulle sider blandet med postmetall sine mer potente og harde injeksjoner. Dette gir et noe spesielt lydbilde som gjør at musikken får særpreg og flotte kontraster. Kontraster som gjør at Samsara skiller seg ut i mengden, og er vel verdt å lytte til og spesielt sporet "Anthony's Song" viser dette til fulle. I en sjanger hvor mange band likner temmelig mye på hverandre tar Samara et skritt til siden, og sørger for en temmelig variert musikk og kan utmerket vel unngå som en portal som mange musikkelskere strømmer gjennom, og finner ut at postrock er ganske så spennende. Selvsagt krever det mer en EP med bra låter før vi kan snakke om at dette bandet som postrockens redningsmenn og andre svulstige vendinger. Likefullt er denne EP-en en hørbart bevis på et band med potensial som allerede er kommet forbausende langt i sin utvikling, men som selvsagt fortsatt har noe vei å gå. Bandets mantra er å komponere musikk som taler for seg selv, og de er også rimelig opptatt av filmmusikk. Til sammen gir dette et fokus mot musikk som alene kan utgjøre en filmscene uten at noen av skuespillerne sier et ord. Akkurat det krever en spesiell teknikk hva gjelder låtskrivning, og bandet er da også opptatt av orkestrale partier i låtene. Her har de enda et forbedringspotensial, men allerede nå slår de til med noen utsøkte og flotte partier. Slik sett kan vi gjerne si at denne skiva er et soundtrack til en uskrevet film som Samara ynder å uttrykke seg, eller alternativt en tidløs musikalsk reise hvor historien ikke fortelles av ordene, men av notenes magi. Mer magi får vi om ikke lenge sannsynligvis da Samara ikke ligger på latsiden, men allerede tidlig i 2010 vil ha en ny CD klar. I mellomtiden får vi hygge oss med denne fire låters EP-en og nyte et nytt band som har såpass mye å bidra i en tid hvor alt for mye musikk høres til forveksling likt ut.

F Sharp

Anthony`s Song

Lumpy Spud

Hills

Joel Blanchfield - Bass

Peter Greyling - Trommer

Adam I - Gitarer, pian og programmering

Gjesteartister,

Luca Santilli - Gitarer

Franklin A

Morraine - Manifest Density

Temmelig mørk og hard kammerrock med mye improvisering i miksen som også gir rikelig spillerom for de ofte så spennende og stemningsskapende instrumentene som cello og fiolin kan være. Denne Seattlebaserte kvintetten opererer en plass i den musikalske sfæren mellom rock og fusion, og har flust med pur råskap, og et sound som er nærmest kjemisk rensert for studiomessige produksjonstriks. Her taler musikken for seg selv, og den er fylt med klangfarger som er knapt kan la være å bli påvirket av da melodikken er såpass sirlig legert. Morraine er å betrakte som en del av Rock In Oposition bevegelsen, en subsjanger som for øvrig har vokst seg forbausende stor med årene og har fått mange undersjangere. Bandet har en tyngde og kraft som kan sammenliknes med for eksempel Dr. Nerve, John Abercombie og Boud Deun på deres hardeste partier, men først og fremst er Morraine et band uten mye musikalske dikkedarer og dill. Det er rett på sak med en kontant og potent måte å fremføre musikken på, og ikke mye brodering og dvelende musikalske landskaper. Det som sinker fremdrift noe en er litt store doser av improvisasjon som tidvis ikke føre noen steds! Fart i musikken får bandet derimot med sin nærmest uhørte og uanstrengte eklektiske eksekusjoner, med hurdy-gurdy musikk, mathrock, bebop, django, 20 tallets swing osv. Dette er både ytterst fascinerende og imponerende og gir et distinkt særpreg til "Manifest Density". Som den åpenbare skipperen på skuta fremstår den glimrende gitaristen Dennis Rea, og hans gitarer er da også ofte i senteret for bandets sound. Ofte er det i samklang med cellisten, og noen ganger med fiolinisten, men nesten

alltid søkende og utforskende og med noe lytterne kan utfordres av. Gitarsoloene til Rea snor seg rundt fiolinen og celloen på en ofte riktig så frisk og spenstig måte. Ruth Davidson på cello og Alicia Allen spiller ofte temmelig stakkato og røft, men det inntrykket dempes av temmelig elegant og utrykkfull frasering. Tonen kan tidvis være både ladet og tidvis skjærende fra Dennis Rea, men som oftest er det klangfylt selv om skiva ikke inneholder noen tangentelek. Temmelig hard kammermusikk er nok noe som noe forenklet sier mye om hva Morraine har på agendaen. På samme agenda er det altså en myriade av stemningstablåer som noen ganger fremkommer med velutstyrte melodiske linjer, noen ganger med ytterst heftig og begeistret strengelek, og noen ganger pumpende og trykkende rytmikk. Alt blir som oftest netthendt sydd sammen til et musikalsk hele som utgjør Morrainesoundet som er både særpreget og meget vitalt. Den tilsynelatende slentrende og avslappede holdningen til bandet som kombineres med velordnede og fantasifulle musikalske strukturen virker ofte meget pirrende på oss. "Manifest Density" står ikke for noen musikalsks revolusjon, men har nok musikalske sprell til å holde på interessen, og nok særpreg til å skille seg noe ut fra massene. Skiva er absolutt noe for de som liker kvalitets instrumental musikk hvor samklang og kreativitet har gode kår og hvor et utall av sjangere inkorporeres med ydmykhet og smartness.

<http://www.myspace.com/moraineseattle>

1. Save The Yuppie Breedeing Grounds 4,12
2. Ephebus Amoebus 4,55
3. Nacho Sunset 4,29
4. \$9 Pay-Per-View Lifetime Tv Movie 5,51
5. Manifest Density
6. Uncle Tang`s Cabinet Of Dr. Cligari 4,01
7. Disillusioned Avatar 5,15
8. Kuru 5,02
9. Rveneg Grandmother 5,11
10. Staggerin` 4,41
11. Middebrau 6,46

Stephen Cavit – Trommer

Jim DeJoie – Rørfløyte og fløyte

Kevin Millard – Bass og baliset

Dennis Rea – Gitarer

Jay Jaskot – Trommer

Ruth Davidson – Cello

Holostream - Time & Space

Et såkalt mystisk band hvor duoen Shawn Burnette og Mary White styrer showet. De to hevder å være mottakelige for å blande idioti og artisteri og å søke inspirasjon på de underligste steder! "Time And Space" er bandets debut, og det er temmelig melankolsk musikk som dette bandet gestalter. Den musikalske basen er bass, perkusjon og trommer hvorpå Shawn Burnette og Mary White vekselvis synger eller visker frem sin lyrikk som er mettet med "lystelige" emner som ensomhet, død, sanseløs galskap og et bredt utvalg av generell elendighet. Akustisk og elektrisk gitar inngår en vellykket samhandling med det vokale og sørger for den melodiske injeksjonen og soundet er hva vi kan definere som kult, men også tidvis spenstig. Holostream er også opptatt av at det ikke er noen begrensninger for hva de kan kreere av musikk andre enn at deres egen kreativitet måtte stå i veien. Altså er det kun fantasien som setter grenser, og det er jammen et godt utgangspunkt for å lage spennende musikk. Variasjonsmessig så veksler de noen røffere låtene med ballader hvor vi forsynes med lag på lag med akustisk gitarer. I Holostream sitt musikalske verden er stemninger og melodier to meget viktige elementer noe alle skivas tre ballader til fulle demonstrerer. Både "The Dark Rift", "Time and Space" og "Half Empty" beveger seg der melankolien flyter, og gir fin næring til de som dyrker tristessen. Ønsker en derimot mer oppstemte låter så bør en lytte til "No More Lies" og "Only A Dream". Skiva er på bare trettifire minutter, men Holostream får vist at talentet er der, selv om ikke alle låtene er av toppklasse. Vi etterlyser også en enda mer klart og distinkt særpreg, da vi finner at det lånes litt for mye fra andre band. Når Holostream virkelig slår til som på fabelaktige "More Than Memory" er de en fornøyelse å høre på, og vi kan da trygt fastslå at toppnivået er meget høyt. Også "Eye For An Eye" er en meget bra låt, mens "Still Conceiving You" og "Whole" absolutt ikke er låter som trigger oss. Som alternativ rock betraktet er dette et lovende debutalbum. Vi tror også de som har en hang til melankolsk musikk vil finne mangt og meget bra å lytte til på "Time & Space".

1. More Than Memories 4:16
2. Time and Space 3:33
3. Eye For An Eye 4:28
4. Honor 3:48
5. Only A Dream 2:59
6. Half Empty 4:13
7. No More Lies 4:00
8. The Dark Rift 4:01
9. Whole 2:33

Shawn Burnette – Gitarer, vokal, perkusjon og lydeffekter

Mary White – Vokal og perkusjon

Gjesteartister,

Andy Reamer – Trommer og perkusjon

Dwayne Fulton - Perksujon

W.E.T. – Wet

W.E.T. er et Frontiers prosjekt som med tiden ble et reelt band innen melodisk hardrock. Det vokale står velkjente Jeff Scott Soto for, og han har nok de fleste foruten på diverse soloalbum også hørt som fabelaktig vokalist hos Talisman og Journey. Robert Säll trakterer keyboardene i Work Of Art, mens Eric Mårtensson spiller gitarer og komponerer for Eclipse. Vi antar at gruppenavnet W.E.T. er en forkortelse for første bokstav i bandene Work Of Atrt, Eclipse og Talisman uten at vi kan

garantere at dette stemmer. Uansett så deler disse tre musikerne en kjærlighet til arenarock, med melodisk helning, fyrig gitar og minneverdige melodier. Disse to svært anerkjente svenske låtskriverne har fått ytterligere hjelp av Miqael Persson slik at det er tolv låter som alle holder mål som denne skiva gestalter. Musikken har influenser fra Whitesnake, Giant, Journey og Talisman blant annet og har en meget god produksjon perfekt tilpasset "Wet". Låtene sitter som et skudd og kunne glatt alle som en sklidd inn i AOR sin "Hall Of Fame" eller vært spilt på diverse radiostasjoner. Hadde skiva kommet på 80 tallet hadde den definitivt vært en klassiker fra øverste hylle, med fabelaktig vokal fra Jeff Scott Soto om virkelig får boltret seg her med alle de gode låtene. Låter som "Running From The Heartache", "Invisible" og "One Love" er de tre som vi finner å være aller best, men som sagt de øvrige ti er ikke langt etter. For de som liker melodisk hardrock er denne skiva et must, men også de som liker bra rock vil nok kunne hygge seg med denne flotte debuten. Faktisk har Jeff Scott Soto utbasunert om denne skiva at, "Dette er albumet Journey kunne ha utgitt om jeg fortsatt var medlem!". Nåvel, uansett så er "Wet" så absolutt noe av det ypperste AOR vi noen gang har hørt, og selv om vi på ingen måte er store tilhengere av denne sjangeren til vanlig, så har vi faktisk glede av denne skiva!

1. Invincible

2. One Love

3. Brothers In Arms

4. Comes Down Like Rain

5. Running From The Heartache

6. I'll Be There

7. Damage Is Done

8. Put Your Money Where The Mouth Is

9. One Day At A Time

10. Just Go

11. My Everything

12. If I Fall

Robert Säll – Keyboard og gitarer

Erik Mårtensson – Gitarer, bass, keyboards og bakgunnsvokal

Jeff Scott Soto - Vokal

Cinderella - Live At The Mohegan Sun

Melodisk rock fra dette gamle bandet fra Philadelphia som hadde sin storhetstid rent kommersielt på 80 tallet. Denne skiva er spilt inn live i Uncasville i Connecticut 21-07-2005, og er vel å betrakte som en slags "teaser" for fansen i Europa slik at turnen der selger godt. Dette virker som en kvalifisert gjetning da jo dette er temmelig gamle opptak som nå skyfles ut. For det å skyfle er dessverre rette ordet da produksjonen er heller slett og lyden er til dels søplete. Hvorfor det ikke kastes inn noen flere kroner og lar dette gis ut som DVD eller Blue-Ray er for oss et mysterium? Det er i alle fall å undervurdere fansen da de som oftest har både råd til og lyst til å betale noen kroner for å få ok lyd på sine favoritter. Sutring til side for en stund, Cinderella spiller meget bra på skiva faktisk, og det svinger ofte heftig av bandet som stilistisk ligger en plass mellom glamrock og metallsegmentet. Rett nok er de nærmere glamrockens forunderlig verden og har ikke så mye metall i seg, men denne plasseringa gir de et noe egenartet sound. Settlista på denne konserten er forståelig nok preget av kjente og kjære låter og sånn sett er jo skiva også skreddersydd for at blodfansen skal gå fra konseptene av henrykkelse. "Gypsy Road", "Shake Me" og "Heartbreak Station" er jo meget bra låter, og med originalbesetningen på plass og med mengder av selvtillit gjør de en utmerket jobb. Rett nok sliter Tom Kiefer noe før han får varmet opp stemmen ordentlig, men han blir bedre og bedre jo lengre ut i konserten vi kommer. Sannsynligvis skyldes dette at den godeste Kiefer var gjennom en operasjon på stemmebåndene like før denne begivenheten, og at det var litt rust som måtte bort. Borte er også et aktuelt positive ord hva gjelder produksjonen som har tatt bort mesteparten av stemningen med en produksjon som er regelrett mikset i hjel og som altså er temmelig søplete. Bootlegfølelsen er i alle fall stor, og det er synd da bandet åpenbart hadde en stor kveld her med flatt jern og stort samspill. Derfor er nok denne skiva definitivt mest for fansen eller til og med for blodfansen.

<http://www.myspace.com/stillclimbing>

<http://www.cinderella.net/>

1. Intro
2. Night Songs
3. The Lst Mile
4. Somebody Save Me
5. Heartbrake Station
6. Coming Home
7. Shelter Me
8. Nobody`s Fool
9. Gypsy Road
10. Don``t Know What Yoy Got
11. Sjake Me
- Bonusspor,
12. Fallin` Apart At The Aeams
13. Push Push
14. Still Climbing

Tom Keifer – Vokal, piano, keybaords, mandolin og mandcello

Eric Brittingham – Bass og bakgrunnsvokal

Jeff LaBar – Gitarer og bakgrunnsvokal

Fred Coury – Trommer

Steve Morse – Prime Cut 2

Den tidligere Kansas, Biff Allstars og Dixie Dregs gitaristen Steve Morse, og nåværende gitaristen i Deep Purple slipper med “Prime Cut 2” en låtsamling fra sine soloalbum. Med unntak av siste låten ”Red Barchetta” som er en hyllest til Rush, er skiva totalt instrumentalt. Med seg har Steve Morse et knippe meget dyktige musikere som i høy grad medvirker til at skiva låter såpass bra. Skiva er laget med omhu da det er pen variasjon, og musikerne er dyktige og høyt kompetente. Det manøvrer heftig mellom country, boogierock, jazz, hardrock, prog og flott akustisk gitar og en blendende oppvisning i variasjon og mangfold. Vi får en del av Morse sine mindre kjente låter som på tross av dette

holder høy standard, og skiva er en heller ukonvensjonell visning av en av verdens absolutt beste gitarister. En annen styrke Morse har er at det ser ut som han spiller alle sjangere like godt og med like stor selvfølgelighet. "Zig Zag" for eksempel er en svingende boogierock, mens også som den naturligste ting av verden spiller han musikk hentet fra barokken. Steve Morse har også klare følere til såkalt southern musikk, da han jo er fra sørstatene, og hans versjon av blues, southern rock og country er som oftest ytterst smakfullt anrettet. Alltid med en harmonisk estetikk og en tilsynelatende uanstrengt evne til å spille de mest komplekse linjer slik at det høres både flott og enkelt ut! Morse leverer alltid varene, og vi får også låter hvor han oppviser både ekstrem fart og teknikk, pent variert med mer neddempede og følsomme linjer. Morse har en temmelig unik sound som vi så absolutt setter stor pris på. Det hevdes at grunnlaget for hans spesielle stil er hans design av instrumentale forbedringer for å få med seg alle de så viktige nyansene i strengелеken som skiller klinten fra hveten. Normalt vil ei skive som er så gitarfokusert mest være for de som aldri får nok av gitar. "Prime Cut 2" er utvilsomt for gitarelskeren, men også de som liker fabelaktige instrumentale prestasjoner vil like denne skiva. Vi snakker tross alt om en kar som av temmelig mange regnes som verdens beste, og av de aller fleste som ekstremt dyktig gitarist. Som låtskriver er også Morse høyst oppegående, så skiva har er ok låtmateriale hvor Morse kan boltre seg.

<http://www.stevemorse.com/>

<http://www.myspace.com/stevemorse>

1. Zig Zags
2. On Fire
3. Bar Hopping With Mr. Picky
4. Ghost Of The Bayou
5. Mood For A Day
6. Truthola
7. Portrait
8. Great Mountain Spirits
9. Midnight Daydream
10. Red Barchetta

Steve Morse - Gitarer

Gjestearter,

James LaBrie

Dabe LaRue

T Lavitz

Rod Morgenstein

James Murphy

Dave Weckl

John Patitucci

Van Romaine

Prog Around The World

Denne skiva gir oss prog fra alle verdens kanter, herunder Nederland, Israel, Brasil, Frankrike, Ungarn, Canada, USA og Sverige. Labelen Magna Carta øser på med en låt fra tolv av sine mange artister som har proghelning i større eller mindre grad. Alle artistene har det til felles at de har sluppet sine siste album hos Magn Carta. Noen er kjente artister for folk flest, mens andre nok er temmelig nye bekjentskaper. I en slik samling vil det ofte være rikelig utfallsrom for positive overraskelser samt noen nedturer. Der starter riktig så bra med gitarfenomenet Martone fra Canada, som spiller meget bra og viser eminent teknikk i en Steve Vai inspirert låt. Ozric Tentacles leverer som alltid varene, og låten „Armchair Journey” er et stemningsfullt verk det står respekt av. Lemus Voice er rimelig hekta på Dream Theater rundt „Jamges and Words“, men klarer tross dette å gi oss et harmonisk og velklingende låt som tross av noe mangel på originalitet er bra å lytte til. Italienske Derdian likner på Blind Guardian, men også de kommer opp med en låt som ikke er så dum. Med tolv artister som alle er rimelig instrumentalt oppegående og ganske forskjellig så blir dette ei ok skive, selv om ikke alt utsonderer store mengder originalitet. Produksjonen er pussig nok ikke så spesielt god på enkelte låter, men velger en å se på at skiva er variert og velspilt så kan gjerne dette være en fin sjanse til å stifte bekjentskap med enkelte ukjente aktører i prog scenen. The Hiden Sun Demos står for skivas kanskje beste låt, med „Elevation“, mens Ethan Brosh sin „Ancient Land“ også er en bra låt. Slike samlere med mange artister pleier å møte en viss mengde forutinntatthet og mye motbør før noen i det hele tatt har gidde å lytte konsentrert. Gi skiva en sjanse og litt tid, så er det jammen mye annet som er dummere å fylle ørene med, da faktisk dette vokser jo mer en lytter.

<http://www.magnacarta.net/prog/progaroundtheworld.html>

1. Moron Face - Martone

2. Another Existence – Age Of Nemesis

3. Holes – Liquid Tension Experiment

4. I Don` t Wanan Die – Derdian
5. Ancient Land – Etahn Brosh
6. Intuition – Lemus Voice
7. Armchair Journey – Ozric Tentacles
8. Spiritual Jewel – Khallice
9. El Terrible – Stripsearch
10. Elevation – The Hideous Sun Demons
11. Lion-Snake – Anthropia
12. Hydra – Ola Frenning, Christopher Malmstrom

Kinetic Element – Powered By Light

Forrige skive "Starship Universe" fra dette bandet var mildt sagt ikke noe vi ble spesielt begeistret for. Det medfølgende presseskrevet beskriver bandet musikk som, " et keyboardbasert progband fra Richmond, som kan minne om Emerson, Lake & Palmer, tidlige Genesis, Moody Blues og Pink Floyd, men som har sin egen stil". Musikken på denne skiva er definitivt keyboarddrevet, men bruken er noe mer nedtonet enn på debut. Fortsatt er det rikelig anledning til å låne ørene til de lifligste toner fra Visaggio som er en trollmann med tangentene, med en forkjærlighet for Hammond B-3 og dens spesiell og flotte sound. Denne gang har gitarene bedre kår, og Todd Russel får oftere vist sine musikalske muskler! Han er ny i bandet og sørger for en skikkelig vitamininnsprøytning med sin jazz og jazzrock klingende gitarer, men også med rytmegitarene står han for viktige bidrag til lydbildet. Stemmen til Viasggio holder dessverre ikke samme nivå og klarer på ingen måte kommer opp mot Visaggio sine evner som brettist. På de mer uptempo partiene klarer han seg greit, men straks det blir roligere farvann er han ikke spesielt god synes vi. Musikken på "Powered By Light" derimot er en fin blanding av klassisk rock, jazz og prog som er understøttet av en velfungerende rytmeseksjon. Jevnt over er musikken ikke utstyrt med spesiell skarpe kanter, men Kinetic Element glimter tidvis til og viser sine mer kvasse sider faktisk. Likevel er skiva nok mest for de som liker musikken mer neddempet og med fokus på lengre instrumentale utflukter. På for eksempel seksten minutter lange "Reconciliation" og den tolv minutters saken "Peace Of Mind, Peace Of Heart" er det satt av rikelig med plass til instrumentale partier. På "Now And Forever" er den låten hvor virkelig Todd Russel får vist sine evner om gitarist. Skiva har lyrikk som dveler mye med en del religiøse aspekter da Visaggio er å betrakte som en kristen mann, og da han står for alle tekstene er ikke dette akkurat noen stor overraskelse. Også vi som ikke har noe kristent livssyn kan ha noe å hente i tekstene når det

gjelder den mer etiske spørsmålene Vissaggio dveler ved. Uansett så er dette albumet et meget bedre album enn det forrige, og inneholder mye musikk som er vel verdt å lytte til. Tidvis er de stemningene som skiva gestalter ganske så vakre og storslåtte, men likevel trenger skiva som helhet noe mer pondus i noen av låtene. Muligens kan dette løses med at gitarene får enda mer spillerom, og en i tillegg hadde nok en annen vokalist på noen av sporene vært et smart trekk. Noen av låtene er også vel lange og den gode ide tværes ut for mye, idet det er grenser for hva en metaforisk kan presse ut av selv en saftig appelsin. De som liker band for eksempel Proto-Kaw, de roligere partiene til Emerson, Lake & Palmer, Moody Blues, Tiles og Transatlantic vil utvilsomt også like denne skiva.

www.mikevisaggio.com

www.myspace.com/kineticelement

<http://kineticelement.com/>

1. Riding In Time
2. The Ascent
3. Now And Forever
4. Peace Of Mind, Peace Of Heart
5. Meditation
6. Reconciliation
7. See The Children

Mike Visaggio – Keyboards og vokal

Michael Murray – Trommer og gitarer

Tony D`amto – Bass

Todd Russel - Gitarer

**Blanc Faces – Falling From The
Moon**

Amerikansk AOR eller svært melodisk rock om en vil fra fra Blanc Faces her på "Falling From The Moon". Albumet er dedisert til trommeslageren Kyle Wondering som kort tid etter at dette verket var fullført tragisk nok avgikk ved døden. I førersetten her er brødrene Le Blanc som en med litt evne til deduksjon fort vil skjønne er opphavet til halvparten av bandnavnet. Noe av opphavet til Blanc Faces store suksess blant AOR folket derimot er et krystallklart sound som de nevnte elsker.

Leverandør av det rene og prektige soundet er det Frontiers produsenten Dennis Ward (Pink Cream 69, Place Vendôme osv.) som har stått for, og han har også sørget for at skiva har akkurat den rette 80 talls stemningen som jo var AOR segmentet sitt glansdesennium.

"Falling From The Moon" handler definitivt ikke om å skape noe ny musikk, da hele vitsen litt slemt sagt vel egentlig er å resirkulere AOR musikken. Forholder en seg til den totale mangel på ambisjoner om innovasjon, så er dette ei skive som er både velspilt og med fengende låter, selv om vi har hørt det før. Blanc Faces er flinke til det de gjør, Robbie La Blanc er en god vokalist og Butch Taylor er en ok gitarist. Skiva åpner med "I Come Alive" som er en melodios sak som garantert vil kile de som liker AOR, og balladene "Everything" og "Don't Take It

Away" er også skreddersydd for å bli høyt elsket. Pent og pyntelig starter tittelsporet, men det blir mer trykk i låten utover, uten at den noen gang blir annet en svært melodios og forutsigbart. Vi synes at det gjerne kunne vært noen mer varierte låtkolleksjon da det er for lite låter som rocker. Likevel er dette ei skive som på et vis gjenskaper AOR stemningen og nok er noe de som liker det veldig melodisk vil trykke til sitt bryst. Fans av Giant, Foreigner, Survivor og Journey bør nok skaffe seg denne skiva.

01. I Come Alive 4:02
02. Falling From The Moon 4:12
03. I Swear To You 3:49
04. Everything 4:23
05. It's All About The Love 3:35
06. Goodbye Summer 4:29
07. Deep In The Heart 4:15
08. Don't Take It Away 4:13
09. Like A Believer 3:48
10. Light Of The World 3:10
11. I Will 3:20
12. Fly 4:13

Robbie La Blanc – Vokal

Brian La Blanc – Bass, rytmegitar, perkusjon og keyboards

Butch Taylor - Gitarer

Jeff Batter – Keyboards

Tony Archer – Trommer

Kyle Wondering - Trommer

Odysseys - Voyagers

Med sin andre utgivelse har Odysseys virkelig tatt et stort steg fremover med en mer moderne produksjon og bedre låter, samt at sjarmen og det genuine er inntakt. Et par av sporene er smidd for å spilles på radiostasjonene, som for eksempel "The Freerider" og "Thought Police". Det resterende sortimentet er en art som kan kalles for sublim prog! Skiva klokker inn på 65 minutter, og har solide og flotte vokalharmonier, "sneisne" akustisk gitarer og fabelaktige mellotroneskapader. Også mer intense partier som er rimelig originale finner vi på "Voyagers", men det skal ikke underslås at bandet har lyttet til tidlige Yes og King Crimson. Stort sett er det hentet inspirasjon forbilledlig fra disse gigantene, men på "The Last Relayer" er det snakk om lovelig nær noe som kan minne om plagiater. Akkurat det er til å leve med da "Voyagers" oppleves som en frisk, inspirert og interessant skive.

At musikken er retro er en udiskutabel sannhet, men det den Mississauga-baserte Torontokvartetten utfører har en så dynamisk låtstruktur og så mye fremdrift at en skal være temmelig kverulantisk får og ikke la seg blende i alle fall litt av musikken de gestalter. Lyrikken er av den mer ettertenksomme typen, og de psykedeliske elementene som fremkommer er viktig for å gi musikken akkurat det ekstra lille som ofte skiller klinten fra hveten. Vi får også passe doser av uforutsigbare melodilinjer og vilje til og ikke la seg sluke av det uhyret som heter "konvensjonell", og å stole på egen ferdighet. Ferdigheter som gir seg utsalg i en meget velfungerende vokal prestasjoner, og en åpenbar musikalitet, og som bonus en spilleglede som bare er herlig. Instrumentalt er det også høyst oppgående, og vi tror at dette er et band som har bred appell, samtidig som de har sin egenart og identitet inntakt. Akkurat det er en kombinasjon som ikke er særlig vanlig, men som gjør at vi gir "Voyager" er temmelig sjenerøs applaus.

www.myspace.com/odysseysband

1. Thought Police
2. Awakened In Rain
3. Cryptorchids
4. Lady Of Waterloo

5. The Last Relayer

6. Placbo

7. Surrealistic Painter

8. Coral Claw

9. Octopusman

10. The Freeider

11. The Reaper Or The Soul

12. The Ocean Crystal

Cortney Keywan – Vokal, bass, gitarer og keyboards

Bryan Fligg – Vokal, gitarboks, keyboards og lyder

Joseph Sciarrillo – Vokal, akustisk og elektrisk gitar, bass og mellotroner

Christopher Hummel – Trommer og bakgrunnsvokal

Andeavor – Once Upon A Time

Andeavor er et band som har visse musikalske likheter med en hard utgave av Rush eller Fates Warning, Shadow Gallery, Dream Theater og Symphony X for å nevne noen. Bandet fra Erie i Pennsylvania i USA hspiller melodisk progmetall. Vokalisten Douglas Peck har en melodios og fin stemme som passer bra til den musikalske settinga. Peck har åpenbart også sans for det dramatiske og en stemme som er distinkt men av og til ikke henger helt med, uten at helhetsinntrykket ødelegges av det. Bandet er svært påvirket av Rush og skivas 71 minutter viser ofte dette uten at det noen gang blir pinlig fordi Andeavor har nok egenart og står trygt på egne ben. Gitarene spiller en viktig rolle på "Once Upon A Time" og kombinasjonen gitarsynther og gitarer kreerer en spesiell stemning som vi liker. Chris Rodler som er medlem av Andeavor står for produksjonen, og han vet jo selvsagt i høy grad hvor skoen trykker, og har virkelig sørget for et sound som passer Andeavor. Instrumentene og vokalen fremstår slik at de får tilnærmet ut det optimale av potensialet, og det er jo basert på det vi kan kalle såkalt internkompetanse. Bandet står for en slags metall av den mer lette sorten, og med uttrykk hentet fra bilens verden er det egentlig snakk om en slags lettmetall© Årsaken til dette er at riffene er av mer moderat legering, og det er visse musikalske følere som strekker seg inn i mer smult farvann. Pussig nok er dette mer et pre enn en hemske, og "Once Upon A Time" byr nok på seg selv uten å falle i den kommersielle fella som alltid er der når band søker å fremstå melodios. Så veldig

nyskapende er ikke skiva, men låtene er høyst oppegående og catchy nok. De obligatoriske balladene er der, uten at de fortjener at vi går i dybden der. Skiva er definitivt noe for de som foretrekker progmetall av den mer neddempede typen, mens andre nok vil synes at dette er et temmelig mediokert verk. Vi synes Andeavor har noe å fare med men at potensialet her ikke blir skikkelig utløst, da det blir noe for lite distinkt og særpreget.

<http://www.myspace.com/andeavor>

1. DeJa Vu
2. Spotlight
3. Heaven's Gate
4. One More Day
5. Jigsaw
6. Crimson Tears
7. Face Paint
8. The Long Walk
9. Anybody's Guess
10. False Profit
11. House of Rags
12. Migraine

Douglas Peck - Bass, keyboards og vokal

Steve Matusik - Gitarer og bakgrunnsvokal

Steven Starvaggi - Trommer og perkusjon

Chris Rodler - Keyboards og gitarsynt

Secret Saucer - Tri-angle Waves

Spacerock som er totalt instrumental, og basert på en ide om å samle musikere i studio for å spille improvisert spacerock. Her er det mer drømmende musikk uten særlig harde lydflater, men gitaren sørger for

de rocka takter. Likevel er det synthene som dominerer, og som rader opp et musikalsk landskap som Tangerine Dream tidvis har utforsket. "Tri-angle Waves" er bandets tredje skive og de har hatt en pen progressjon og modnet for hver skive. Spilletiden er på tre sekunder over timen, og består av bare seks spor som alle er temmelig lange. Secret Saucer er bygget opp med medlemmer fra Quarkspace, Sun Machine og Star Nation som alle har spacefanen i de respektive mastene. Musikken som bandet lager er basert på at medlemmene møtes tid om annen, og i fri dressur jammes det til den store gullmedalje. Hygge og moro samt ikke noe press skaper en fin og lunatmosfære som det er vanskelig og ikke la seg sjarmere av. Rikelig med sjarme finnes utstrukket over hele seksten minutter på "Protoplasmic Accelerator". Gitarene dominerer med sine milde toner pent understøttet av bassen som pensler ut låtens mer røffe linjer. Ganske så herlige orgeltoner pryder også låten, som er skivas beste. Med jamrende og melankolske gitarer setter "A Sublime Metaphor" seg lett på hjernebarken. Låten er laid back og tromming og piano er to av de instrumentale hovedelementene. Noen jamtrippere som ikke nødvendigvis er like triggende er skiva også utstyrt med, men alt i alt er det et bra album. De som liker Procupine Tree sine mer psykedeliske sider, men også fan av Hawkwind, Gong, Ozric Tentacles og Øresund Space Collective vil nok nikke anerkjennende til Secret Saucer.

<http://www.geocities.com/secretsaucergroup/>

<http://www.myspace.com/secretsaucer>

1. Night Encounter (5:14)
2. A Sublime Metaphor (9:18)
3. Protoplasmic Accelerator (15:56)
4. Approaching Hunab Ku (8:45)
5. Light Years Away (8:08)
6. Mind Mechanics (12:42)

Steve Taylor – Gitarer og bass

Dan Schnell - Gitarer

Paul Williams – Synther og trommer

Billy Spear - Bass

Steve Hayes - Synther og bass

Dave Hess - Synther

Greg Kozlowski – Gitarer og bass

Sean Baker Orchestra – Baker`s Dozen

Disse gutta fra bilbyen Detroit i Michigansier sier selv at de låter som om Metallica møter Racer! Mulig det, men helt sikkert er det at skiva er på 57 minutter og førti sekunder og er instrumental "shred". Noen eksakt oversettelse har på shred har vi ikke, men om ei skive er titulert med "shred" som sjanger, da er det grunn til å forvente gitar opp og ned og i mente. Dette er bandets andre skive, og vi får rikelig med sjanse til å høre Sean Baker sitt gitarspill. Han foretrekker sin kjære Ibanez PGM, men er ingen fanatiker i så måte. Vi får fin akustisk fingerteknikk på "24/04" og på "Two Part Invention In C Major" beviser han at også klassisk gitar beherskes meget bra. For og ytterlige å forsterke gitarfaktoren har han invitert noen gode venner som også kan traktere gitaren. Bruce Bouillet, Rusty Cooley, Joe stump og leverer alle sine brennende soloer, som hjelper Baker på vei mot hans uttalte mål. Et mål som går på det mest høylytte, mest aggressive og melodiske album på planeten Tellus med "Shredding Headbanging"! Skiva står seg på at det er brukbar variasjon, selv om en skal være overmåte glad i gitarer for å kunne nyte dette til fulle. Det er utvilsomt mye dyktig spilling og musikere som står på med masse energi og inspirasjon. Likevel kan vi ikke fri oss fra at å lytte over lengre tidsrom blir vel drøy kost for oss, og vi tar i oss i kjede oss litt tidvis. Kanskje litt flere instrumenter, og låter som gav spillerom for annet enn gitar så til de grader hadde gjort seg, er en kvalifisert gjetning. Tiden er snart moden for at flere artister innen "shred" åpner opp for større bruk av den soniske paletten, slik at vi vanlige musikkelskere også kan henge med på skivene hele veien. Dyktig utførsel utvilsomt, men altså noe ensidig og låtene er heller ikke alltid så overvettets bra.

<http://www.myspace.com/theseanbakerorchestra>

<http://www.theseanbakerorchestra.com>

<http://www.youtube.com/watch?v=kNVGHQZMmxQ>

- 03) Ballvice.
- 04) Neo-Classical Gas.
- 05) 7/24/04.
- 06) Steve's Blackout.
- 07) Playing Opposum.
- 08) Poindexter.
- 09) Highway Star.
- 10) Mike Varney's Mexican Vacation.
- 11) Whichway to Radioland?
- 12) Verbal Skillz.
- 13) 2 part Invention in C major.

Sean Baker - Gitarer
Cmak Ashtiani - Gitarer
Lawrence Wilson - Trommer
David Donigian – Bass

Gjesteartister,

Rusty Cooley – Gitar på 12

Bruce Bouillet – Gitar på 7

Joe Stump – Gitar på 4

Resistor – Resistor

Dette er Steve Unruh sitt sideprosjekt med rock, prog og jam som ledende musikalske vevisere. Unruh er en sjangersvinger de luxe til vanlig, og en multiinstrumentalist i samme kategori. Musikken som forrettes treffer deg i trynet med full kraft fra første strofe, og live følelsen er der selv om dette er innspilt i studio. Litt i ly av dette trykket er det noen lekne små detaljer som bakgrunnsvokal med humoristisk humming, og fabelaktige fiolintoner som understøtter koret. Skivas ballade er "Fair To Say" som er et en enkel men vakker låt med en elegant gitar solo og masse blues vibber. Straks vi kommer over på "As A Yesterday" skrus tempoet opp og tøff gitarlyd og mer flott fløyte fra Steve Unruh tar kommandoen. En viss punkholdning kan anes i låten, men denne balanseres av smektende kor som tilfører flotte kontraster.

De to instrumentale låtene "Moondog" og "222" er temmelig forskjellige. Der "222" er en down tempo låt hvor de to gitaristene får vist sine temmelig forskjellige evner. Turner med bluestakter som Clapton kunne misunne han, og Unruh som opererer mer i Pat Methy sitt perfekte landskap. Betydelig mer skitten er "Moondog" med rå riff og assorterte effekter, og absolutt en låt som er velegnet for jamming i

en live setting. Trommis Barry Farrands kompletterer begge sporene med sin distinkte pisking av skinnene. Gode gamle Jethro Tull hylles på ”Jethro Fran”, hvor mest av alt fløytespillingen og energien minner om storheten. Skiva episke alibi er ”Restless Angel” på 11, 46 minutter. Ganske så rolig åpner dette sporet. Bass og elektrisk gitar klimprer i vei som en hyggelig lavmelt passiar mellom to gode venner. Enda en gitar vil ha et ord med i laget, og den tar med seg kameraten på trommer. Da blir det hele straks mer uforutsigbart, og et kortfattet riff gir en pekepinn på hvor vi skal. Helvetes porter åpner seg, og begge gitaristene teppebomber oss med de fete monsterriffene! Deretter kommer noen svært ulykkelige lyriske linjer, og med alt blir kaldt, mørkt og ubehagelig, og varmen er temmelig fraværende. Åpningsrefrengene gjentas så i et mye hardere modus og fiolin og gitar i skjønt samspill ender en kjempebra låt. Denne skiva har svært mye bra å fare med, og er et meget bra debutalbum. En eklektisk miks som er fylt til randen av spilleglede, særpreg og gode låter.

1. Reincarnation (5:50)
2. Jethro Fran (3:47)
3. Restless Angel (11:46)
4. Fair To Say (6:21)
5. As Of Yesterday (3:43)
6. 222 (5:52)
7. Moondog (7:00)
8. Waiting To Believe (7:47)

Steve Unruh – Vokal, gitarer, fløyte, vokal og fiolin

Rob Inslow – Bass og vokal

Barry Farrands – Trommer og vokal

Turner - Gitar

Copernicus – Disappearance

århundre med å lage musikk som er ytterst utfordrende, men han er nok for de aller fleste et ubeskrevet blad. Likevel lager mannen album på album av udiskutabel høy kvalitet, som har temmelig unik musikk som viser kunstneren Copernicus dyktighet. Fire lange år er gått siden forrige skive ”Immediate Eternity II” og nå er omsider ventetiden over.

”Disappearance” skuffer på ingen måte, og er et forstyrrende, oppkvikkende, søkende og ytterst spesielt verk. Musikken til Copernicus er svært variert, men tidvis høres han ut som at Kevin Coyne møter Captain Beefheart på en god dag for begge (Kevin Coyne døde forøvrig for noen år siden). Spesielt ved utmeisling av stemninger synes Copernicus og Kevin Coyne tidvis å ha mye til felles, men også stemmene er om ikke like så utdelt fra samme lager høres det ut til. Musikken til Copernicus er fylt med så mye mer enn det nevnte. Den er ofte spontan og prektig med en fin og kaotisk galskap som er toppet med rasende psykedeliske innslag og det hele er faktisk svært fascinerende å lytte til. Hvorvidt Copernicus feirer universet eller observerer dets kollaps er det ikke lett å si da han er temmelig kryptisk tekstmessig. Kunst er jo ofte å stille spørsmål som det nødvendigvis ikke er eksakte svar på og å sette forskjellige saker på dagsorden, uten å ha prefabrikkerte svar for hånden, og å overlate til den som vurderer verket og selv å reflektere. Kommer vi så i et modus hvor våre refleksjoner når et høyere nivå enn før, vil vi jo som oftest utvikle oss som mennesker, og kunsten har på mange måter oppnådd sitt mål! Selvutvikling bør jo være drivkraften for alle mennesker da vi kanskje blir litt bedre mennesker til alles beste. Uansett så infiltrerer det universal musikken på denne skiva, da Copernicus går til ytterligheter med sine tanker om opprinnelsen til subatomære partikler eller noe slikt! Pierce Turner med sine gotiske Hammond orgel starter ofte låtene og leder ensemblet på vei, før en begravellesaktig trombone for eksempel kommer inn. Det tilflytes så en ensom basslinje, en steelgitar eller hva som måtte passe best. Oppå dette kan Copernicus så deklamere, snerre eller gjøre hva han måtte ønske der og da. Det pussige er at dette fungerer særdeles godt og ofte er musikken tilgjengelig og ikke minst hypnotiserende.”Disappearance” representerer en meditasjon over kunnskapsteori og eksistens, og er en brobygger mellom vitenskap, kunst og åndelighet. Alt dette er ledsaget av en musikk som er pent forrettet og arrangert, og hvor musikerne definitivt er plukket fra øverste hylle. At denne musikken noen gang vil bli allemannseie er høyst tvilsomt da det hele nok er for spesielt for massene. Leserne av disse sider som virkelig vil ha god musikk som er utfordrende vil ha stor glede av denne skiva. Ei skive som forøvrig er et helhetlig verk, og som må høres fra a til å for å få full forståelse. Vi har faktisk enda ikke fått med oss om Copernicus med ”Disappearance” varsler dommedag eller redning? Likevel er dette ei skive du må ha om du kun skal ha en skive i år, da dette er ei skive som sannsynligvis er årets ypperste utfordring.

1. Subatomic Particles 9,52

2. The Quark Gluon Plasma 7,42

3. The Blind Zombies 8,54

4. Humanity Created The Illusion Of Itself 7,09

5. Atomic New Orleans 5,30

6. Poor Homo Sapiens 13,57

7. Rvolution !! 21,05

Copernicus – Vokal, keyboards og lyrikk

Pierce Turner – Hammond B3 orgel, akustisk piano, vokal og perkusjon

Mik Fazio – Elektriske gitarer

Bob Hoffnar – Steel gitarer

Raimundo Penaforte – Brastsj, akustisk gitar, cavaquinho, perkusjon og vokal

Cesar Aragundi – Elektriske gitarer og akustisk gitarer

Fred Parcells – Trombone

Rob Thomas – Fiolin

Matty Fillou – Tenor saksofon og perkusjon

George Rush – Tuba, kontrabass og bass

Thomas Hamlin – Trommer og perkusjon

Mark Brotter – Trommer og perkusjon

Markus Reuter & Robert Rich - Eleven Question

Dette verket ble til etter en intens uke i Robert Rich sitt Soundscapestudio i California. Den samme Rich er for øvrig USA sin mest anerkjent ambient musiker og komponist, og med en enormt stor innflytelse og påvirkning innen New Age musikk, IDM musikk og nevnte ambiente verden. I tillegg er den svært anerkjente tyske touch gitaristen Markus Reuter med her, og disse to herrene har sammen skrevet elleve låter som variere i lengde fra to til syv minutter. Låtene har faktisk en umiddelbar påvirkningskraft på lytteren ulik mye annet innen elektronica og ambient musikk. Muligens er årsaken til dette så enkel som at det er mye bruk av akustiske og elektro-akustiske instrumenter. De tradisjonell synthene som vanligvis brukes i slike kontekster er altså

erstattet med fløyter, akustisk gitar, piano, lap steel og touch gitar. Med hi-fi entusiastene iver er også det beste studioutstyret blitt nennsomt brukt, og moderne og gammeldags har inngått et fruktbart samarbeid på "Eleven Question". Den oppmerksomme leser vil oppdage at alle låtene begynner med bokstaven R. Halvparten av låten tar for seg ambiente lydlandskaper, mens de resterende har fokus på den menneskelige stemme tilsatt diverse "feltopptak" og kreative taktarter.

Det vokale står den dyktige australske eksperimentelle vokalisten SiRenée for. Stemmen hennes er lett bearbeidet gjennom hele plata, og høres ofte ut som om den kaller på deg gjennom noen fantasifulle og ytterst spennende filtreringslag. En nærmest uforglemmelig vokal, som sammen med Reuter og Rich sine soniske krumspring skaper musikk som så avgjort gjør seg bemerket i mengden av musikk vi får servert. Hvorvidt en vil like dette er en annen sak, da mye er fremmedartet og "rart" for de fleste ører. Igjen er det spørsmål om en vil forsøke å trenge inn i musikk som definitivt er annerledes og kanskje blir rikelig belønnet? Alternativt kan en bare velge å overse muligheten til en ny opplevelse, og skynde seg forbi. De beste ambiente sporene er "Refuge", "Realative" og "Redemption" som alle er lekke låter som smyer seg inn på lytteren. På "Reminder" er det en elektronisk stammetrommelyd som åpner ballet, for så rimelig kjapt å få hyggelig selskap. Et selskap som inkluderer en ytterst stemningsskapende fløytespilling, som Rich har skapt gjennom sin oppfinnelse. Denne er spesialbygd av Rich og er forenkelt sagt et spesialbygd PVC røropplegg som altså skaper unik lyd.

Unik er også lyden i den touch gitaren Reuter bruker her, som er en gitar som krever en meget spesiell teknikk. Til gjengjeld kreerer touch gitarer, eller Warr gitarer som enkelte kaller den, temmelig spennende lyder. Ok, tilbake til "Reminder". Dype basslinjer, forførende piano og mye annet spennende gjør at det hele gjerne kunne vært lydsporet til en eventyrlig film og dens jungelscener. Skiva er gjennomsyret av meget omtenkstom originalitet for å konkludere kort og effektivt. Eller for å bruke Reuters ord, "Alt for mange lager musikk som er enkel å spille!". "For meg er det en kreativ utfordring å etterstrebe og lage musikk som er utenfor "komfortsonen" og å kaste vrak på all stengsler". "Først da kan kreativiteten flomme fritt, og muligheten som kan oppstå er ofte overveldende!". I sannhet er dette et progressivt sinnelag sier nå vi!

Musikken på "Eleven Question" kan gjerne oppfattes som noe barndommens "små grønne menn" kunne ha forrettet, da den er så dyp og original! De som vil ha ekte progressive musikk bør skaffe seg denne skiva, og lytte mye og intenst. Vi kan ikke garantere at den faller i smak, men kan garantere at den gjør noe med deg!

<http://www.myspace.com/markusreuterrobertrich>

1 reminder (3:27)

2 reductive (4:27)

3 recall (2:24)

4 retention (6:34)

5 remote (4:16)

6 reluctant (3:27)

7 redemption (6:41)

8 relative (3:27)

9 reception (3:04)

10 refuge (5:53)

11 refuse (3:43)

12 rebirth (3:26)

13 remainder (2:12)

Markus Reuter - Touch gitarer, akustisk gitar og piano

Robert Rich – Piano, fløyte, lap steel og sound design

SiRenée - Vokal

Stryper - Murder By Pride

Med denne skiva settes vi kjapt tilbake til 80 tallet av de kristne rockerne i Stryper, og "hårsprayrocken" strømmer atter ut av høytalerne. Stryper er nok blitt oversett av mange p.g.a. sitt Jesuskonsept, men de er helt klart habile musikere som tidvis har tøffe riff, god energi og ok vokal. De står derfor jammen ikke tilbake for mange i sin klasse, hvor nabopultene innehas av LA Guns, Bon Jovi, Cinderella, Poison og Whitesnake. Det kan spesielt virke som Stryper og Bon Jovi er temmelig gode venner da det hele utføres som om Jon Bon Jovi skulle ha mange fingre med i spillet. Lyrikken er ikke overraskende om religiøse aspekter, og de som synger på låten offentlig kan jo risikere at folk ser noe undrende på dem om de synger om fortrefelighetene med frelse og himmelen og slikt © Stryper tar faktisk på sin syvende utgivelse også opp mindre lystige emner som "jeg ønsket aldri å bli kannibal" eller " jeg myrdet min eks kjæreste på Brighton Beach". De obligatoriske balladene på albumet heter "My Love, My Life, My Flame" og "Alive", og begge er totalt uspiselige dessverre, og på sistnevnte er det stjålet rått fra Eric Carmens "All By Myself". Om ikke en delikatesse, men grei nok er låten "Paece Of Mind" om har visse snev av 70 tallets dogmatikk, kanskje takket være gjestartisten og gitaristen Tom Scholz fra Boston. Utover det så klarer bandets gitarist Oz Fox seg bra alene, og sørger for at "Murder By Pride" blir et album hvor enkelte gitarelsker kan søke sin livseliksir i store doser gitarsolo fra hans hånd, og duogitarsolo hvor også Michael Sweet deltar på festlighetene. Spesielt "Leaf Clover" og "Murder By Pride" bør være som manna fra

himmelen for de som liker gitarsoloer. Stryper har faktisk sine aner tilbake til starten i 1983, og sånn sett har de virkelig klart å holde oppe vitaliteten og energien, selv om musikken lyder ganske så gammelmodig tidvis. Med rett pinkode for hånden vil vi sannsynligvis kunne gå rett inn i tiden da puddelhår og usannsynlig usmakelige antrekk var øverst på agendaen. Vibratovokalen til Michael Sweet og hensetter oss også i dette modus, og jammen så løftes også glamrockfanen høyt. For de som aldri får nok av puddelrock/glamrock er dette sikkert meget ok, mens vi andre velger å innta en noe mer reservert holdning, selv om vi gleder oss over vitaliteten som dukker opp her og der.

<http://www.stryper.com/>

<http://www.stryper.com/>
<http://www.stryper.com>

- 01. Eclipse For The Son 4:05**
- 02. 4 Leaf Clover 3:42**
- 03. Peace Of Mind 3:59**
- 04. Alive 3:36**
- 05. The Plan 3:12**
- 06. Murder By Pride 3:18**
- 07. Mercy Over Blame 4:11**
- 08. I Believe 3:43**
- 09. Run In You 4:15**
- 10. Love Is Why 4:09**
- 11. Everything 4:26**
- 12. My Love (I'll Always Show) 3:16**
- 13. My Love My Life My Flame 4:09**

Michael Sweet – Vokal og gitar

Oz Fox - Gitar

Tracy Ferrie - Bass

Robert Sweet - Trommer

Gjesteartist,

Tom Scholz – Gitar på 3

Nova Project - Live At Cafe Acoustic

Prog uten synther og mellotroner og med fokus på klassisk gitar, elektrisk gitar og 6 strengs elektrisk cello her. Nova Project står for en musikk med klassisk musikk, rock og prog i skjønn forening. Lederen er Anthony Glise som er ekstremt talentfull, og med seg har han tre musikere som er hentet fra øverste hylle. Tekstene er blant annet hentet fra det 16ende og 17ende århundrets poeter. I tillegg er det også tekster som virker å komme fra en mystisk poet med erfaring fra klostre. Når vi så vet at perkusjonisten Nick Baker er praktiserende Buddhist og tidvis tilbringer mye tid i eremittklostre blir to og to fire! Den musikalske inspirasjonen kommer fra så forskjellige kilder som Nordafrikansk musikk, renessanse musikk, metall, jazz, klassikk musikk og rock. Vokalt er Anthony Glise litt lik Cat Stevens uten at vi tror det er bevist.

I den forstand det er mulig å snakke omsvakheter på skiva er det vokalen til Glise, som ikke er helt optimal på enkelt låter, men det er egentlig bare pirk. Uansett så er det vokale bra nok, og skiva er tatt opp etter en konsert på The Cafe Acoustic i St. Joseph. Albumet er variert og innledes med tre bra spor før det tenner til noe voldsomt på låten "Fantasi". Fordi det kontrastene er såpass stor blir virkningen ekstra effektfull her, da låten også er en skikkelig heftig sak. Heftige er også musikerne, og når de i tillegg er ekstremt dyktige blir det virkelig mye bra å låne ørene til her. Vi er ikke så glad i båser til vanlig, men her virker prog med klassisk gitar å låte temmelig korrekt. Glise står for alle komposisjonene på skiva, og han på det området den fabelaktig imponerende merittlista bak seg fra tidligere. Her er det den såkalte nittende århundrets "Viennese Lieder" som er en spesiell sangform som ligger utgjør strukturen på flere av låtene fra Nova Project. Det er også en finurlig blanding av ballade og rock, mens arrangementene er progressivt legert. Den Nordafrikansk påvirkningen finner vi igjen i den aggressive rytmiske strukturen på enkelte av skiva skivas låter. Når Nova Project er på sitt mest heftige som dette, er det virkelig tøffe saker de forretter. Det er også ganske åpenbart at musikerne liker å spille sammen, og det er en flott gnist i musikken som smitter over på lytteren.

Målet til Nova Project er å kombinere forskjellige musikalske og historiske stiler inn i tradisjonell klassisk musikk. Vi kan trygt fastslå at dette målet oppnås, og at de som liker prog med en klassisk helning bør like Nova Project. "Live At Cafe Acoustic" er definitivt ei skive som skiller seg ut i mengden, og det er en fabelaktig energi og et voldsomt sug i musikken som en knapt skulle tro var mulig i en slik kontekst. De

som vil ha musikk som med ekstremt dyktige musikere som gir jernet, og et lydbilde de vanligvis ikke pleier å forholde seg til bør ta en titt på den skiva.

<http://www.myspace.com/thenovaproject1>

<http://www.anthonyclise.com/index.html>

Anthony Glise – Vokal og klassisk gitar og elektrisk gitar

Jason Riley – Elektrisk gitar

James Kew – 6 strengs elektrisk cello

Nick Baker – Perkusjon

1. Black Soul 4,13
2. Lullaby 3,24
3. I Am A Little World 2,58
4. Fantasi 6,04
5. If Faithful Souls 4,36
6. Cadenza 3,36
7. Le Creation 2,14
8. Le Feu 5,16
9. Les Vents 3,54
10. Les Fontaines Et Rivieries 4,19
11. La Terre 4,45
12. Rounded Earth

Guitars That Ate My Brain

12 instrumentale låter med gitar i fokus fra 12 forskjellige gitarister, som Magna Carta står bak. For virkelig å nyte denne skiva skal en nok være temmelig glad i lyden i elektrisk gitar, og for de virkelig gitarfrelste er nok dette nær opp til himmelen. Gitaristene er hentet fra metallband som kanskje ikke er de mest kjente, og følgelig er det ikke så mange som vil dra kjensel på navnene. Fort spiller imidlertid disse gitaristene jevnt over, og ved første gangs lytting kan en ikke annet enn å bli imponert. Når støvet som all denne fabelaktige farten har virvlet opp fallert il ro, ser en eller retter sagt hører en at det er noe som mangler. Noe så viktig som eierskap til låten er det alt for ofte åpenbart at de fleste av speedfantomene ikke har. En pen bunke dollar i neven, inn i studio og lire av seg fire til seks minutter med gitaronani, og så ut og kanskje å kjøpe seg noe en har hatt lyst på lenge for pengene. Ikke spesielt pen antydning det der, men med så stor manko på innlevelse og inspirasjon er dette mer enn en berettiget mistanke. Stor fart er ikke nok for oss, det skal også spilles med hjertet nærmest uten på skjorta, og en skal virkelig by på seg selv. Talentene er det nødvendigvis ikke noe i veien med hos disse tolv, men når så mange ikke leverer varene blir det nokså flau bris dette her. Chris Poland som er tidligere gitarist i Megadeth spiller på "LDE" som ikke er en halvgæren låt. Temmelig mørke og sørgmodige toner, og med litt krydder fra Poland sin jazz fascinasjon. En av Nordamerika sine beste gitarister regnes Dave Martone som, og han får på "Hybrid Angels" vist noe av sitt potensial. Med få andre unntak er dette ei skive som har såpass lite å fare med, at vi ikke tror andre enn som aldri får nok av gitar vil finne dette her av interesse.

<http://www.myspace.com/guitarsthatatemybrain>

1. Paul Waggoner - "Boot Dagger Boogie" -
2. Kris Norris - "The Life and Times of Sir Walter Sickert"
3. Dave Martone - "Hybrid Angels"
4. Ron Thal (aka "Bumblefoot") - "Disengaged"
5. Eyal Levi and Emil Werstler - "The Unwavering Collapse"
6. Shane Gibson - "Artichoke Samurai"
7. Devin Townsend - "Nerd Alert"
8. Chris Poland - "L.D.E."
9. Ola Frenning and Christofer Malmström - "Hydra"
10. Mike Orlando - "Stomped"
11. James Murphy - "Six Shooter"
12. Hugues Lefebvre and Yann Mouhad - "Schrödinger's Cat Parado

Danger Danger – Revolve

New York baserte Danger Danger saler opp og rir igjen, seksten år etter de offisielt la opp. Så kan en jo alltid stusse på hvorfor, og om det for eksempel bare er for å følge en trend hvor det å gjenforenes er god latin? Timingen er bra da de med "Revolve" som er album nummer syv kan feire sitt 20 års jubileum. Går en tilbake til bandets første tid så varde faktisk et av de mest populære bandet innen melodios hardrock og turnerte med blant annet Kiss , Alice Cooper og Warrant. Musikken er alt annet enn original og det er et album fylt med oppblåste melodiske vers store refreng og enkelte popfrierier. "Revolve" anno 2009 lyder tålig oppdatert, men er likevel temmelig retro. Musikken legger seg en plass mellom debuten og den kritikerroste "Screw It", og det er et u diskutabelt Danger Danger sound over skiva, og når en hører stemmen til Ted Poley er en i alle fall ikke i tvil. Tekstene er enten om klisjéfyllt kjærlighet eller så er det et eller annet som er greit å synge, men som har fint lite mening. Balladen på albumet heter "Fugitive" og er en akustisk sak, som er følelsesbetont og grei nok men ikke evnet til å fremkalle de store ovasjonene. På "Rocket To Your Heart", "Dirty Mind", "Hearts On The Highway" får de som liker AOR sitt i rikelig monn. Spesielt "Hearts On The Highway" er nok å betrakte som en fremtidig klassisk Danger Danger låt. En midttempo låt er "Killin` Love" som har noen sakte men flotte basslinjer og noen bra detaljer. Beste solo på albumet har Rob Marcello på "Keep On Keepin` On" som nok også bør kunne ha stoff til å bli en såkalt sommerlåt. Akkurat det sier nok temmelig mye om begrepet sommerlåt. Mer fylde har "Beautiful Regret" som kanskje er albumets mest moderne smidde låt, og som har enkelt rocka partier. Som helhet er dette et album midt i skogen av melodios hardrock band som har et vist kommersielt preg over seg. Det er åpenbart et stort marked for den slags musikk, men en kan jo i all ærbødighet spør seg om de tilfører musikklivet særlig mye?

www.dangedanger.com

www.myspace.com/dangerdanger

1. [That's What I'm Talking About](#)
2. [Ghost of Love](#)
3. [Killin' Love](#)
4. [Hearts On The Highway](#)
5. [Fugitive](#)

6. **Keep On Keepin' On**

7. **Rocket To Your Heart**

8. **F.U.S.**

9. **Beautiful Regret**

10. **Never Give Up**

11. **Dirty Mind.**

Ted Poley - Vokal

Bruno Ravel - Bass

Steve West - Trommer

Rob Marcello - Gitarer

Lynch Mob - Smoke And Mirrors

Sytten år siden forrige album for Lynch Mob, og spørsmålet om det er vært ventetiden er da relevant. L.A. bandet som delvis oppstod på restene av Dokken, og med debutalbumet "Wicked Sensation" som var en positiv overraskelse og solgte i bøtter og spann. Den noe spesielle vokalen til Oni Logan, og ikke minst gitarene til George Lynch sørget for suksess. Så ble det altså brått stille, voldsomt stille i sytten år. Med ny besetning som tar seg av rytmikken er altså bandet omsider tilbake. Nykommeren har flotte CV-er, og bassisten Marco Mendoza har spilt med Whitesnake, Blue Murder, Ted Nugget og Thin Lizzy, mens trommis Scott Coogan har erfaring fra Brides Of Destruction og Ace Frehley. Det musikalske er definitivt i de beste hender, og fansen av Lynch får sine riff og det hele er bra utført. Det som mangler er at spillegleden, engasjementet, gløden, intensitet og friskheten er på et altfor lavt nivå. Tilbake er tretten låter som nærmest lires av på autopilot. At slikt aldri skaper spennig og utfordrende musikk er i alle fall en sannhet uten modifikasjoner. Faktisk er ikke selve låtene så halvgjerne, men med "pliktløpfølelsen" skrevet med store bokstaver blir det som å lage mat med dårlige råvarer, og musikerne oppleves som mette og uinspirert musikere. Enkelte bra riff har "My Kind Of Healer", men utover det blir låten en heller lunken affære når musikerne ikke er online. På "We Will Remain" er det stjålet rått fra Yngwie Malmsten, og når det bare blir en blek kopi kan låten ikke konvertere våre steinansikter til et mer fornøyd modus. Beste låt påskiva er utvilsomt "Time Keeper" hvor bandet klarer å skape en slags humørsyk Midtøsten stemning, og hvor Logan synger virkelig godt og med innlevelse. Låten er en intrikat kraftpakke som må spiles høyt, og rytmeseksjonen har her virkelig våknet fra sløvheten. Tilbake til status

quo på “The Phacist” som er en sløv sang med sløve riff vi har hørt alt for ofte, og med fint lite å låne ørene til. Alt i alt en ganske skuffende utgivelse dette, som vi uten problemer klarer å la samle støv i fremtiden.

www.georgelynch.com

www.myspace.com/lynchmobrocks

01. 21st Century Man
02. Smoke and Mirrors
03. Lucky Man
04. My Kind Of Healer
05. Time Keepers
06. Revolution Hero
07. Let The Music Be Your Master
08. The Phacist
09. Where Do You Sleep at Night?
10. Madly Backwards
11. We Will Remain
12. Before I Close My Eyes
13. Mansions In The Sky (Bonus Track)

George Lynch – Gitarer

Oni Logan - Vokal

Marco Mendoza –Bass

Scot Coogan – Trommer

Howard Leese - Secret Weapon

"Secret Weapon" er Howard Leese fra Malibu i California sin første soloplate. Han er som kjent ingen nykommer, og har lang fartstid som gitarist hos Heart og Paul Rodgers Band. Nettopp Paul Rodgers er en av et knippe dyktige gjestevokalister som er hyret inn for å tilføre låtene akkurat de rette kulørene. En slik injeksjon av god vokal trengs for låten er litt for ofte temmelig medioker. Musikken som spilles er derimot spill levende og Howard Leese byr virkelig på seg selv, og det er ikke lite han har å fare med. Som plattffrom ligger det en bluesflørt i bunnen, og oppå her er det dynamisk, kraftfullt og full av personlighet og utsøkt spilleglede. Dønn ærlig rock and roll, fra en dyktig artist som åpenbart nyter å endelig få debutere under eget navn. Leese startet faktisk sin karriere som niåring, og allerede seks år senere skrev han sin første platekontrakt med sitt ungdomsband "Zoo". Senere ble det klassiske studier ved Los Angeles City College, og utallige konserter med de forskjelligste musikere, så den musikalske kompetansen er det neppe noe å sette fingeren på. Vi snakker altså om en av rockens virkelig herdersmenn som nå for alvor skal vise hva han er god for på egen ben, etter blant annet 22 år i Heart! Det sier vel ganske mye at Leese ble beskrevet som Heart sitt "hemmelige våpen"! Den observante leser vil sikker klare å koble nevnte utsagn mot tittelen på albumet og legge sammen to og to. Nåvel, på skivas mest ordinære spor er det Joe Lynn Turner som synger duett med Deena Johnson i en humoristisk låt hvor de to agerer kranglene elskere. Litt jazz- og funkelementer gir instrumentale "33 West Street" oss, mens "Vermilion Border" viser at Leese kan skrive knallgode låter. Sørstatsvibbene er tunge på "Alive Again" og omtalte Turner levrer her et praktfullt stykke vokalt kunstverk så å si. Et annet ess som er med på "Secret Weapon" er Keith Emerson som på alt for korte "Frenh Quater" virkelig får vist at han enda holder et skyhøyt nivå. På samme nivå er skivas beste spor som er høyoktanfylte "The South Summit" som er en hyllest til Robin Trowers låtskrivning, og hvor Leese virkelig viser at han kan traktere gitaren. Låten starter med rolige og svært atmosfæriske synthlinjer, før låten konverterer til en Hendrix inspirert bluesstenket sak med ypperlig vokal av heller ukjente Duke Fame. Rundt midten av skiva blir det mye melankoli av den mer durstemte typen, som vi kan styre vår begeistring for. Likevel er dette så absolutt et album å bli glad i med masse ekte rock and roll fra musikere som er svært dyktige og inspirerte.

howardleese.com

<http://www.myspace.com/howardleese>

01. Alive Again 5:40

02. Heal The Broken Hearted 2:59

03. Hot To Cold 3:48

04. French Quarter 0:42

05. 33 West Street 4:19

06. The South Summit 4:59

07. Rada's Theme 2:56

08. The Vine 4:08

09. In These Eyes 4:16

10. Vermilion Border 5:29

11. I've Been Leavin' You 4:49

12. Somewhere 2:59

Howard Leese – Gitarer

Joe Lynn Turner – Vokal

Paul Rodgers – Vokal

Jimi Jamison –

Keith Emerson –

Deanna Johnston -

Andrew Black –

Deena Johnson –

Paul Shortino –

Duke Fame - Vokal

Syzygy - Realms Of Eterinty

En ulempe med et fantastisk album er at det er så utrolig vanskelig å gjøre det så bra neste skive. Vi har likevel med stor tålmodighet ventet noen år på Syzygy sin oppfølger til fabelaktige "Allegory Of Light". Ohiobandet klarer faktisk enda en gang å lage en meget sterk skive, som gir hele 77,10 minutter med crossover prog. Bak tekstene står gitaristen Carl Baldassarre og vi kan ikke underslå at hans kristen tro skinner gjennom i lyrikken. Som de utsøkt tolerante menneskene vi er respekterer vi selvsagt slike preferanser, og konsentrerer oss mest om musikken. En musikk fra et band som har utviklet seg voldsomt fra tiden Sam Giunta og Carl Baldassarre var en duo og et coverband som kalte seg Abraxas tidlig på åttitallet. Etter dette ble det diverse musikkstudier før de sammen med Paul Mihacevich startet opp Witsend

som i 1993 utga en flott skive med navnet "Cosmos & Chaos". Med denne utgivelsen ble det atter år med studier og etablering av familier etc. Før omtalte "Allegory Of Light" kom i 2003 under bandnavnet Syzygy. Årsaken var så enkel som at ingen hadde tenkt på å sikre seg retten til navnet Witsend. Retten til navnet Syzygy er derimot sikret, og likeså har bandet sikret seg en bassist den gang i Al Rolik. Rolik gjør for øvrig en utmerket jobb, og i tillegg er som vanlig er både keyboardene og Sam Giunta i meget god form, og sørger for mange spenstige klangfarger. Emerson, Lake & Palmer vibbene finner vi fortsatt inntakt hos Giunta, men det er tilstedeværelsen av drama og det majestetiske som er nykommerne. Låtene holder atter en gang god klasse, og med spenstige arrangementer og odde takter blir det ofte mye snacks for ører og sinn. Mange vakre akustiske øyeblikk kontrasterer de mer røffe partiene, og omtalte Baldassarre spiller på et utall av forskjellige gitarer slik at variasjonen i gitarlyden er stor. Gjestevokalisten Mark Boals bidrar på fire spor, og spesielt på den lange låten "Darkfield" som har fristelse som tematikk, og hvor Edens Hage er sentral. En mørk og melankolsk låt med sørgmodige synther og de øvrige instrumentene med supre kollektive bidrag til en knallbra låt. De tre gjesteartistene som sørger for den kammermusikkaktige introen er også meget viktige for denne låten. Flere flotte akustiske øyeblikk byr "Echoes Remain" på, sin nennsomme gitar, cello og forsiktige vokal, samt masse fløyte. Pastorale "Arranmore Isle" byr på ytterlige vakre øyeblikk med akustisk gitar, men også det kjente instrumentet thereminen spiller opp her. Finalen på albumet heter passelig nok "Finale", og er en verdig avslutning på et ellers meget bra album. Her er det distinkt tromming, fyldig bass og mye annen vellyd, som en nydelig gitarsolo. Det vokale har rimelig gode kår her og er spekket med spennende følelser og stemninger. Produksjonen står bra til musikken og bidrar til at dette for mange sikkert ukjente bandet virkelig markerer seg med "Realms Of Eternity", og som vi anbefaler på det varmeste.

<http://www.syzygymusic.com/>

1. Darkfield (10:35)
2. Vanitas (6:02)
3. Dreams (10:31)
4. Echoes Remain (5:23)
5. Dialectic (16:35)
- The Sea:
6. Arranmore Isle (2:04)
7. Overture (2:42)
8. The Sea (5:22)
9. The Morning Song (3:26)
10. Variations, Part 1 (4:04)
11. Variations, Part 2 (3:15)
12. Reflections (1:44)
13. Finale (5:27)

Paul Mihacevich – Perkusjon, trommer og bakgrunnsvokal
Al Rolik – Bass og bakgrunnsvokal

Gjesteartist,

Mark Boals – Vokal

Viurinia Crabtree – Fløyte på 1

Michel DeBeuyn – Cello på 1

Erica Ward – Fiolin på 1

Peggy McLoughin – Vokal på 4

Ocean Of Nights – Shadowheart Mirror

Dette bandet fra “The Big Apple” beskriver seg selv noe villedende som ambient prog, da det egentlig er mange stilistiske retninger som smelter sammen på ”Shadowheart Mirror”. Trygt plassert på O.O.N. skuta og med full oversikt finner vi musikkfenomenet Scott Mosher på kapteinsbrua, mens Scott Olivia flotte stemme lar seg høre fra maskinrommet. Til sammen klarer disse to faktisk på denne debuten å komme opp med en kraftfullt, dynamisk og velmodellert musikalsk reise gjennom åtte bra låter. At skiva åpenbart bare har programmerte trommer er ikke noe vi går ut i skogen og roper ut vår glede over. En ekte og høyst levende trommis er noe vi mener hører hjemme her, men selvsagt ikke noe vi kan gjøre noe med. Musikken derimot er likelig fordelt mellom progmetall, hardrock og ambient, og Scott Mosher har egentlig funnet sin egen lille nisje i musikkens forunderlige og finurlige verden. Her lager han rimelig spenstig musikk og er altså en brobygger mellom ambient, progmetall og hardrock. Slik sett er ”Shadowheart Mirror” på mange måter en fortsettelse av Mosher sine fire soloplater, ”Depp Horizon”, ”Inferno”, ”Viryuality” og ”Ambient Earth”. En noe utypisk låt på denne skiva er ”The Last Goodbye” som starter temmelig heftig for så og utforske balladeverden med noe keyboardlinjer som er temmelig kløktige. Disse sklir så over i et terreng av ren metall før låten atter snor seg uforutsigbart videre. En meget inspirert låt med energi og nok progressive tilbøyeligheter til å gjøre oss happy. Tittellåten er nærmest rendyrket metall, og er både et teknisk vågestykke og et jamifisert og temmelig rødglødende stykke musikk. Keyboardbruken sørger for at det tilflyter litt prog også her blant all intensiteten. En heller melankolsk åpning med piano dominerer ”What’s Left Of Me”, før det hele konverter til et virkelig metalledominert stykke musikk. Vokalisten Scott synger meget bra og har flust opp av innlevelse og står meget bra til de aktuelle stemningene som dukker opp. Stemninger som skriver seg fra lyrikk som er velskrevet og hvor klisjeene er fraværende. Den andre ”Scotten”, Mosher gjør en meget flott jobb på alle de instrumentene han trakterer. Det er også åpenbart at han har lagt mye arbeid ned i låtskrivning, arrangering osv. I sum gir dette ei moderne

skive med mye drivende og god metall, og betydelig mindre doser prog, og med det aggressive og dynamiske og mørke i passende doser.

<http://www.myspace.com/scottmosher>

<http://www.scottmosher.com>

<http://www.oceansofnight.com>

1. A Way From You
2. Living In The Past
3. New Machine
4. Whtas Left Of Me
5. The Shadowheart Mirror
6. The Last Goodbye
7. Two Worlds Apart
8. War Inside Myself

Scott Mosher – Gitarer, bass og keyboard

Scott Oliva - Vokal

Marsupial - Genus Thylacinus

Dette er et band som har en filosofi som er temmelig progressive da de har som uttalt mål å rive ned eller å krysse alle tilgjengelige musikalske barrierer. Dette gestalter en høyst original miks av jazz, prog, jam-band og southern rock som fremstår med fokus på den gode melodi. Bandet fra Asheville i vestre North Carolina er med "Genus Thylacinus" ute med sin fjerde skive. Visse slektskap med band som Umphrey's McGee finner vi hos Marsupial, men først og fremst er det høyst egenartet musikk. Influensene er selvsagt mangeartede og her er noen aktuelle navn, Tortoise, 217, The Dead, Zappa, Phish, Genesis, Allman Brothers, King Crimson, Isotope, Traffic og nevnte Umphrey's McGee. Selv om Marsupial ensemblet liker jam-band konseptet er det på ingen måte navlebeskuende klimpring, men tiltalende, variert og utadvent musikk de forretter. Noe av årsaken er muligens at all låtskrivning er basert på

samarbeid, og følgelig er eierskapet til låtene noe alle band medlemmene derfor har. Uansett så er musikken eklektisk, entusiastisk og "tight" og gitardrevet rock, som ikke går av veien for å ha en viss pop appell. Som for eksempel "In Between" som er svært catchy og en potensiell singel som vi ikke synes all verden om. Bedre er da "Naked In The Hall Of Seduction" som byr på mer spennende linjer, og er vår absolutte favorittlåt på "Genus Thylacinus". Starten her er rocka før musikken konverterer til mye mer spacy saker, med mange skremmende elektroniske effekter, gitarlinjer som er jazzinfiserte og suveren tromming. Snev av country er det i vokalen på mye av skiva, og på "The Man Who Knows Things" er dette aller mest åpenbart. Her er vi meget nær noe hva Allman Brothers Band og Lynyrd Skynyrd kunne ha laget, og slidegitaren er absolutt av veldig høy klasse. På 8,46 minutter lange "Lead On" er musikken derimot tett opp til hva Mark Knopfler kunne ha nedkommet med. Utover på låten er det temmelig heftige og bra gitarspilling og låten beveger seg så inn i ett musikals landskap som har Pink Floyd vibber. Låten viser for øvrig mye av potensialet til Marsupial, og er nok et eksempel på en retning bandet burde utforske i fremtiden. Der bandet befinner seg i dag har de gjort det til et varemerke å omstille seg lynkjapt fra for eksempel country til de fete hardrockriff. I tillegg serveres vi mange flotte akustiske øyeblikk, og noen jam seksjoner som er meget bra selv om det er litt vel mange av disse totalt sett. I sum er dette ei ujevn skive, som på sitt beste har et meget høyt nivå, men dessverre er bunnivået alt for svakt. Vi anbefaler å utvikle det som er bra ytterligere, tone ned country og southern rock influensen og mer bruk dette som krydder enn som hovedingredienser, og å være noe mindre kommersielt fokusert. De som kan leve med elementene vi synes er overdrevet vil sannsynligvis virkelig like falle for denne skiva.

<http://marsupialmusic.com/>

<http://www.myspace.com/marsupialband>

- 1 Lead On
- 2 The Man Who Knows Things
- 3 Naked in the Hall of Seduction
- 4 In Between
- 5 The Tide
- 6 The Goodbye Waltz
- 7 Sucker Punch
- 8 There Is a Better World

Ian Reardon – Gitar og vokal

Forrest Smith – Gitar

Brad Meheder – Bass

Chris Carter – Trommer og vokal

J Ferris – Studio ingeniør

Phideaux - Number Seven

Phideaux Xavier er en musiker som på sine seks første album har laget ganske så tilgjengelig musikk som også har så mye essens og spennende vrier at den holder på sin lytter. Herlig nok så har musikken til Phideaux hatt en positiv utvikling fra utgivelse til utgivelse, og det er åpenbart en "sulten" musiker og komponist vi har med å gjøre. Det merkes på viljen til å utvikle seg og til å fornye seg, samt viljen til å ta sjanser. Alle de første albumene har høy musikalsk kvalitet, og anbefales for de som liker raffinert og melodios folkpreget, psykedelisk musikk som ofte gestalter en magisk følelse som hensetter lytteren i et modus av pur glede. Den godeste Phideaux ser ut til å ha en utømmelig brønn hva gjelder gode musikalske ideer og kreative innfall, og med "Number Seven" har han atter en gang laget et særdeles godt album. Skiva har en voldsom fremdrift, og står som en påle selv uten rå gitarlinjer, berg av mellotron og hylende vokal som en kontrast til alle som benytter seg rått av disse virkemidlene. Bare ren og skjær musikalsk magi, med usedvanelig gode låter hvor alle elementer er perfekt plassert og hvor kollektivet er betydelig sterkere enn de enkelte komponentene. Lyrikken tar blant annet for seg lystige emner som kjernefysisk uhell og verdensomspennende forurensing, mens den musikalske inspirasjonen er hentet fra et bredt spekter av artister. Vi kan nevne i fleng, Rovescio Della Megdalia, Mike Oldfield, Le Orme, Pink Floyd, Jethro Tull og Van der Graaf Generator, men likevel er det hele tiden en høyst særpreget og egenartet musikk som vi serveres "Number Seven". Musikken er en finurlig miks av keltisk folkløse, klassisk musikk, psykedelisk musikk og art rock, og de mer melankolske stundene balanseres ypperlig med mer oppstemte toner på en ytterst moden måte. De keltiske elementene har en viss likhet med det Mike Oldfield driver på med, i form av repeterende motiver og dynamisk crossoverprog og ypperlig kvinnevokal. Strukturelt er albumet delt i tre partier som er konstruert slik at det er en meget logisk link mellom dem. Hvert av partiene "lever sitt eget liv", med logisk begynnelse, plott, kulminasjon, avsløring og slutt. Før og virkelig å krydre det hele er begynnelse og slutt forbundet med hverandre. Musikalsk er det så mye å synke inn i på "Number Seven" at det nok vil ta mange avspillinger før en i det hele tatt så smått begynner å oppdage noe av alt skiva har å by på. Skiva er et meget sterkt verk, og vi tror svært mange kan ha stor glede av musikken til Phideaux. Coveret holder også samme høye klasse.

Del en: Dormouse Ensnared

1. Dormouse - A Theme (1:05)

2. Waiting For The Axe To Fall (6:12)

3. Hive Mind (4:00)

4. The Claws Of A Crayfish (5:40)

5. My Sleeping Slave (3:27)

Del to: Dormouse scapes

6. Darkness At Noon (1:50)

7. Prequiem (2:10)

8. Gift Of The Flame (6:10)

9. Interview With A Dormouse (1:10)

10. Thermonuclear Cheese (2:10)

11. The Search For Terrestrial Life (5:30)

12. A Fistful Of Fortitude (2:44)

Del tre: Dormouse Enlighted

13. Love Theme From "Number Seven" (7:30)

14. Storia Senti (6:50)

15. Infinite Supply (5:05)

16. Dormouse - An End (2:00)

Phideaux Xavier – Piano, akustisk gitar, tolvstrengers elektrisk gitar og vokal

Rich Hutchins – Trommer og chant

Ariel Farber – Vokal og fiolin

Mathew Kennedy – Bass og chant

Gabriel Moffat – Steel- og elektrisk gitar

Linda Ruttan Moldawsky - Vokal

Molly Ruttan – Vokal og perkusjon

Mark Sherkus – Keyboards og elektrisk gitar

Johnny Unicorn - Keyboards, saksofon, vokal og chant

Lobster Newberg –Actress

Debutskiva "Vernal Equinox" til Lobster Newberg var en fornøyelse å høre på, så sjansen for at vi skal bli skuffet av oppfølgeren er noe som slår oss. En forskjell er likevel at der debuten var med låter av alle bandmedlemmene, er "Actress" kun skrevet av Colin Peterik og med en spilletid på kraftige 56,48. Som før er det en myriade av influenser som smeltes sammen til en musikk som er forskjellig fra det meste du har hørt uten at det på noen måte blir sært og utilgjengelig. Er frisk og freidig musikk oppstår av LoProgressive, pop, rock, fusion, blues, jazz og hva nå disse Chicago musikerne måtte finne for godt å bruke som basis for sin musikk. Stor kreativitet og et mylder av gode ideer, samt en god dose selvgranskende attityde hva gjelder prog fører til den spesielle musikken bandet står for. Som sjefen skjøl sier, " vår musikk foreldes

ikke!” Når en er frekk nok til å kalle musikken tidløs bør den jammen være meget god. Meget god er så absolutt musikken, men om den er tidløs er vel noe tidlig å si med sikkerhet. Mens vi bestemmer oss for tidløs eller ei, kan vi hygge oss med flotte ”Bug City” som med sine høykvalitative brassarrangementer bringer tankene til Blood, Sweat And Tears og Chicago helt i starten av disse bandenes karriere da de var virkelig knallbra. Låten ”Illusion” viser at bandet også kan lage lange låter uten å gå på tomgang, og evner å holde på lytteren gjennom hele låten. Saksofonsoloen til Steve Eisen er nesten verdt inngangspengene alene, og binder sammen den rolig introen med den mer heftige fortsettelsen med nydelige soloer på keyboards og gitar. Albumets beste låter er ”Bed”, ”Set Your Sail” og ”Wonderful”. Sistnevnte som er en uimotståelig anti kjærlighetssang med eksellent vokal og Eisen meget dyktige fløytespilling. ”Set Your Sail” indikerer bruk av vind, men her er det jammen fyr på alle sylindrene. En brått oppdukkende og spenstig saksofonsolo og Phil Miller sin entusiastisk og fyrige gitarspilling gjør susen på en meget bra låt. En fabelaktig melodi oppsummerer hva låten ”Bed” står for, som med sine aggressive understrømmer og dyktige bruk av brass seksjonen og fløyte er en fornøyelse å høre på. Ikke alle låtene holder samme høye nivå som de tre nevnte, men selv Lobster Newberg på sitt mindre inspirerte og kreative er milevis foran det meste av musikken som spys ut i dag. ”Actress” er ei skive som gjerne kan betegnes som tidløs, og som vi anbefaler alle å ta en nærmer lytt på.

<http://www.myspace.com/lobsternewberg>

1. Set Your Sails (3:41)
2. Stay (5:05)
3. Bug City (3:47)
4. Lost (4:42)
5. Wonderful (3:08)
6. Demian (4:06)
7. Illusion (9:13)
8. Bed (5:52)
9. Tight Rope (4:21)
10. Silver Cities (5:27)
11. Have You Ever Been Alone (7:31)

Colin Peterik – Vokal og keyboard

Phil Miller - Gitarer

Corey Kamerman - Bass

Jamie Dull - Trommer

Gjesteartister,

Steve Eisen – Fløyte og saksofoner

Howard Levy - Munnspill

Mike Chicowitz - Trompet

Dave Stahlberg - Trombone

Ed Breckenfeld - Perkusjon

Lou Gram Band - Lou Gram Band

Stemmen til Lou Gram var en gang noe av det ypperste vi hørte, men det er blitt noe år siden for å si det svært pent. Den tidligere Foreign vokalisten har de siste årene slitt med diverse utenommusikalske problemer, og er nå bare en skygge av seg selv vokalt nå. Rett nok kan moderne teknikk kompensere en del, men den vokale magien til Lou Gram er nok borte for alltid. Fortsatt skriver han låter som er jordnære og full av følelser og hvor tematikken er hentet fra egne opplevelser. For riktig å kunne ha full styring har Gram nå etablert et eget band som han fyller med den musikken han føler mest for. På mange måter så fremstår Lou Gram Band som en slags underlig kloner av Foreigner noen få år før åttitallet ble historie. En musikk som på mange måter er spesialdesignet for å bli hyppig spilt på diverse radiostasjoner. Arrangementmessig er mye i høy grad oppegående, men også i overkant svulstig, og med låter som ikke akkurat oser av originalitet. Vi er rimelig sikre på at denne musikken har sitt marked, et marked hvor de som liker tungrock tilpasser radiospilling i høy grad får det de er ute etter, og hvor legenden Lou Gram, som også har fortid som låtskriver og vokalist i Powerhouse, er bak mikrofonen. For oss er ikke dette albumet spesielt spennende, men for all del ikke dårlig musikk, men det er rimelig kjapt gjort å falle av lasset og miste interessen etter et par låter.

<http://www.lougramm.com/>

1. Made To Be Broken
2. Redeemer
3. Willing To Forgive
4. That's the Way God Planned It
5. Baptized By Fire
6. (I Wanna) Testify
7. So Great
8. Single Vision
9. Rattle Your Bones
10. You Saved Me

Under – Mercurial Of The Sleeping Shaman

Ganske bra melodier og temmelig intrikat gitararbeid preger denne skiva. Vokalen er ikke ulike hva Rob Halford og Bruce Dickinson kan nedkomme med, og temposkiftene er hyppige og mange. Det foregår så mye parallelt her, at en jammen skal være våken for å få med seg alt, eller enda bedre, multiple lytteseksjoner er nok temmelig smart for å musikken på høvelig vis. Bandet smelter sammen elementer fra punk, indie, metall og prog og lager sin egen musikalske cocktail som er temmelig aggressiv men også melodios. Det er ofte noe episk over soundet, og rytmikken er både kløktig og spenstig og låtene har ofte en kraft og fylde som er svært bra. Variasjonen fra rå metall til mer funderende øyeblikk er både fin og nødvendig for å få de så viktige dynamiske spennene. Bostontrioen har en rytmeseksjon som virker å elske å duellere, men også innser at de legger et fundament for at gitaristen Dan Costa kan boltre seg. Det gjør han med en spennende miks av det tekniske, det melodiske og det mer stemningsfulle. Fan av King`X og Rush vil nok lett kunne like Under, og vokalisten har da også et temmelig lys stemme som har visse fellestrekk med Geddy Lee. Akkurat det er jo noe mange liker svært godt, og vice versa. Riffingen er ikke i klassen for mer moderen heavy prog band som for eksempel Mastadon, men basert på klassikk metall riffing. The Under er egentlig et band som ikke passer i noe bås, men er mer et sjangerforaktende band med riffbasert hard musikk med progtendenser på dagsorden. Det rocker av bandet, og for eksempel "Anaximander" er en musikalsk kraftpakkesom som har en hypnotiserende virkning og et utall av dundrende soloer og polyrytmisk rikdom. Bandet har utallige påvirkningskilder, men har klart å meisle uten sitt eget uttrykk uten blåpapirtendensene på noen måte har tatt overhånd. Naturlig nok så lånes det litt her og litt der, men det er snakk om en nennsom låning. Derfor er The Under allerede kommet langt til å være platedebutanter, og er et band å regne med fremover når vi snakker om mer heavy musikk med litt progsmak. Vi finner også at bandet her og der repeterer seg selv utover på plata og det derfor blir enkelte partier som ikke er så all verden spennende, og det trekker helhetsinntrykket noe ned.

1 Mercurial

2 The Shield

3 Boundless

4 Weathered World

5 Anaximander

6 The Denialist

7 No Great Divide

8 The Only Path

Dan Costa – Gitar og vokal

Jason Walker – Bass

Randy Idierno - Trommer

Zeroesque – Multipick Technique

Instrumental musikk fra kvartetten fra New Jersey som har funnet sin egne lille nisje innen musikken. En nisje hvor fete gitarriff, fusion, prog, dynamisk soloer og stor sans for melodier er viktige elementer.

Stilmessig er det ikke fjernt fra band som Liquid Tension Experiment, Somnabulist, Planet X, Mastermind, Symphonic Slam, Deus Ex Machina og Mahavishnu Orchestra. Litt latino influenser er det på ”La Danza Del Fuego” som er en meget vakker melodi med fantastisk solo av Shawn Christie som også byr på litt spansk gitar. Også på ”The Power Cosmic” er temmelig dominert av gitar bare med noen få men svært lekke piano- og synthlinjer fra Tim Lehner. Christie viser på denne låten er frapperende teknikk og en utrolig mengde noter i sekundet. På ”Divisible By Two” er bandet nærmere Liquid Tension Experiment enn noen gang, i en låt som virkelig er en verdig avslutning på albumet.

”Gmaj Funk In F#min” er lovelig funky låt med trompet og saksofon som til sammen bidrar mye til den funky stemningen. Knapt en låt som trigger oss i særlig grad, bortsett fra en pianosolo mot slutten, og en fin duell mellom Christie sin gitar og Frisen sin saksofon. Vi trives meget bra med de forvrengte gitarene på ”Nasha” som er legert med bluesrock rytmer og sound, og med Lehner sine flotte synth- og orgelbidrag. Rimelig pen og pyntelig jazz er det på ”Puddin”, hvor saksofonspillinga understreker jazz vibbene perfekt. ”Raining Sideways” er en låt i strek kontrast til ”Pudin”, med sine grelle og fete metallfiff og barske

keyboardlinjer. For å variere låten får vi servert et stykke i midtparti som er nærmest en drømmende lettvektsmusikk! En virkelig artig og fiks vri, og det hele avsluttes selvsagt med den samme herlige og rå musikk etter nevnte mellomspill. "Multipack Technique" er ei frisk, rask og hard skive med fine kontraster og flott dynamikk. Låtene er jevnt over gitartunge men bare unntaksvis stupes det inn i metallterreng. Riffene er mange og fete og med mange spenstige overlappende syntlinjer eller synthsolo. Jo lengre ut vi kommer på albumet jo mer fusionladet blir det hele, og det dukker jammen opp enkelte spennende avantgarde linjer som frisker opp. Disse avanttilnærmelsen setter vi stor pris på, og vi håper bandet ytterligere kan utvikle dette, da det gjør at lybildet blir ytterligere foredlet og forbedret. Låtene "Mockingbird" og "Maxilla Gorilla" viser nevnte tendenser, og er nær opp mot det Deus Ex Machina holder på med. Skiva er et høyoktan musikalsk verk med nødvendig variasjon og gode låter og svært dyktige musikere, og vil nok være av stor interesse for de som liker kvalitets instrumental fusion.

<http://www.zerosque.com/home.aspx>

www.myspace.com/zerosque

1. Something Special (4:40)
2. Slippery Slope (6:30)
3. Hat Hair (5:54)
4. The Power Cosmic (4:43)
5. Nasha (4:56)
6. Puddin' (4:31)
7. Raining Sideways (7:47)
8. La Danza Del Fuego (4:29)
9. Gmaj Funk In F#min (4:49)
10. Divisible By Two (7:42)

Shawn Christie - Gitar
Tim Lehner - Keyboards
Rob Smith - Bass
Rob DiRocco - Trommer

Deluge Grander – The Form Of The Good

Dette bandet fra Baltimore i USA er her ute med sin skive nummer to, og det er fortsatt en instrumental retrosymfonisk prog med enkelte veldig lange spor og mye mellotron som vi får. Arrangementene er intrikate, og enkelte vil si unødvendig intrikate, men det er uansett kompleksiteten til klassisk musikk og intensiteten til rock som er mest fremtredende. Albumet krever aktiv lytting i nær innpå den timen det varer, og er altså instrumental med unntak av først spor med sin chant, som er en enstonig sang. Meget forenklet kan vi si at Deluge Grander låter som Magma møter Yes møter King Crimson møter Canterbury bandene. Det er et rimelig rikholdig utvalg av instrumenter som alle bidrar til at den soniske paletten blir alt annet enn mager, og dette fordrer selvsagt at intens lytting er et must for å få med seg alt bandet har å by på. Bandet tilbyr også et ganske sa organisk sound og det er på ingen måte snakk om at det plastiske og syntetsike får noe spillerom. Musikerne er fra øverste hylle, og spillegleden er det ikke noe å si på. I tillegg er skiva pent utstyrt med rikelig kontraster mellom det rolige og mer høylytte, og et pent knippe temposkifter som alle er flott utført og bundet sammen. Musikken på ”The Form Of The Good” har visse linker til A Triggering Myth ikke minst i en det grandiose soundet, men der A.T.M. sysler med fusion er Deluge Grande trofast mot alle sine saftige og kraftige mellotron- og Hammondinfiserte sound. Først og fremst er denne skiva veldig 70 talls klingende, og det vil jo være en fordel eller en ulempe alt etter innstilling til slik beundring for ”de gode gamle dager”. Uansett så er det mye fabelaktig instrumental traktering, og alle burde unne seg å lytte til det gitaristen Dave Berggren holder på med på skiva! Også den rimelig heftige tromminga holder høye klasse, og de fire bandmedlemmenes konsise samspill gjør at de evner å spille hverandre enda bedre! Skivas lengste spor er ”Aggrandizement” som starter pent og pyntelig, men hvor det er en økende intensitet hvor også gjestemusikerne bidrar i stor grad. Vi kan nok trygt fastslå at denne låten er Deluge Grander sin mest grandiose så langt, og band og orkester vever sine musikalske tepper sammen på en rett fabelaktig måte. Vi får bare håpe at i får mer av slikt på de neste utgivelsene. På andre enden av skalaen finner vi ”Before The Common Era” som er den til nå kortests sporet fra bandet, og et temmelig rolig stykke musikk. Her får vi spennende chants som gir en flott atmosfære, og midtveis bygger det seg opp til et klimaks, hvor keyboardene spiller hovedrollen. Etter denne avstikkeren sklir det hele elegant tilbake til åpningens rolige modus. Som tidligere nevnt vil nok enkelte finne denne skiva å være både navlebeskuende og svulstig, og de om det. De som liker intrikat retroprog bør sette av tid til å lytte, skru opp volumet og nyte verket, det fortjener både Deluge grander og lytteren.

<http://www.delugegrander.com/>

www.myspace.com/delugegrander

1. Before the Common Era (5:22)
2. The Tree Factory (14:08)
3. Common Era Caveman (6:26)
4. Aggrandizement (19:12)
5. The Form of the Good (8:41)

Dave Berggren - Gitarer
Dan Britton - Keyboards
Brett d'Anon - Bass
Patrick Gaffney - Trommer

Gjestemusikere,

Nathan Bontrager - Cello
Frank d'Anon – Koring og wood block
Brian Falkowski – Klarinett, fløyte og saksofon
Heather MacArthur - Fiolin
Jose Luis Oviedo - Trompet
N. Aaron Pancost - Trombone
Kelli Short – Obo

Megan - Vokal

Every Waking Hour – Writing On The Wall

Duoen fra Denver i Colorado innrømmer glatt at de er stolt av å spille prog, og mener at dette handler om spennende og eventyrlystne musikalske passasjer, episke låter og skremmende og mangeartede stemninger. De ønsker derfor velkommen til sitt eget progunivers, hvor de lager den musikken de føler for, og som de kaller klassisk prog for det første desenniet! Every Waking Hour er opptatt av å formidle hva de selv finner delikat innen musikken, og herunder sorterer nynnbare vers, det bombastiske pent variert med akustisk enkelhet, og sammenstøt mellom stilarter som egentlig er uforenelig. De er derfor også konsekvente på å unngå det de selv ikke liker som for eksempel new age filosofi, og den kantede dissonansen andre sysler med. I alle fall så lager Every Waking Hour musikk som skiller seg ut, og på noen låter er det temmelig original musikk de forretter. Tittelsporet for eksempel er det vågestykket hvor bandet viser hvor Genesis i sine yngre dager hadde tatt veien om de hadde lyttet til Al Jazeera i stedet for BBC! Et annet spektakulært spor er "The King Is Dead" som transformerer Elvis via en miks av Emerson, Lake & Palmer og surfrockerne i Dick Dale. Vi kan trygt fastslå at bandet gir mye av seg selv i hvert eneste spor, og at det er et spesielt musikalsk terreng de forretter. Om en ikke gir denne

skiva en masse spinn i spilleren er faren stor for at en ikke finner mye som fenger. Årsaken er så enkel som at dette er ei skive som vokser og vokser om den gis den med tid. Paul McLean bruker både moderne og gammeldagse keyboard på skiva, og supplerer sågar med noen selvbygde synther. Denne variasjonen bidrar til et rikholdig og spennende lydbilde, og med Tim Kestle bruk av uvanelige instrumenter som oud og mandolin blir det mye å låne ørene til. Every Waking Hour klarer både å være nyskapende og skapende og det er ikke mange forunt. De har laget ei skive som etter intens lytting fremstår kjemisk fritt for dødpunkter, og som er en stor positiv overraskelse.

www.myspace.com/everywakinghourband

1 At Any Price

2 The King is Dead

3 Arrivederci

4 Spotlight

5 Where the River Flows

6 Conspiracy of Silence

7 Over Now

8 Writing on the Wall

Tim Kestle – Gitar, bass og oud (midtøstens lutt)

Paul McLean – Keyboards, trommer og vokal

Gjestemusikere,

Jeff Burkett - Vokal

Paul Mack – Vokal og trommer

Michael Lewis - Bass

The Other Side - A Higher Vantage

Point

Her er et album med svært, svært mye keyboard i et neoprog landskap, og med Alan Mallery fra fusionbandet Zed som anfører. Dette instrumentale albumet har det jammen tatt tid å nedkomme med, da hele tre års produksjon er mye. Årsaken er sannsynligvis at dette er et sideprosjekt og at Mallery må bruke mye tid på Zed, Colorado Art Rock Society og Gnosis prosjektet som han er dypt involvert i. Fokus på skiva er klassisk symfonisk musikk og da med helter som Genesis og Emerson, Lake & Palmer som de største navigeringspunktene. I tillegg er det innslag av elektronisk musikk og fusion, samt at melodi og atmosfære er forsøkt penslet ut med størst mulig omhu. Ifølge presseskrivet er det et instrumentalt eventyr hvor gårsdagens helter gir musikken retning, men det hele filtreres gjennom moderne produksjonsteknikk og soundet til Porcupine Tree og Dream Theater. Rimelig store ord dette, og en til dels svulstig ansamling av skryt må vi si det er. Sannheten er slik vi ser det at dette er et album hvor keyboardene er sentrale, og med ok låter og et modus hvor stemninger og atmosfære er viktige elementer. Musikken er svært melodios og med en brukbar variasjon, samt litt vel glatt, velarrangert, repeterende partier, middels tempo og vanskelig å sette i noen definitiv bås for de som måtte ha behov for det. Alan Mallery har absolutt klart å skape et meget avlappende album hvor han også integrerer mange musikalske stilarter på en ganske så flott måte uten at den laid-back holdning forsvinner. Han unngår også de typiske feilene mange andre såkalte instrumentale keyboardalbum gjør, fordi han har originale ideer som er gjennomtenkte og bra utførte. "Lunar Sunset" er en hyllest til avdøde Peter Bardens, og med klare Camel referanser, ikke minst til deres "Lunar Sea". Flott bruk av synther og akustisk gitar er med måte å gjøre dette til en meget bra hyllingslåt til en stor musiker. Litt mer tempo enn ellers på denne skiva får vi på "The Call To War" hvor utdrag av taler fra herrene Hitler og Churchill passer bra inn i en ellers bra låt som har visse referanser til bandet Magellan. Apropos referanser så er faktisk Happy The Man rundt "Crafty Hands" det bandet vi faktisk føler har mest til felles med The Other Side. En låt med klassisk piano i front er "Transcendence" som er en vakker ballade med nok tygde og essens til og virkelig glede mange. Aller best er nok "Schizoid" hvor tittelen taler sitt tydelige språk, og hvor vi selvsagt får mangeartede stemninger, og også skivas hardeste øyeblikk. "A Higher Vantage Point" er nok ei skive som er lett å undervurdere der den duver av sted tilsynelatende i et rolig og koselig modus. Tar en seg derimot tid til å høre vil en lett oppdage at det er mye god musikk som gjemmer seg bak det rolige ytre. Skiva er absolutt noe av det mest spennende innen instrumental musikk vi har hørt i år, og Alan Mallery er en musiker som åpenbart har mange kreative og svært musikalske gener.

1. Maximum Vitality
2. Crying World
3. The Last Days of Summer
4. The Call to War
5. Ouroboros (for JZ)
6. Schizoid
7. Transcendence
8. The Point of Being
9. Walking the Labyrinth
10. Lunar Sunset (In Memoriam Peter Bardens)

Alan Mallery - Keyboards, saksofoner, theremin og perkusjon

Lyle LaRaman - Bass, og gitarer

Lamar Neally - Trommer

Lary Namella – Produksjon og mastring

Ian Keldin – Produksjon og assistanse av arrangementene

Sunstorm – Houses Of Dreams

Melodisk hardrock/AOR fra Sunstorm her. Musikken er godt plantet i begynnelsen av åttiårene, og med keyboard og Hammondorgel som meget viktige instrumenter i lydbildet. Mindre viktig er ikke vokalistene Joe Lynn Turner som er kjente fra utallige musikalske sammenhenger, og som har en meget bra, kraftfull og ”oktavspenstig” røst. Også duellen/duoen mellom gitar og keyboard er et viktig element i den soniske paletten. Dennis Brown har sørget for en produksjon som står bra til musikken, men så er han jo også rimelig kjent for å kunne hardrock/AOR segmentet. Låtene er på det jevne her og det er et greit knippe av låter som heves av Turners fine stemme, og et band som spiller med entusiasme og utfører et godt håndverk. For de som sverger til med progressive toner blir det nok aldri overvettets spennende musikk her, mens AOR/HR folket nok får en fin injeksjon av musikk som fremkaller yr glede. En låt som absolutt holder AR fanen høyt er ”House Of Dreams”, som meget vel kan bli en klassiker med tiden. Alt er innrettet på denne til å hensette målgruppen med hakeslipp. Akkurat riktig gitarsolo på akkurat riktig tidspunkt, nydelig koring og melodios til tusen, og med nok fart til å holde på de mer HR-vennlige. Joe Lynn Turner får til fulle bevist sin stemmeprakt på ”Don` t Give Up”, som er fylt med keyboardlinjer som passer meget bra til konteksten. Den sentimentale balladen heter her, ”Tears On The Page”, mens ”Say You Will” er den mer usentimentale balladen på dette albumet. En annen fremtidig AOR klassiker er nok ”Save A Place In Your Heart” som er utstyrt med alt som trengs for å oppnå nevnte status. ”House Of Dreams”

er nok et must for de som ikke kan få nok av stemmen til Joe Lynn Turner, og for de som liker kvalitets AOR som er gjennomarbeidet og blant de klart bedre innen denne stilarten.

<http://www.myspace.com/joelynnturner>

1. Divided
2. Don't Give Up
3. The Spirit Inside
4. I Found Love
5. Say You Will
6. Gutters Of Gold
7. Save A Place In Your Heart
8. Forever Now
9. Tears On The Pages
10. House Of Dreams
11. Walk On

Joe Lynn Turner – Vokal
Dennis Ward – Bass og bakgrunnsvokal
Uwe Reitenauer – Gitarer

Thorsten Koehne – Gitarer
Chris Schmidt - Trommer
Gunter Werno - Keyboards

Jarboe – Mahakali

Den tidligere Swan vokalisten Jarboe er ute med sitt ellefte soloalbum her. Musikken hos Swan var mørk og jazzstenket doom og new wave, mens det her er temmelig annerledes musikalske terreng som utforskes. En merkelig og fascinerende miks av metall, avant garde, minimalisme og world musikk. Snålt og fremmedartet, men ikke nødvendigvis dårlig. "Mahakali" er Jarboe's første skive siden "The Conduit" som kom i 2005, og det virker som hun har magasinert opp mange ideer som nå skal utprøves. Noen av ideene er utvilsomt gode, noen mindre vellykkede, men det er helt klart for mange som skal ut på likt, og det fører til at skiva blir

noe langtrukket. Albumtittelen "Mahakali" referer til den indiske gudinnen Kali, som er gudinne for død og oppløsning, men også for forvandling og forandring, avhengig av hvem som tolker religionen. Uansett så er musikken en hyllest til gudinnekonseptet med Jarboe sin spesielle avant garde stemme i front, på et album som så absolutt er blant Jarboe sine mest tilgjengelige og sangbaserte. "Mouth Of Flames" er en hypnotiserende låt, som virkelig "napper" i deg, men som all musikken på denne skiva så må en være i rett modus for å få noe igjen. Er en ikke det så blir det lett anmassende musikk, og enhver sjanse for å være objektiv fordufter. Musikken er såpass intens at en lett blir sliten, og om så skjer er det jo liten sjanse for at den smaker fortreffelig, så en må derfor bare ta frem denne skiva når en har lyst på musikk som en får brynt seg på. Er en i rett modus har utvilsomt skiva mye å by på, og den er svært atmosfærisk, kraftfull og toppet med den hypnotiske stemmen til Jarboe. Bandet besøker diverse og varierte lydlandskaper, tidvis grublende, mørkt, ødslig og neddempet, og hvor det er flust med smakfull perkusjon blant annet. Instrumenteringen er som oftest pent avstemt etter de forskjellige stemningene, og det blir aldri overlesset og overdrevet. Mørkt og ondskapsfullt er det derimot på det fabelaktige sporet "The Soul Continues" som også er ypperlig kontrastert med forskjellige vokalstiler. Attila Csihar sin rå og dype stemme opp mot Jarboe sine ypperlige vokale prestasjoner. "A Sea Of Blood And Hollow Screaming" er en låt med en utsøkt kraft og trykk, og gjengir ypperlig en marerittaktig stemning. Temmelig melankolsk og akustisk er "Overthrown" som også viser Phil Anselmo sin kreativitet som vokalist. Masse skurrende gitar og bass som følge til tekster som "In A Room Of Fire/ In A Room Of Pain" som gjentas utallige ganger på "The Soul Continues". Tekst og vokal skaper ofte forskjellige skrekkfilmstemninger som de øvrige instrumentene ytterligere fyrer opp. Jarboe vet hvilke knapper hun skal trykke på for å fremkalle det mørke og tungsindige, og gjør dette tidvis meget bra. De sterke sporene på "Mahakali" er meget bra, men det er noen spor som trekker noe slik at vi kan være helt tilfreds.

thelivingjarboe.com

www.myspace.com/jarboeliving

- 1) MahaKali, of Terrifying Countenance
- 2) And The Sky Which Was Once Filled With Light...
- 3) The House Of Void
- 4) Transmogrification
- 5) From Afar, Upon The Back of a Tiger
- 6) The Soul Continues
- 7) A Sea Of Blood And Hollow Screaming
- 8) Overthrown
- 9) Mouth of Flames
- 10) Ascend

Jarboe – Vokal

Cederic Victor - Bass

Phil Anselmo – Vokal

Colin Marston – Gitarer

Attila Csihar – Vokal

Kevin Hufnagel – Gitarer

Josh Graham – Gitarer

Kris Force – Fiolin

Vinnie Signorelli – Trommer og perkusjon

Jefee weber - Trommer

Julia Kent - Cello

Heart Of Cygnus - Over Mountain. Under Hill

Tomanns band fra L.A. i USA dette her som er temmelig fiksert 70 tallets hardrock og prog, men har også mye progmetall i bunnen av musikken, og det låter ofte både flott og moderne. Brettene øser ut en progressiv lyd som komplementeres med en del takter som er hentet fra hardrocken. Det hele er anrettet med en krystallklar produksjon, og at bare to musikere kan komme opp med så mye lyd er temmelig imponerende. Bandet har også blitt bedre siden den lovende debuten "Utopia", som vi tidligere har omtalt, og har heldigvis ikke forsvunnet inn i glemselen som vi faktisk fryktet. Skiva begynner med en mild akustisk og flott sak, og blir så pyntet med progressive tendenser og meget bra gitarer. Jada, riffene er meget bra, og spres pent utover ei skive med både rikelig med dynamikk og nok luft til å glede noen og enhver. I det hele tatt så er Heart Of Cynus et band som er utstyrt med en temmelig flott oppfinnsomhet, som gjør at det er vanskelig å kjede seg om en tåler at det er litt røff musikk tidvis. Tromminga til Jim Nahikian bidrar til dette, og er gjennomgående meget bra og spenstig. Arrangementene er faktisk ganske så mye bedre enn på debuten, og det er en variasjon som mange kunne lære mye av. Selv om det ofte svinger kraftig, er det også satt av tid til å roe ned, og således gis det luft som er tvingende nødvendig for at en ikke skal omkomme av pustebesvær. Heart Of Cygnus har et vist slektskap med Spock's Beard og Dream Theater, og til og med litt på Porcupine Tree på "Lost At Sea", "Under Hill" og "The King And His Steed". De nevnte låtene er også blant de bedre i en for øvrig sterk kolleksjon. En blir lett slått av energien til

dette bandet som er pent mikset sammen med gode og tilgjengelig låter. Låtene på denne skiva er ofte rimelige lange, men så lenge det er såpass med gode ideer og fremdrift er det bare et pre. Det progressive element er mer fremtredene enn tidligere, men det er også nå et mer direkte og rocka uttrykk som er svært kledelig. Tekstmessig er ikke skiva så bra, da det er snakk om riddere og tårnjomfruer så vidt vi kan skjønne, men det ødelegger ikke mye for et musikalsk meget bra album. Et unntak er likevel låten "Blue Planet" som gir oss minimalt med glede, men det er grenser for hva en kan forlange da det øvrige er såpass bra. De som liker energien til Iron Maiden og finessen til Rush, bør absolutt ha et våkent øye til Heart Of Cygnus.

heartofcygnus.com

www.myspace.com/heartofcygnus

1. Over Mountain 06:06
2. Under Hill 06:04
3. Black Riders 04:16
4. The King And His Steed 03:21
5. Lost At Sea 08:24
6. Erik 03:35
7. Blue Planet 03:54
8. The Mountain King 09:02
9. Revelations 06:55

Jim Nahikian – Trommer

Jeff Lane – Vokal, gitar, bass og keyboard

Hour Of The Shipwreck – The Hour Is Upon Us

Dette bandet er et av disse sjangerfornektende bandene som det stadig dukker opp flere av for tiden. Vi mener det er et gode da det er alt for mange som kun resirkulerer andres musikk og velger å bevege seg der det allerede er temmelig nedslitt stier som andre har tråkket kraftig ned.

Skal vi få en musikalsk fornyelse er det jammen ikke dumt med band som Hour Of The Shipwreck. Sannsynligvis er det noen som vil ha en etikett på musikken og dette bandet har blitt kalt sekstende århundrets eksperimentell-klassik-goth-artrock. Så mye kloker blir en vel ikke av det, men om ikke annet var det en artig beskrivelse, og humor er viktig.

Like viktig er gode melodier og gode musikere og her er kvartetten meget velutstyrt. Med en så variert musikals meny er det også en fare

for at musikken skal fremstå som fragmentert, retningsløs og langtekkelig. Takket være veltrimmede kompositoriske muskler unngås dette og skiva fremstår som et helhetlig verk. Musikken minner noe om

Sleepytime Gorilla Museum, Muse, Explosions In The Sky og

Radiohead, og det er mye episk musikk her som er pent og progressivt legert. I tillegg er det et vist preg av filmusikk og ikke minst går tankene

til Lord Of The Rings og Danny Elman sin verk. Ritchie Kohan sin tolv strengers gitar gir fine nyanser til lydbildet, og hans eteriske vokal som

ligger opp mot Thom Yorke er virkelig ypperlig til Hour Of The

Shipwreck sin musikk. Det er rikelig med forskjellige vokaler på de forskjellige låtene, men hele tiden er det Kohan som er førende og sørger

for at koret hever arrangementene til de store høyder. Det er mye

postrock over fundamentet til Hour Of The Shipwreck, og med mye dramatik og utallige tempo- og stemningsskifter tilpasset den virkelig dyktig låtskrivningen. Bandet har et allsidig nedslagsfelt, og bør faktisk kunne ha et rimelig stort publikum. I så fall kjenner de sin besøkestid da dette er en lovende debut album med mange sterke låter som er flott fremført av dyktige musikere.

<http://www.myspace.com/houroftheshipwreck>

www.houroftheshipwreck.com

1. The Chandelier Suite
2. Save The World
3. My Fantasy
4. Soft Napalm Pillow Dreams
5. Mr. Davidson
6. Flying
7. Unclouded Eyes

Chest Rockwell - Total Victory

Band som tar et skritt til siden fra der de fleste andre band og trækker i vei for seg selv er noe vi honorerer med stor glede. Denne gleden blir pur henrykkelse og vi slår gjerne stiftet av lykke om de også får til musikk virkelig trigger en musikalsk. Dette bandet fra Kentucky er et eksempel på et band som evner å rydde ny musikalsk mark, og komme opp med nok et friskt og freidig album. Forrige album "Vs. The World" ble meget vel mottatt av oss, og igjen klarer Chest Rockwell og lage variert og svært hørbar musikk. De har mange ingredienser i sin musikalske miks, men evner å få det eltet til et verk som fascinerer og pirrer, og som er fylt med en temmelig unik sound. En kraftig dose prog smaksettes med indie, alternativ musikk og pop, som stiger til overflaten som en musikk som er langt fra er standard sekunda vare. Til det er det for mye flotte temposkifter, sterk perkusjon, delige partier med elektrisk og akustisk gitar. I tillegg tilgodeser Chest Rockwell oss med metallriff, grunge rytmer, psykedeliske soloer, sterk og variert vokal, kort sagt et vell av spennende og fyrig musikk. Med så mye variasjon i stemninger og stiler kreves det dyktige sangsnekker for å få det hele til å fungere. Akkurat på det nevnte der er Chest Rockwell meget velutstyrt, og det hele låter bra og all kreativiteten kanaliseres til svært hørbar og flott musikk. Hør bare på "Mortal Univers" som er dramatisk som pokker, og temmelig dystre musikalske landskaper dukker opp sammen med virkelig vakker vokal. Låten tilbyr også store kontraster mellom rolige partier og fete metallriff som står til hverandre som hånd i skreddersydd hanske. Gitarintoen på "2 Pumps Away" er av det virkelig melodiske slaget, og går over i temmelig flott koring, før gitaren slår seg løs. I god Chest Rockwell stil går så låten uhyre elegant over i et nytt musikalsk landskap, et landskap hvor disharmoniske rytmer og metalliske gitarer bor. Best av alt er at dette funker og gir en eventyrlig musikalsk reise for lytteren. Noen Roger Waters vibber dukker opp på "Within 10 Paces I Cannot Fail", som har "spoken words", sampler med helikopterlyder og akustisk gitar på menyen. Det er rimelig herlig å høre på et band som er villig å ta sjanser som Chest Rockwell gjør, og å øse av en herlig kreativitet. Likevel klarer de å lage musikk som bør ha et stort publikum fordi musikken er såpass tilgjengelig og melodisk uten å gå på akkord med kvaliteten. Faktisk er "Total Victory" enda et hakk bedre en forgjenger, og viser et band med ytterlig økning i autoritet, selvsikkerhet og låtkvalitet. I sannhet en essensiell skive du ikke bør være foruten.

<http://www.myspace.com/chestrockwell>

1. **Being An Able Man, There Are Always**
2. **2 Pumps Away**
3. **Within 10 Paces I Cannot Fail**
4. **Nbody Prop**
5. **Body Prop 2**
6. **Body Prop 3**
7. **22 Is The New 7**
8. **Collossus**
9. **Mortal Univers**

**Josh Hines – Vokal, akustisk gitar, elektrisk gitar, elektrisk sitar,
wurli og keyboard**

Nick Rouse – Trommer, perkusjon og piano

Nick Stewart – Bass, keyboards, bariton gitar

Seth Wilson – Elektrisk gitar

Gjestemusikere,

Jon Craig – Keyboard og omnichord

Chris Hightower – Gitarer på spor 5

Jefferson Airplane – Surrealstic Pillow

Musikk for hippien som nok bor i de fleste av oss. Herlig psykedelisk musikk fra 1967, med stort sett bare topp låter. Herav ” White Rabitt”,

som for mange er selve inkarnasjonen av flower power. D.C.B A – 25 er et temmelig lite kjent, men en virkelig perle av et folkrock stykke, og mer kjente ”Plastic Fantastic Lover” og ” Somebody To Love” hører også hjemme i det ypperste sjikt. Skiva er rimelig diversifisert, men likevel står den som en påle, og selv countrylåten ”My Best Friend” er knall, og hører naturlig inn. Glitrende traktering av diverse instrumenter, og virkelig førsteklasses vokal bidrar også dette til at dette er en plate som aldri kan spilles for ofte. Dette er definitivt en klassiker.

1. She Has Funny Cars (Balin/Kaukonen)
2. Somebody to Love (Slick/Slick)
3. My Best Friend (Spence)
4. Today (Balin/Kantner)
5. Comin' Back to Me (Balin)
6. 3/5 of a Mile in 10 Seconds (Balin)
7. D.C.B.A. 25
8. How Do You Feel
9. Embryonic Journey (Kaukonen) (str.)
10. White Rabbit (Slick) (TRADUZIONE)
11. Plastic Fantastic Lover (Balin)

Marty Balin - Gitar, Vokal
Jorma Kaukonen - Gitar og vokal
Grace Slick - Orgel, Piano, Keyboards og vokal
Paul Kantner - Gitar og vokal
Jack Casady - Bass, og rytmegitar
Spencer Dryden - Perckusjon og trommer

Baku Llama – Eris

For Baku Llama handler det blant annet om å produsere varierte og interessante stemninger, og der lykkes de langt på vei meget bra. Det hele farges av flott bruk av kontraster som gir musikken nerve og et sug som er selve livseliksiren for alt skapende kunst. Ikke alt er like vellykket, men når Baku Llama treffer og det gjør de ofte, så snakker vi om niere og tiere og til og med innertier. ”Eris” er bandets første ordentlige skive, og er for oss et særdeles hyggelig nytt bekjentskap. Trioen fra California har sitt mantra som sier, ”Ny musikk er død, vi må gå tilbake i tid for å høre noe nytt”! Vi kan ikke akkurat slutte oss til dette utsagnet, men det Baku Llama får ut av dette er uansett vellykket og særegen musikk. Lydlandskapene er både rikholdige og ordinære og det er kanskje denne inkonsekvensen som er så fascinerende? Tre av sporene er med vokal, og tittelmelodien er dog mest basert på ”spoken word”, men i motsetning til de instrumentale låtene er det her mer fast struktur, og mindre improvisasjon. Vakre og enkle låter er alle tre, og ypperlige som variasjon til andre ti som alle er instrumentale og med improvisasjon som ledestjerne. Det kan nesten virke som både ”This Time” og ”Betrayed” er skrevet for å passe til Ann Bernath sin stemme, og i så fall er det kløktig gjort da hun får utnytte sin folkaktige røst maksimalt. Kløktig må vi også si at mange av de nye bandene fra USA så absolutt er, og mye det er mye kreativ, egenartet og sprek musikk som i dag kommer fra hamburgernes hjemland. Baku Llama er et godt eksempel på dette, med sine særegne musikalske utflukter. Utflukter som ofte er en temmelig grublende og mørk musikk men med en

drømmende undertone og miks av krautrock, space, psykedelisk musikk og jazz. Eventyrlysten, den musikalske strukturen og vilje til å eksperimentere gjør at det hele er progressivt om ikke nødvendigvis prog. Spacrockriffene som ikke er ulike Hawkwind er tilstede på det mest av skiva og avleirer noen av de musikalske rammebetingelsene. Gitaren er som oftest svært variert og nærmest ”garasjeaktig”, men også ”bassete” idet den operer i de lavere registrene, og keyboardene og synthene er i motsetning i de øvre registrene. Slik sett får vi to band på likt som hver for seg for kanskje enkelte vil oppfattes og høres noe snåle ut. Til sammen blir det imidlertid masse særpreg, og en fascinerende musikk av dette. Lydlandskapene virker som om oftest å være improviserte, og med piano og synther og keyboard som ledende instrumenter. Nå er ingen av brettistene på noen måte virtuose på sine instrumenter, men de tilfører rå energi og en organisk følelse som et improvisert album nyter svært godt av. Vi synes mange av disse keybaordlinjene er spennende og skreddersydd for denne musikken, men blir ikke overrasket om noe føler at de er vel repeterende, for simple, og med overdimensjonerte stemninger. Alle sporene har mye eller i det minste noe som trigger oss, og dette er virkelig ei skive med, særpreg, flotte stemninger, energi og intensitet.

www.myspace.com/bakullama

1 Discord

2 Hamatsa

3 Betrayed

4 Punch It

5 Eris

6 Six to Midnight

7 This Time

8 The Rite

9 Discord Resolved

10 Dream Eater

11 Torrential

12 Side Two

13 Tragic Mask

Centric Jones - Foreign Tea

Nytt prosjekt fra multiinstrumentalist Chris Fournier som ellers er kjent fra Project Moonbeam. Fournier får virkelig boltret seg med mange instrumenter på "Foreign Tea" hvor han trakterer keyboards, gitarer, bass og trommeprogrammering. Med seg har han kameraten Tobe London som spiller på keyboards og trommer, mens Nick Kerzner er gjestevokalist på et spor som han var det på Project Moonbeam. Coveret er av Thierry Guilleminot som har stått for en fargerikt og spenstig cover art. Musikken er rytmisk variert, og i våre ører frisk og interessant. Bandet eller prosjektet om en vil, blander gammeldags symfonisk rock med mer moderne symfoniske elementer, og klarer å vri ut noe særpreg og mange spennende toner. Heftig bra blir det aldri, men treårs arbeid har resultert i en svært samspilt duo som utfyller hverandre musikalsk med sine til dels komplementære ferdigheter.

Ferdigheter som de øser ut i en musikalsk kontekst hvor singer/songwriter tradisjonen må vike for mer improvisert basert musikk, og hvor også elektronika er et temmelig dominant innslag. Genesisinfluensene er også åpenbare på noen spor, og da spesielt tidlige Genesis som for eksempel på "Magnetic Damage (Out of the Loop)". En touch av Pink Floyd finner vi på "Visualize", og da tenker vi spesielt på synthlinjene til Tobe London, mens "Remember The Fall" nok aller mest viser London sin storhet bak keyboardene. London er også en god trommeslager, men kommer ikke helt til sin rett her fordi produksjonen tidvis gir en litt for dårlig trommelyd tidvis. Fournier er såkalt allestedsnærværende på denne skiva og bidrar med temmelig mye til sluttresultatet, men er aller best når han fyrer opp bassen. Skiva er på 70 minutter, og det føles noe langt selv om musikken er småspennende jevnt over. På neste skive hadde det nok vært smart å involvere vokalisten Nick Kerzner betydelig mer. Kanskje det også hadde vært et smart trekk å hente inn den fabelaktige fiolinisten Cyndee Lee Rule som var med Project Moonbeam for og ytterlige tilføre klangfarger til skiva. Men det er da og ikke nå, nå er "Foreign Tea" ei skive som er fin og lytte til i passelig porsjoner, men som aldri tar helt av.

<http://www.kinesiscd.com/storeframe1.htm>

www.myspace.com/centricjones

1 Global Warning

2 Fly Across the Trail

3 87 Poet

4 Remember the Fall

5 Origins of Light

6 Blue Beat

7 Visualize

8 Oblivious

9 Awaken the Fifth

10 Sunset for a Thousand Year Day

11 Pressure Freq

12 Magnetic Damage (Out of the Loop)

13 Gate Way

14 4&T

15 Head of Sinbad

16 Frozen

17 Slingshot

Chris Fournier - Bass, basspedaler, gitarer, keyboards og elektronisk perkusjon

Tobe London – Trommer, keyboards, elektronisk og akustisk perkusjon

Nick Kerzner - Vokal

Sweet Crystal - Still Standing

Med titler som “ In God We trust” og “Do You Believe In God” skal det godt gjøres og ikke gjette at Sweet Crystal er såkalte kristnerockere. Akkurat det har vi ikke noe problem med da vi i alle fall tror på at respekt for andres meninger er av det gode. Tekstmessig kan dette jo selvsagt bli litt slitsomt i lengden, men dette er heller ikke noe problem da AOR til vanlig ikke har så veldig utfordrende tekster. For det er

AOR vi snakker om med tidvis mye symfoniske elementer enkelte steder. Det er stødig og rutinert spilt, men de store musikalske overraskelsene står ikke akkurat i kø for å si det slik. Vokalen er god, og gitaren gir oss enkelte flott bidrag, mens vegger av synther og samplere gjør at vi får et rimelig storslagent lydbilde. Det hele er i god AOR tradisjon ganske så melodiøst, og bandet er temmelig samspilt og vokalharmoniene er ofte bra. Elektroniske trommer finnes det en del av på skiva, og det kommer aldri til å bli noen favoritt hos oss. Musikalsk ligger dette temmelig opp til band som for eksempel Journey og Survivor, og Sweet Crystal er fult på høyde med de nevnte. Vokalen til Marq Andrew Speck er bra, og temmelig lik Jimi Jamison i Survivor. Musikalsk kan musikken virke som en overlevning fra 80 tallets AOR ved første lytt, mens fin samplerbruk, produksjonen og enkelte låter forteller om et band som tross alt har kommet med inn i et nytt årtusen, og ikke står parkert på et sidespor uten tilknytning til den øvrige verden. Det er mye pomp og prakt her, og keyboardene har så absolutt mye på hjertet, og en sammenlikning med Asia med John Wetton er ikke ueffen. Den pompøse, symfoniske og episke "Messiah Song" er skiva beste spor, og med noen meget fikse detaljer i arrangementene og mye prog på agendaen. På "When I Think Of You" kan vi i introen kjenne igjen inspirasjon fra House Of Lords, og låten er en uptempo sak med nok energi og gitarløp som nok mange AOR elskere vil falle for med all dens catchy innhold. Dette bandet fra Dearborn Heights, Michigan i USA vil nok aldri få oss til å gå av hengslene av henrykkelse, men leverer utvilsomt et solid musikalsk håndverk innen sitt segment her.

<http://christianrockers.faithweb.com>

<http://www.sweetcrystal.com/>

1. Do You Believe In God
2. Soldiers Of The Crown
3. When I Think Of You
4. This Way Forever
5. Messiah Song
6. In God We Trust
7. No Two Masters
8. In Your name
9. Stand Up & Shout
10. Looking Back

Marq Andrew Speck – Vokal, bass og keyboards

Bill Blatter – Elektrisk gitar, akustisk gitar og vokal

Steve Wieser – Elektronisk trommer, akustiske trommer og perkusjon

Echo Park – Echo Park

Som i alle gode eventyr starter dette med, ”det var en gang”, og her var det tre gode venner fra Boone i North Carolina som søkte en bassist. De lette både i nord og sør, og høyt og lavt, og tilslutt fant de han. Bandet var dermed fulltallig og de leide seg så et hus for å øve, og huset lå i Echo Park, og dermed var bandnavnet klart. Det var det eneste som tydeligvis var på stell, for brått går det nær innpå tretti år. Tiden er inne og troppene kalles inn på nytt for og omsider få de spilt inn debuten og få gjort verden oppmerksom på bandets eksistens. Denne gang er Echo Park blitt en brettstriket rikere, og sønn til en av grunnleggerne Rusty Blanton bekler nå trommekrakken. Musikalsk forettes det en musikk som har forbilder som Yes, Rush, Eagles, Black Sabbath, Tom Petty og Kansas. Musikken som spilles er en slags blanding av nevnte ensembler, og er tidvis både snerten og personlig. Hele tiden er det også mange prog-vibber, og det er også rimelig variert og både AOR og hardrock er terreng som besøkes. Tidvis er det like før det blir for snilt, men Echo Park har heldigvis en evne til å stoppe i tide og legge til nok mothaker slik at det blir stort sett interessant. Vi kan også ofte glede oss over holdningen og kraften fra band som for eksempel Led Zeppelin og Black Sabbath er tilstede. Dette blandes med proggens mer raffinerte sider, og sørger for et uttrykk som Echo Park kan være temmelig stolt av. Vokalharmonien holder ofte høy klasse, og komposisjonene er gjennomarbeidede, om enn ikke alltid like utrolig spennende. Bob Rochelle morer seg med å si at, ”vi er det mest talentfulle bandet som ingen har hørt om!” Akkurat det kan gjerne være sant da, Echo Park nok ikke er særlig kjent utenfor sin egen lille andedam. D.v.s. at det nok var riktig før denne debuten, som nok vil sørge for at mange får øynene opp for dette bandet, og at de nå blir det mest talentfulle bandet som så få har hørt om. Echo Park er et band som spiller en variert og melodios musikk, som har nok substans og kontrastflater og ikke minst sjarm til at mange vil like musikken de forretter på denne debuten. Musikken er ikke all verden komplisert og original, men svært tilgjengelig og med en jevn og ok låtkolleksjon. Det er noe spesielt med band som spiller med hjertet og så stor entusiasme, og en kan da lett se stort på at skiva ikke er perfekt på noen måte.

echoparkband.com

1 Open Your Eyes

2 Eyes Of A Child

3 I Don't Know Why

4 Overloaded

5 None Of Us

6 Dream

7 Black Sand Road

8 Blink Of An Eye

9 These Hills

10 Mel

11 Rosemond

12 Take Me Higher

Rusty Blanton - Gitarer, keyboards og bakgrunnsvokal

Fish - Bass og vokal

Bob Rochelle – Vokal, keyboards og perkusjon

Jamie Blanton - Trommer

Steve Roark - Keyboards, saksofon og bakgrunnsvokal

Moonbird – Humans

På seks år har Moonbird kommet opp med syv album, og Moonbird er duoen James Kwiecinskio og Daryl Lynch. Bandet er et typisk studioband, og fokuserer på å skrive sin egen musikk og virker å ha en virkelig stor glede av å lage musikk som kan uttrykke hva de har på hjertet. Her er det et konsept om at vi er slaver av systemet, og om at en

håndfull mennesker styrer verden! De styrende lager tydeligvis reglene som gir retning til livene våre, og dikterer og begrenser hva vi kan foreta oss, og har skyld i hungersnøden, krigene, fattigdommen og katastrofene. Religioner blir også utpekt som "verstinger" og har skylden for mange av verdens problemer ifølge Kwiecinskio og Lynch. "Humans" inneholder mye musikk, nær innpå sekstiseks minutter, og med nitten spor er det en rimelig kort gjennomsnittslengde på sporene. Likevel er det mange gode ideer som kommer til uttrykk, og mye flott melodisk gitar. Skiva er nok duoens beste til nå, som fremstår som mer helhetlig og substansielle enn noen gang tidligere. Tekst og musikk henger som nevnt nøye sammen, Moonbird kommer ikke opp med noen løsninger på problemene de rader opp, og de gir heller ikke verden mye håp. De låtene som er mest depressive er også ofte de hvor Moonbird slår ut i full blomst. På den vulgære og angstfylte "Somebody Tell Me" er det rikelig med Pink Floyd vibber og en bitende og knallbra låt. Rockeren "We Own You" viser også bandet fra sin bedre sider, og er et rett så delikat musikalsk måltid. Rett så interessant, uhyggelig og spenstig er "Memorial", og med stemmen og ikke minst dogmatikken til den fundamentalistiske pastoren John Hagee som en skikkelig tankevekker. Skiva krever mye fra lytteren for at en skal få med seg alt de to musikerne har på hjertet for det er to kreative sjeler vi har med å gjøre her. At de har visse konspirasjonsteorier som ikke nødvendigvis holder vann får se stort på. Musikken bandet kommer opp med på "Humans" er ofte såpass bra at vi velger å forholde oss til det i stedet for å bruke tid på noe vi uansett ikke kan gjøre noe med. Det vi derimot kan velge å gjøre er å lytte til denne skiva, og oppdage at mange av de kortere sporene har mye tilfelles med Roger Waters, og faktisk er en verdig utfordrer til nevnte mann. Trommingen er noen ganger ikke av beste merke, og står da ikke i stil med ei ellers flott skive som de som liker noe mørk og melankolsk prog bør vurdere å bli bedre kjent med.

<http://www.moonbirdmusic.com/>

- 1. Humans**
- 2. Don't Let Me Go**
- 3. Front Line**
- 4. Daddy Come Home**
- 5. Full Spectrum Dominance**
- 6. I Just Want To Know**
- 7. Lost Again**
- 8. Somebody Tell Me**
- 9. We Own You**
- 10. Interlude**
- 11. Greed And Ignorance**
- 12. Before The Humans**
- 13. Sea Of Blood**
- 14. Memorial In E Minor**
- 15. We Still Own You**
- 16. Before We Drown**
- 17. Humans II**
- 18. After The Humans**
- 19. Humans Final Reprise**

Ohmphrey – Ohmphrey

Dette bandet er basert på tre medlemmer av Umphrey's McGee, og i tillegg er den tidligere Megadeth gitaristen Chris Poland er ganske så sentral her. Musikken er en instrumental jazzsak med grådige hint til både rock og metall, som er tuftet på det melodiose og varierte. I tillegg så er det mye velspilt musikk her, som tidvis er friskt uten at det noen gang blir overvettets spenstig og originalt. Ohmphrey er et demokratisk band, som gir rom for enkeltmedlemmenes preferanser. Skiva sveiper derfor ganske bredt og farges med utflukter innen både jazz, blues, prog og metall, og musikken avspeiler at det ligger mye arbeid bak dette prosjektet. At musikere har i bøtter og spann med talent og erfaring ligger opp i dagen, men likevel klarer de og forette en musikk med låtene i fokus og ikke så mye egotripper at det noen gang blir sjenerende. Selve materiale er temmelig midt på treet, og selv med godt samspill tar denne skiva aldri av selv om det er et høyst anstendig verk. Produksjonen er både moderne skåret og bra, og det hele mangler ikke noe i spillemessig intensitet, men klarer likevel ikke å holde interessen på topp gjennom hele skiva. Influensene er tydeligvis enormt mange, og i sin iver her er det muligens Ohmphrey trør litt feil, og mister noe fokus. Nær innpå sekstifire minutters spilletid er lovelig mye, og kunne nok vært skåret ned med ti til femten minutter. På "What's the Word, Thunderbird" er det for eksempel rimelige funky toner, og en låt som har mye Jeff Beck vibber. Platas beste spor er "Denny's By The Jail" som utvikler seg til en fett fyrverkeri av gitarer, og masse vellykkede temposkifter i en låt som er meget spenstig forrettet. Introen på "Lake Shore Drive" er imponerende og Joel Cummins skal krediteres for god jobb her, det hele forblir spennende utover i låten, og den type bluesrock kunne vi gjerne hatt mer av. Funky jazz på "What's The World Thunderbird" funker bare delvis, mens "Shrooms And Cheese" bygger seg ypperlig opp og har noen svært interessante basslinjer og gitarsoli utover i låten. Denne skiva faller i "nesten vellykket" kategorien da den har så mye bra, men med en noe mangler hva gjelder låter og formidlingsevne. Dette er veldig synd da det ellers kunne blitt riktig så bra, og ikke bare nesten.

<http://www.magnacarta.net/ohmphrey/ohmphrey.html>

<http://www.myspace.com/ohmphrey>

1. Someone Said You Were Dead

2. The Girl From Chi Town

3. Denny's By The Jail

4. Ice Cream

5. Lake Shore Drive

6. Not Afraid Of The Dark

7. Shrooms 'n Cheese

8. What's The Word, Thunderbird

Chris Poland - Gitarer

Robertino Pagliari - Bass

Jake Cinninger - Gitarer

Joel Cummins - Keyboards

Kris Myers - Trommer

Echo Us -The Tide Deceides

På den musikalske skuta som har fått navnet Echo Us, er det Ethan Matthew som er skipper, og med "The Tides Deceides" er de ute med sitt andre album. Et konseptalbum med ganske mye synth i front for å si det pent, og bare med litt følge av vokal og noen få andre instrumenter. Ethan Grey spilte for å ha nevnt det, keyboards i bandet Greyhaven i gamle dager, og her er han ute med et album som rent vokalt er ganske så ambisiøst. Skiva er for øvrig starten på flere album som skal handle om yin og yang tankegangen. Litt småpompøst er det tidvis, men skiva er visstnok også et mye bedre album enn den selvtitulerte førsteskiva. Mye takket være arrangementer som det er lagt ned mye tankegang i, men også fordi vokalen har fått betydelig mer plass her. Musikk som skiva gestalter her har noe synthpop utflukter, og litt tekno vibber, men også partier med betydelig mer av det vi oppfatter som mer essensiell musikk. Det hele er tålig velformulert, og det ligger åpenbart mye arbeid bak, men låter tidvis noe vel plastikk for vår smak og det ikke kan sies å trigge oss i særlig grad særlig ofte. Alan Parson Project er en nærliggende sammenlikning, og da spesielt A.P.P. fra de første skivene som jo også er de klart beste. Det sporet som har mest kontraster er utvilsomt "Fantastic Elevation" hvor skivas hardeste partier finnes, men det er også seksjoner her som er temmelig rolige. Det lengste sporet avslutter albumet, og er nær inn på tolv minutter langt. " ...And Sea To Sky (Bon Voyage)" er en mye mer potent utgave av noe Enigma kunne finne på å lage. En ok og variert låt som er en verdig slutt på skiva. En ganske så artig låt er "We Surfaced" som tidvis rocker, har fornøyelige samplere av Stepehn Hawking, og har noen arrangementer

som er spesielle, og er en låt nok mange vil bli glad i. En annen ok låt er ” Trans-Atlantic” med flust opp av flott atmosfærisk musikk i starten, som bygger seg kraftig opp, før den blir mer sangorientert. Enkelte tekno motiver kan vi styre vår begeistring for, men låten er så mangesidig at det overlever vi nok. Låten har faktisk både vibber fra Procupie Tree og Alan Parson Project. ”The Tides Deceides” er skive som innehar rimelig mye rolig, vakker og avstressende musikk som ikke krever for mye av lytteren. ”The Tide Deceides” har sine øyeblikk så utvilsomt, men de er for sjeldne til at vi gir våre ovasjoner. Skiva kan nok best anbefales til de som liker sythmusikk av det mer rolige slaget og med mange artige samplere og smygende og svevende vokal som sikkert vil glede mange.

<http://www.echous.net/>

1. From Snow To Sea...
2. We Surfaced
3. Trans-Atlantic
4. State Of Expectation
5. The Tide Decides
6. Fantastic Elevation
7. Descending From The Dream
8. Shooting Scenes
9. Out at The Edge Of The World
10. ...And Sea To Sky [Bon Voyage]

Raelyn Olson - Pedal and Lever Harp:

Andrew Greene - Trommer

Teri Untalan - Bratsj

Aaron Bell - Bass

Ethan Matthews – Alt annet

Eye Rhyme – Soul

mindre kjente Eye Rhyme. Nå er det heldigvis ikke berømmelsen som skaper musikken, og disse musikerne har absolutt sitt eget sound som låter veldig ok, og som eventuelt skal sørge for at musikkelskerne strømmer til. Skiva er den andre fra dette ensemble, og i skrivende stund er nummer tre langt kommet allerede. Stilistisk er bandet fra Kitchener, Ontario i nærhetene av nevnte Rush, men også Queensryche, King's X og litt Dream Theater kan brukes som referanser. Det første albumet var ei konseptskive, men her er den velkjente formelen forlatt. "Soul" er derimot et album med fokus på den gode låtskrivingen, og dette kombineres med et utall av fete riff og musikere som spiller hverandre gode gjennom gost samspill og med flust av spille glede. Eye Rhyme har tilstrekkelig energi til å blidgjøre de fleste, men unnsår seg ikke for å fremskaffe ganske så vakre øyeblikk også. Variasjonen er bra nok, og musikerne gjør ikke den tabben å la det hele drukne i en hengemyr av unødige riff. Det virker som albumet er temmelig gjennomtenkt, men uten at dette har gått på bekostning av det genuine og det spontane "Soul" er en konsis kolleksjon av bra låter som også ofte har tekst med mening i. "Surface" har for eksempel rasisme under lupen, mens "Dying Hope" tar opp et så aktuelt tema som dødshjelp. Noe så herlig uaktuelt som en oppmuntring til barn om å bli astronauter er emnet på "Spaceman Serenade". Vokalen lyder bra i våre ører, og det resterende av de rådende instrumenter er det jammen ikke noe å sette finger på heller, idet det spilles med entusiasme og fin traktering. "Soul" er et verk hvor musikerne er flott samspilte og målrettede, og soundet er dedikert og kraftfullt med visse spenstige finesser. Musikken er tidvis luftig, men aldri slapp, dyktig men ikke klinisk, og arrangementene er aldri overdimensjonerte. Tvert imot virker det meste å ha sin plass, og lite virker å være malplassert. Eye Rhyme har med "Soul" kommet opp med en skive som absolutt fortjener å bli lyttet til av de som liker prog med mer litt skarpe kanter. Da kan man selv bedømme om dette albumet faller i smak, og vi finner absolutt at dette albumet har mye smakfull musikk å by på.

<http://www.myspace.com/eyerhyme>

<http://www.eyerhyme.com/>

<http://www.youtube.com/user/eyerhymemusic>

1 Electricity

2 Stab 'Em All

3 Soul

4 Distant Light

5 Surface

6 Spaceman Serenade

7 Journey

8 Fragile

10 Dying Hope

11 Nobody's Perfect

Ian Graham – Bass, vokal og keyboards

John Butcher – Gitar og bakgrunnsvokal

Cody Willems -Trommer

TCP - The Way

TCP får på denne skiva hjelp av utallige gjestemusikere som bidrar til å ytterligere sementere det spesielle TCP soundet. Et sound som er basert på skiftende og komplekse rytmer, og som er mørkt men også tememlig melodisk. I tillegg er det et sound hvor nytt og gammelt forenes ypperlig, idet den klassiske proggen får en god dose injeksjon av mer moderne musikalsk tankegods. Vokalisten Henry Tarnecky har en virkelig god stemme som virker å kunne tilpasse seg de mest skiftende musikalske landskapene tilsynelatende totalt uanstrengt, og med enorm selvsikkerhet. Tarnecky har visse likheter med Peter Gabriel, og med en slik bredde i stemmen som han kan oppvise gir det rom for bandet til å bevege seg nesten hvor de måtte ønske. Bak brettene hersker utvilsomt Blake Tobias, og han leverer varene så det holder. Han er kjent for sin rytmiske stil, og sitt melodiske kontrapunkt på sine kjære keyboards og han har både moderne og mer årgangs instrumenter i sin portefølje, noe som gir et bredt og variert uttrykk. I tillegg spiller han både melodisk og rytmisk bass meget bra. Jack Wright står for den ganske så sjeldne kombinasjonen trommer og gitar, hvilket han utfører med stor kapasitet og en imponerende mangesidighet. Nær innpå syttifem minutter varer faktisk "The Way", men man hygger seg i godt selskap, så det er ikke noe problem. Starten med "You Can Never Know" kan beskrives som Phideaux møter Adrian Belew, og er et spor med rikelig kreativitet og en utmerket gitarsolo mot slutten av låten. Arrangementene er up tempo og det er en catchy låt hvor keyboardene får fritt spillerom, og hvor stemmen til Tarnecky topper det hele. Gjesteartisten Glenn Liljeblad får virkelig vist hvilken fabelaktig gitarist han er på "Sheep" som er en låt hvor Tarnecky faktisk er tett opp mot Matthew Parmenter sin stemmeprakt. Mellotronelskerene får sine våte drømmer oppfylt med "T m Me", hvor kaskader av slike råder grunnen til tider og det hele er temmelig 70 talls inspirert. Låtene er likevel ikke ensporet, og det er rikelig med aggressive gitarlinjer, og til og med noen ypperlige akustiske øyeblikk etter det heftige middelpartiet. "The Way" mangler mye på den kreative siden, og vokalen er ikke bra her, men noen bra fløytepartier trekker opp. Skivas instrumentale spor er "Liberate Me" med tilhørende fabelaktige gitarpartier. Debuten til TPC holder så absolutt

mål på alle måter, og vi ser virkelig frem til fortsettelsen, selv om vi
hygger oss med denne her.

www.myspace.com/blaketobias

www.temporalchaos.com

1. You Can Never Know

2. I'm Me

3. Mankind

4. Heavy Billy

5. Sheep

6. He's Like You

7. Road to 2012

8. Hypatia

9. She

10. The Way

11. Liberate Me

Henry Tarnecky – Vokal og lyrikk

Blake Tobias – Keyboards, bass og programmering

Jack Wright – Gitar og trommer

Gjesteartister,

Glenn Arpino - Mellotron (Sheep)

Gary Carciello - Gitarer (Mankind, She)

Ange DiGeronimo – Trommer (I'm Me, Lib Me)

Glenn Liljeblad – Gitar (Sheep)

Tom Shibeen - bass (YCNK, Heavy Billy)

Desiree Stisi - Bakgrunnsvokal (Mankind)

Reid Tobias - Bass (Sheep)

Jennifer Batten – Whatever

Jennifer Batton er kanskje verdens ledende kvinnelige gitarist pr. dato, og har bygget opp et solid og godt rykte gjennom årene. Her er hun ute med sin skive nummer tre som hun faktisk også har produsert, og den er i utgangspunktet et typisk gitarfokusert verk. Nå blir det hele nok så annerledes fordi Jennifer Batton har latt seg inspirere av Jeff Beck sin hang til electronica. På mange spor er det vokalsampling fra begynnelsen som forteller en historie, og lydsamplere brukes også flittig. I sum gir dette ett noe annerledes album enn man kan forvente, og Batton sin forkjærlighet for etniske musikk og hennes åpenbare humor er elementer som også farger musikken positivt. Spillemessig så har Jennifer Batton nok lært et og annet triks av Jeff Beck, og hun spiller da også ofte temmelig nær opp til hans stil, uten at det på noen måte ødelegger totalopplevelsen av "Whatever". Humoren til Jennifer Batton kommer klart til syne på bisarre "Inner Journey" som omhandler fordøyelsessystemets viderverdigheter i sin streben etter å fordøye maten. Meget fornøyeelig låt med masse rap og promp, men også en utmerket melodi med mye fin gitarspilling. Som Jennifer Batton sier, "Mange kvinnelige artister spiller på kropp, men jeg foretrekker en mer kreativ og sjokkerende vinkling"! Fabelaktig holdning som vi applauderer, selv om en vakker kvinnekropp alltid er pen å se på blir det for dumt når det ikke fokuseres på musikken. Skiva er som nevnt produsert av Batton selv, og hun har utvilsomt gjort en god jobb her. Hennes hang til etnisk musikk finner vi blant annet på "Off The Deep End" som kjapt tar oss med til Afrika med en stammes småbarn sin enstonige sang som en åpning på låten. En virkelig flott låt som er spekket med lekre detaljer. Vi er alt annet en glad i hip hop for å gjøre det klinkende klart, men kan ikke annet enn å la oss sjarmere av låten "Ass Whooping". Her fortelles det en humoristisk historie om alle viderverdighetene og frustrasjonen ved å kjøpe elektronikk nå til dags. Selv med sine klare hip hop vibber blir dette en bra låt, og på solo nummer to utløser Jennifer Batton en orgellyd sammen med gitarsynthen som gjør at det hele får klare jazzreferanser. Ideen om en komiske "spoken word" karakter har hun for øvrig fanget opp med når hun spilte med Michael Jackson! Låten "Ricochet" faller ikke helt i vår smak, og forbigås i stillhet, mens "In The Aftermath" kanskje er skivas beste komposisjon? Vi blir i alle fall tatt med på en uhyre spennende musikalsk reise hvor det skjer heftig

mye som er knallbra. På Fearless får vi høre at Jennifer Batton også behersker akustisk gitar til fulle, mens "Run With It" viser hennes interesse for world musikk. "Whatever" er ei av disse skivene som overrasker stort, og som er fylt opp med variert og stort sett spennende og velskrevet musikk. Skiva er temmelig gitarfokusert naturlig nok, men er såpass mangefaset at også flere enn gitarfanatikerene bør finne mye av interesse her.

www.batton.com

www.myspace.com/jenniferbatte

1. Ass Whopping
2. Ricochet
3. Off The Deep End
4. Whatever
5. Fearless
6. In The Aftermath
7. Run With It
8. Hooligan`s Holliday
9. Cupid`s Arrow
10. Inner Journey

Jennifer Batton – Gitarer og elektronikk

Sandin Wilson – Bass

Andre Berry – Bass

Jon Clark - Gitar

Jon Clark, Debbie Schepp, Bret and Kari Helm, Ann Marie Crouch, Nel Gerome, Leah Santos, Sean Dailey – Alle vokal samplere

Skip Vonkuske - Cello

Nelly Kovalev - Fiolin

Betsy Hamilton – "Innfødt" fløyte

Leslie West - The Great Fatsby

Denne kom første gang på Phantom Records i 1975, og var faktisk den andre skive til Leslie West det året. Akkurat det med to utgivelser i året var jo ikke uvanelig i 70 årene da det som oftest ikke var mye "dill" med innspillingen. Så er da også "The Great Fatsby" også et ujålete album med ærlig rett frem og god og intens rock. Leslie West er en meget dyktig gitarist, som her har med seg et utall musikalske venner. Blant annet er det i høy grad en morsom kuriositet at Mick Jagger bidrar på gitar. En fin bluesinfisert låt "Don't Burn Me" åpner opp skiva, før "House Of The Rising Sun" toner inn. Denne Animals låten har en interessant duett mellom West og Dana Valery, og det hele låter som alltid når West står bak av både dyktighet og soliditet. "I'm Gonna Love You Thru The Night", har både spenstige og elegante riff og innehar også de bluesvibbene som ytterligere beriker West sin musikk. Både Free sin låt "A Little Bit Of Love", og "Doctor Love" er to låter som fremføres med stil og ydmykhet, og viser hvor bra West spiller. En godbit for Rolling Stones fan er nok "High Roller" som er en skikkelig raritet hvor samarbeidet mellom Stones og West er noe uklart for oss, men i typisk 70 talls ånd er det en låt som er meislet ut i fellesskap etter hva vi har oppfattet. West trakterer fyrig og knallbra 12 strengs gitar på skiva lengste låt, instrumentale "E.S.P." "The Great Fatsby" er et solid dokument over en stor gitarist musikalske håndverk fra 70 tallet. De fleste låtene er cover låter, og det pleier vi ikke akkurat å bli henrykt over. Her betyr det liksom ikke noe, da en raskt blir fascinert over West og hans enkel og ekte tilnærming til musikken. Skiva er en flott samling av vel utført "plain" rock med velspilte og gode låter som dyktige musikere forretter. Man vet hva man får med ei skiva av Leslie West på godt og mindre godt, og det gjelder i høy grad for dette verket.

1. Don't Burn Me
2. House Of The Rising Sun
3. High Roller
4. I'm Gonna Love You Thru The Night
5. E.S.P.
6. Honky Tonk Women
7. If I Still Had You
8. Doctor Love

9. If I Were A Carpenter

10. Little Bit Of Love

Marty Simon –Piano

Joel Tep – Gitarer

Jay Traynor – Vokal

Dana Valery – Vokal

Frank Vicari - Horn

Leslie West – Vokal og gitar

Howie Wyeth – Piano

Corky Laing – Trommer

Nick Ferrantella – Trommer

Kenny Hinkle – Bass

Mick Jagger – Gitar

Gary Wright - Piano

Dreadnaught – High Heat & Chin Music

En 2 CD-ers samler fra dette New Hampshire bandet har vi her, og smart nok med fem spor som ikke tidligere har vært utgitt.

Albumene dekker Dreadnaught sine ti første år, og viser at dette indiebandet som nok er heller ukjent, er en musikalsk trio med mye bra på agendaen. De har det i alle fall åpenbart uhyre morsomt inn i mellom, noe som en låt som "(She Got The) Bony Cleave" er et bevis på, i all sin støyende og humoristiske uanstrengthet. Akkurat sistnevnte er noe av Dreadnaught styrke den tilsynelatende letthet og selvfølgeligheten de spenner opp sine musikalske lerreter, slik at noe som er ganske så avansert virker så naturlig. I tillegg er bandet velsignet med evnen til å variere og overraske uten og det som oftest høres kunstig ut, men tvert imot som det henger naturlig sammen. En ganske eksperimental progressiv rock, som høres temmelig unik

ut, og hvor ganske mye fungerer bra, og mye er linket opp mot blues og Americana. Indirocken ligger tydeligvis også hjertet nær for Dreadnaught, og de unnsår seg faktisk heller ikke for å smelle noen country and western motiver i bordet. Det kan vi styre vår begeistring for selv om det i ørsmå doser kan være både festlig og sjarmerende er det tememlig irriterende her. Best er bandet når de beveger seg ut i musikalske terreng som er temmelig ukjente og varierte typer eksperimentell musikalsk mark utforskes. Overgangene mellom mer rå og skurrende gitarlinjer og melodisk gitar gjør Dreadnaught bedre enn de fleste, og tilflyter musikken kontraster som er svært smakfulle og dyktig utført. Dette ledsages ofte av ganske fete basslinjer og drivende tromming, og det er nok vrier og temposkifter her til å gjøre det mest bornerte progelsker fornøyd. Draednaught har rikelig med egenart og identitet, men dessverre er det enkelte låter som absolutt ikke holder høyt nok nivå. De som derimot er bra er særdeles bra, så vi får et lettere ambivalent forhold til dette bandet. Årsaken er at bunnivået ikke er all verden, mens det positive er at toppnivået er så enormt bra. "R Daneel Olivaw", "Clowhead" og "Gulf Of Tonkin" er de mest kreative låtene, og viser til fulle Dreadnaught sitt toppnivå. "Welding", "One Trick Pony" og "Danny" er eksempler på hvor lite vellykket noen låter er. På tross av disse innsigelsene er "High Chin & Chin Music" vel verdt å låne øret til for de som vil ha musikk som tøyer grensene og tar sjanser. Arrangementene er ofte finurlige og selv innen de kortere låtene er det mye som skjer, kanskje for mye for vil nok noen mene? Uansett så er denne skiva et bevis for at det er mye musikk som ofte ikke når frem til folk flest som er uhyre interessant og spennende, for det er utvilsomt Dreadnaught.

<http://www.dreadnaughtrock.com/>

<http://www.myspace.com/dreadnaughtrock>

1. Three things
2. Popeye
3. R Daneel Olivaw
4. Royal Jelly
5. Rats And Me
6. (She Got The) Bony Cleave
7. Gulf Of Tonkin
8. The Boston Crab
9. Tiny Machines
10. Bunnaschidt

11. Kazak, The Hound Of Space

12. One trick Pony

13. Nag Champ-A-Laya (Live)

14. Derby Days

15. Ballbuster

16. Fickle

17. The Drill

18. Danny

19. The Jesters Theme (Live)

20. James Thresher Industries

21. Welding

22. Stinkytown

23. Clowhead

24. Elba

25. The elevator Chaser

26. Deneb

27. Clean Up Your Act Son

28. Woman Are Kryptonite (Live)

Bob Lord – Bass, keyboard og vokal

Justin Walder – Gitarer, keyboard, saksofon og vokal

Rick Habib – Trommer og vokal

Gjestemusikere,

Tim Haney - Trommer

Andy Happel - Fiolin

Pete Laramée – Childhood

Memories

Instrumental musikk som er riffbasert, og med mest fokus på gitarene, men det gis også rom for samspill med keyboardene. Pete Laramee fra det melodiske Baltimorebaserte progbandet Kurgan`s Bane har opp gjennom årene laget en del musikk som ikke passet under moderbandets fane, og lanserer derfor prosjektet "Childhood Memory" for å bringe den musikken til torgs. Med seg har Laramee to av sine kolleger fra Kurgan`s Bane, og begge disse spiller for øvrig også i Sonus Umbra. Broder Jeff trakterer trommene på denne skiva, og Luis Nasser tar seg av firestrengeren. Med på laget er også Michel Passen som til daglig spiller med Concret Prophet, og ikke helt ukjente Derek Sherinian tar seg av keyboardene. Konseptet er til konsept å være temmelig enkelt, og både jordnært og muntert i en setting hvor progressiv instrumental hardrock dominerer. Musikerne er utvilsomt svært habile og teknisk dyktige, og vi får mange riff som ikke nødvendigvis er overdrevet originale, men som er ganske bra. Derek Sherinian gjør som alltid sine saker ytterst bra, og Pete Laramee sin syvstrengers gitar låter friskt og innlevelsen er det ingenting å si på. Produksjonen er utmerket, og samspillet sitter også bra, og det hele foregår i en ånd hvor musikerne åpenbart trives. Så mye nytt under solen tilfører "Childhood Memories" ikke, men det er et meget anstendig verk fra Mr. Laramme. Vi er likevel tilbøyelig til at skiva nok er mest for de som er fan av svært gitarorientert musikk, men også de som liker å høre dyktige musikere musisere vil nok finne mye å berike ørene med.

<http://www.kurgansbane.com>

<http://www.myspace.com/peterlaramee>

1. Arm Or The Leg (4:29)
2. 13 Stitches (4:08)
3. Flagpole (5:11)
4. Brain Freeze (3:45)
5. Pinkeye (1:02)
6. Running With Scissors (4:45)
7. Saturday Morning Cartoons (4:11)
8. Below The Belt (5:02)
9. Snow Day (4:24)

10. Red Rocks (5:17)

11. Suspended By Rain (1:37)

12. Dodgeball (3:47)

Pete Laramee - Gitar

Jeff Laramee – Trommer

Luis Naser – Bass

Michel Passen – Bass

Derek Sherinian - Keyboards

Vangough - Manikin Parade

Bandet sier selv de låter som, “En tur til Jupiter på en mystisk enhjørning” eller ” En purpurfarget solnedgang med melodisk kokain”.

Fakta er i alle fall at Vangough ledes av Clay Withrow om er en multiinstrumentalist og at ”Manikin Parade” er Oklahomabandets debut. En debut som varer hele 75 minutter og fire sekunder, og med drivende og rytmisk metall med teatraliske og symfoniske elementer inkludert. Produksjonen her er usedvanelig god, og står godt til et lydbilde som er utfordrende og kompleksitet. For og virkelig få glede av musikken kreves det vilje til gjentatte lyttinger, men da til gjengjeld får du en uvant god progmetall skive. Vangough er god på mye, men spesielt er energien stor og ikke minst rettet inn mot det å gjøre hverandre gode. Det fører til at kollektive blir så bra, og varene i form av meget god musikk leveres til fulle. Skiva er også full av melodisk sans, en flott fremdrift og et ypperlig sug i musikken, samt en variert rytmikk og harmonikk. Et bevis på dette er at syttifem minutter ikke blir for langt, og det ikke blir noe som helst behov for å finne stoppknappen.

Teksten er like så variert som musikken, og tar opp forskjellige stemninger som forræderi, frykt, naivitet og selvtillit. Musikken fanger ypperlig opp disse skiftende stemningene, og tilnærmingen til dette er ofte mørke satiriske metaforer som gir rom for refleksjoner over seriøse og vanskelige emner. Musikken er ofte pompøs, vakker, følsom og majestetisk, og der det trengs fortryllende stemningsfull, pakket med eventyrlige stemninger, spennende arrangementer, elegante overganger og melodiose temaer.

1. Estranger (6:13)
2. Manikin Parade (7:57)
3. Christmas Scars (7:37)
4. Handful Of Dreams (5:37)
5. Disorder Quotient (4:42)
6. Bricolage Theater (1:24)
7. Paradise For The Lost (The Twilight Part I: Deception) (9:21)
8. Gabrielle (The Twilight Part II: Love) (6:19)
9. Dance Of The Summer Mind (5:41)
10. One Dark Birthday (6:59)
11. Etude Of Sorrow (The Twilight Part III: Oblivion) (8:44)
12. Halcyon Days (1:46)
13. The Cosmic Bus Stop (2:44)

Clay Withrow – Gitar, vokal, keyboards og bass

Abe Hartley - Keyboard

Brandon Lopez – Trommer

Martin Maheux Circle – Requim Pour Un Vivant

Kanadiske Martin Maheux er ute med sitt tredje album, og mannen har en imponerende portefølje av eksamener relatert til musikk bak seg. I tillegg er han også et av de såkalte musikalske vidunderbarnene, og begynte i heftig ung alder å traktere tangentene på piano.

Formalkompetansen er altså upåklagelig, men slikt gestalter selvsagt ikke nødvendigvis musikk som vi kan anbefale. På "Requim Pour Un Vivant" er jazzfokuset satt noe mer på sidelinjen, og det er betydelig mer strengelen fra cello, fiolin og bratsj som gjelder. Skiva gir oss derfor en konsekvent tonal post romantisk musikk som stort sett bare er ledsaget av trommer. Kun på siste sporet "Inconoclast" slipper Eric St.-Jean til med sitt piano, og fører selvsagt musikken i en mer jazzete og kammeraktig retning. Skiva heller veldig mot klassisk musikk, og en må definitivt like dette svært godt for å få mye utbytte av musikken. Musikerne er utvilsomt stødige nok, og innenfor klart definerte grenser er det en viss dramaturgi som er fylt med kontrollert energi og følelse. På mange måter er skiva et verk som er musisering i sin reneste form, og med distinkte melodiske elementer. Vi tror likevel det er tvilsomt at så mange av de som leser disse sidene vil ha virkelig stort utbytte av

musikken til Martin Maheux Circle som det tredje albumet bretter ut. Circle referer seg forøvrig til alle de unge damene som teoretisk i en slik setting sitter i en ring og spiller på sine respektive instrumenter. De samhandler meget flott, spiller bra og gjør selvsagt så godt de kan, men musikken som produseres blir for lite spennig og evner ikke å trigge oss noe særlig utover gleden av å høre musikere som kan sine instrumenter.

<http://www.mmcircle.com/>

1. Lazaret
2. 6 Pieds Sur Terre
3. Stagnation
4. Requiem Pou Un Vivant
5. Iconoclaste

Martin Merheaux – Trommer

Guy Dubuc – Keyboards

Eric St.-Jean – Piano

Lizann Gervais – Fiolin

Karine Lalonds – Bratsj

Janie Massicotte – Cello

Gaël Huard - Cello

Joe Stump – Virtuostic Vendetta

Et album hvor det er rikelig med gitar, og hvor riffene står i kø. Joe Stump er kåret av Guitar One Magazine som en av verdens raskeste gitarister, men det imponerer ikke oss noe særlig må vi tilstå. Vel så viktig er det at musikken beveger oss og har essens og kreativitet og fremdrift for å nevne noe. Slikt kan lett bli vanskelig på en slik skive hvor gitarene til de grader er i fokus. Melodiene kommer lett i andre rekke, og det blir fort smalt og for de spesielt interesserte. Joe Stump

skal ha ros for at han ikke legger skjul på hvem som er heltene hans, Richie Blackmore, Yngwie Malmsten, Bach, Vivaldi, Gary Moore, Jimi Hendrix, Paganini, Uli Jon Roth og Michael Schenker. Spesielt førstnevnte er aktuell på "Virtuostic Vendetta", hvor låten "Blackmore's Boogie" er en åpenbar hyllest til idolet. På "The Dance Of Kashani" er også Blackmorevibbene tilstede da denne er en ode til Rainbow klassikeren "Gates Of Babylon". Med stor selverkjenne vedgår Joe Stump at han på ingen måte forsøker å oppfinne hjulet på nytt på dette albumet, men bare forsøker å lage hederlig gitardominert musikk hvor han henter inspirasjon fra sine forbilder. Det klarer Joe Stump, og jammen er ikke også "Virtuostic Vendetta" så variert som en realistisk sett kan håpe på, og det spilles både med innlevelse og dyktighet. Så voldsomt spennende blir det aldri, men et album hvor neo klassisk speed metall, gammeldags hardrock og europeisk influert gitarattakk møtes, og det hele låter ganske ok. Vokale innslag er fraværende, men om skiva ikke akkurat skriker etter sang hadde den nok blitt mer spenstig med noen låter hvor strupens røst kunne fått boltre seg. Nevnte "The Dance Of Kashani" har touch av Østens mystikk og er en meget bra låt. Fort går det på "Chasing The Dragon" og låten er temmelig nær opp til et speed metall opus, men også power metall vibber forefinnes, og låten er krydret med enkelte fiffige elementer. At det er klassiske influenser på "Allegro #2 in A Minor" overrasker vel ingen. Låtene er også ganske kompleks, og Paganini influert arpeggio og en ildfull riffing og et tøft heavy frygisk parti gjør dette til en virkelig knallbra låt. En ballade inspirert av Gary Moore og en herlig solo får vi som avslutning. Skiva er en velspilt og god forestilling som de som er hekta på gitar får i pose og sekk, mens andre nok vil kunne lytte til dette i mer rasjonerte porsjoner.

<http://www.joestump.com>

<http://www.myspace.com/joestump>

01. Chasin' The Dragon
02. Pistol Whipped
03. The Dance of Kashani
04. Fire and Brimstone
05. The Beacon
06. Blackmore's Boogie
07. Old School Throwdown
08. Allegro # 2 in A minor
09. Trigger Happy
10. Symphonic Pandemonium
11. The Witching Hour
12. Strat Sorcery

Joe Stump - Gitarer

Jay Rigney- Bass

Jay Gates - Trommer

Infusion – Red Horse

Gitarterritorier du knapt har opplevd maken til forretter denne kompakte trioen som også opptrer som et sterkt kollektiv. Et kollektiv som er tuftet på en fabelaktig kommunikasjon musikerne imellom, som avleirer et improvisert musikalsk språk basert på fete soniske kreasjoner. På sin andre skive tar Infusion ytterligere et skritt i retning av å lage musikk som er svært særpreget og egenartet. Musikk som nok ikke er for "hvermannsen", men mest for de som ønsker noe et stykke utenfor A4 formatet. "Red Horse" gir oss fiffig miks av elektronisk musikk og sprettene akustiske utfall, og også ganske melodisk etnisk musikk. I tillegg tilgodeser musikerne oss med flotte tekniske detaljer i rikelig monn, og en herlig sveip innom smygende og spennende gitarterritorier. Camel Zekri bringer med seg sine Algerisk røtter, og spiller heftige og vakre gitarlinjer basert på dette, og spenner også opp musikalske lerreter med temmelig eksotiske lydlandskap. Rytmaskompleksitet sørger for en kraftfulle og suggererende stemninger som gjør at skiva får et flott "go". Rimelig mange uvanelig lyder tilfører Ron Anderson med sine tre foretrukne instrumenter på dette albumet, som trommemaskin spilt i "real time" med ekte fingre, trompet gjennom ekko og elektrisk gitar som virkelig samhandler med de andre instrumentene. "Red Horse" er en temmelig spesiell skive som nevnt, som så absolutt krever sin lytter, men det er åpenbart at musikerne har lagt mye av sjela si i denne utgivelsen. Noen vil garanter bruke litt mer enn andre for å bli trøyevarm av "Red Horse", men så kan det faktisk hende at en blir revet med av denne hypnotiserende musikken. Plata er såkalt avant garde, men bør ha et større nedslagsfelt enn den gjengse fra denne sjangeren, da den tross alt er tålig tilgjengelig og sjarmerende i all sin særhet.

<http://ronanderson-molecules.com/infusion.htm>

1. Red Horse
2. Galaxy
3. Ride With The Wind
4. Peace

Fractured Dimension - Towards The Mysterium

Dette verket er et moderne komposisjonelt konsept med rytmisk intensitet fra en gruppe som er vond å kategorisere. Noen vil kalle det Progressive avant garde fusion metal, men det viktigste er musikken tross alt, og den krever sin lytters oppmerksomhet for at en skal klare å orientere seg i dette fremmedartede musikalske landskapet. Tidvis er musikken riktig å så hard, og nesten alltid med en frapperende teknikk.

Er det teknikk for teknikkens skyld, eller en nødvendighet for å fremføre hva bandet har å meddele oss? Sannsynligvis det siste da slikt jo er et naturlig virkemiddel i teknisks metall som Fractured Dimesion tidvis berører på denne skiva. Utover det er skiva temmelig variert fra komplekse seksjoner til symfoniske passasjer, og så følger kanskje noen mer jazzete øyeblikk for så å vike plassen for en hornseksjon eller kanskje et etnisk parti. Det er rikelig med gjestegitarister og de bidrar med variert toner, fra de mest sinnsyke gitarpartiene til partier spekket med følelse. Apropos sinnsyk så er trommeslageren Alex Arellano sterkt preget av nevnte tilstand i positiv forstand heldigvis! Maken til kreativ og distinkt tromming skal en virkelig lete lenge etter, og den mannen gir virkelig jernet! Albumet har ikke struktur i tradisjonell forstand der det buker seg gjennom diverse tonearter men er likevel med så mye smartness at det ikke blir utilgjengelig musikk. Det at musikken tross sin originalitet er tilgjengelig er en styrke Fractured Dimension har som gjør det betydelig letter å trenge inn i deres verden uten å streve livet av seg. Det er åpenbart dyktige musikere vi har med å gjøre, men musikken vil nok passe best for de som liker hard musikk med en hang til å eksperimentere. Kontrastene er store på denne skiva og noen spor er så langt fra hverandre at de gjerne kunne vært forrettet av totalt forskjellige band. Milde og rene toner dominerer ”Out Of The Summer Sky”, mens ”Towards The Mysterium” har ekstrem metallisk og progressiv akrobatikk, og ”Prism I” er en saksfondrevet jazzete sak. De som har lyst å høre musikk som er nokså ukonvensjonell og spennende bør lytte til hva Fractured Dimesion har å by på.

<http://www.thefractureddimension.com/>

<http://www.myspace.com/thefractureddimension>

1. Prelude
2. Towards The Mysterium
3. Prism I : Reflection
4. Prism II: Refraction
5. Fibonacci`s notebook
6. Strangeness
7. The Mathematics Of Divinity
8. Out Of The Summer Sky
9. Worshipping Slonimsky In A Ravellian Mood
10. Piano Improv Take 1
11. Falling Down Stairs
12. Despair
13. Fractured Are The Nine Principals
14. Slendro: And Improv For Lane
15. Reiteration And Extemporaneous Noddling
16. Preparaty Action
17. Lecture

Jimmy Pitts – Keyboards og piano

Jerry Twyford – Bass

Alex Arellano – Trommer og perkusjon

Gjestemusikere,

Ron Jarzombek - Gitar
Marcel Coenen - Gitar
Mikhal Caldwell -
Tom Geldschlaeger - Gitar
Aaron Roten - Gitar
Bill Bruce - Gitar

Brev Sullivan -Gitar
Brad Hull - Gitar

Jim Shnnon - Trompet

Joe Deninzon - Fiolin

Joshua Thomson – Saksofon

Razor Wire Shrine - The Power Of Negative Thinking

Rodlerbrødrene er aktive musikere og er med i mange sammenhenger som Mythologic, Gratto og RhFactor, men de er nok på sitt beste i Razor Wire Shrine. Her lager de et eget musikalsk og heftige brygg basert på metall smaksatt med jazz, som er fullt av energi og spilleglede og gode låter og dyktige musikere. Vi må vedgå at musikken knapt kan kalles tilgjengelig for folk flest da R.W. S er nær opp til teknisk ekstrem metall. Det er nok også de som liker eksperimentell musikk som vil trives best med "The Power Of Negative Thining". Musikken er også rimelig kompleks og med en voldsom kraft og en frapperende dyktig teknisk utførelse. Musikkerne har utvilsomt modnet siden debutten "Going Deaf For A Living" fra 2004, da soundet er mye mer konsist og klarere utmeislet. Talentfulle Brett Rodler på trommekrakken skal ha en del av æren for dette. Han er en utypisk trommis gjør en voldsom solid jobb, og spesielt de doble basstrømmene blir yppelig traktert. Brett Rodler er ikke alene om å imponere, også Mike Ohm på gitar tilfører mye. I tillegg til å være virtuos tilfører han flott jazzvibber til musikken, og han har en utpreget sans for å hygge seg i et komplekst musikalsk landskap. Melodiene på albumet har ørten temposkifter, og det gis ikke akkurat rom for noe nynnbare linjer. Nå vil vel bandet hevde at det overhodet ikke er meningen, men vi må ikke glemme at selv en kompromissløs musiker som Frank Zappa gav oss små (og store) fragmenter som var nynnbare, og således en slags musikalsk knagg (håpløs metafor☺) som vi kunne huke oss fast i. På "The Power Of Negative Thinking" er det som nevnt ingen som tar fanger, og dette fører også til at det blir lite luft og tid til å puste og derfor en til dels heseblesende stemning. Skiva har også et voldsomt fokus på trommer og bass, og i den rekkefølgen. Av og til kan en mistenke at R.W.S. er komplekse for kompleksitetens skyld, selv om det sikkert ikke stemmer. Vi skulle ønske at dette ensemblet kunne roe ned av og til, og la noe av viljen til å eksperimentere konvertere til noen mer minneverdige øyeblikk som lar seg huske! Slik det er nå fremstår bandet fra Erie i Pennsylvania som et band som går langs den smale progressive sti, og har valgt å fjerne alt det melodiose innholde da det er et voldsomt fokus på tekniske krumpring i diverse varianter. Det er derfor tenkelig at R.W.S. har valgt en for ekstrem sti, og bør snu og finne tilbake til et terreng hvor et minimum av det melodiose rår?

<http://www.myspace.com/razorwireshrinemusic>

1. Maniac Freak Machine
2. (Crushed by) The Jaws Of Progress
3. The Power Of Negative Thinking
4. Klusterphunk
5. South Of Heavy
6. Skull Shatter Stomp
7. Sinburn

Chris Rodler – Rytmegitar og bass

Mike Ohm – Gitarer

Brett Rodler – Trommer

Ozone Quartet – Cloud Nineology

Opprinnelig het dette bandet Cloud Nine, men p.g.a. loven om opphavsrett eller noe slikt, måtte de skifte til Ozone Quartet rundt 1997 før deres første utgivelse "Flesh Blood". "Cloud Nineology" representerer derfor perioden fra 1992 til 1997, og her får vi presentert deres majestetisk instrumentale uttrykk. Et uttrykk som mikser jazzrock og prog, omtrent som en blanding av Mahavishnu Orchestra, King Crimson og Dixie Dregs. For fan av denne musikken er dette en åpenbaring da den tidligere bare fantes på kassett, mens nå altså er digitalisert! De fire første sporene er fra så langt tilbake som 1992 og viser et band som enda leter etter sitt eget musikalske buemerke. Som alltid er det fiolinen til Hollis Brown som utmerket leder an i det musikalske samløpet, og hun gjør en formidabel jobb. Inn fra venstre teppebomber gitaristen Graham Fry oss med rasende og knasende bra gitarløp, mens fra høyre kant er det Wayne Leechford som med sine spreke Chapman Stick sørger for at det groover med klasse. Trommeslageren Steve Smith tilfører rytmisk akrobatikk i sin ville pisking av trommeskinnene. Når vi så skriver det herrens år 1994, dukker låtene "Surge" and "Stash" opp. Begge viser at Ozone Quartet har utviklet uttrykket sitt idet Fry nå har en kraftige og mer heavy lyd i gitaren, nærmest tett opp mot metall, og det låter rimelig tøft og det kler musikken bra. Som vanlig sørger stødige Hollis Brown for at fusion

vibbene er tilstede med sine svevende fiolinløp. På "Freak Of Nature" blir det ganske komplekse, progressive og heavy saker, og hvor gitar og fiolin har et vannvittig samspill som bør oppleves av alle musikkelskere! De tre kuttene fra 1995 "Thief", "Hypnosis" og "Grasshopper" viser at bandet virkelig har nådd opp på et skyhøyt nivå. Kompositorisk er disse låtene meget vellykkede, og de er voldsomt melodiske og full av lekre arrangementer, snertne detaljer og gode lydvalg. Som bonusspor er det en cover av Emerson, Lake, and Palmer. "Barbarian" var opprinnelig laget for å være med på en hyllest plate til nevnte trio, men har ligget og støvet ned i arkivene. Heldigvis har det nå blitt børstet støv av. "Cloud Nineology" er ei skive som innen sitt segment kan konkurrerer med de fleste potensielle utfordrene, og som gir oss bøtter og spann med god musikk som en kan lytte til om og om igjen, og stadig finne nye detaljer.

<http://www.ozonequartet.com/>

<http://www.myspace.com/ozonequartet>

1. Cottonhead (2:45)
2. Flying in Circles (2:43)
3. Room #7 (3:33)
4. Fresh Blood (3:53)
5. Surge (2:59)
6. Stash (4:12)
7. Lift (4:27)
8. Freak Of Nature (3:49)
9. Thief (6:15)
10. Grasshopper (4:50)
11. Hypnosis (5:14)
12. The Barbarian (4:48)

Hollis Brown - Elektrisk fiolin
Fran Dyer - Trommer
Wayne Leechford - Chapman Stick
Jeremy Shaw - Gitarer

Alitheia - Chthonick

Smakfull stilartmiks fra disse nordamerikanerne på debuten. Her er det elementer fra techmetall, progmetall, art rock og dark progressive musikk som blandes og avstedkommer seks lange låter fra 5,48 minutter

til 9, 41 minutter. Albumtittelen kommer fra det greske ordet "khthonios", som betyr noe slikt som å være relatert til gudene og åndene i underverdenen. Psykologisk refererer "Chthonick" til de primitive instinkter og ubevisste aspekter av jegets søken på personlig utvikling. Dette speiler seg i skivas tematikk som er om selvbevissthet, meningen med eksistensen, menneskets utvikling og personlige meninger om universets oppfatning av liv og død. Uh-lith-ee-uh, ja slik skal bandnavnet Alitheia uttales, og det betyr oversatt fra gresk "sannhet" og "ikke glemme". Det siste er rimelig vanskelig fordi musikken Alitheia gestalter er både temmelig utsøkt og ofte spennende. Det er lett å beundre bandets vilje til å tenke i dobbeltkrets vendinger, og en flott vilje til å gå sine egne veier uten å skjele for mye til andre. Gitarene er temmelig sentrale i all komposisjonene, og benyttes flittig på et utall av måter. Gitarene meisler ut stemningene, tempoet og de kledelig forskjellige musikalske landskapene. Låtene er ofte temmelig dristige og beveger seg spenstig frem og tilbake mellom noen omhyggelig utvalgte temaer. Komposisjonene er uten unntak med mørke atmosfærer som strekker seg fra milde melankolske toner til mer distinkte og temmelig brutale angrep. "Potamos" og "Sanctum Of The Symbol" er begge mangefasede, og inneholder blant annet growlevokal, rå riffing og mer meditative elementer. "Root Of Infinity" og "Penumbra" er to av de enklere låtene på skiva, men de fungerer også bra med sin flotte samhandling mellom den meget gode vokalen og instrumentale partier. I tillegg får vi psykedelisk bass og temmelig hypnotisk gitar. "Chthonick" er ei skive med ganske komplekse låter hvor altså alle er temmelig mørkt legert. Tempomessig varierer det fra sakte til mer middels saker og tidvis er det hele litt forutsigbart, men ofte er både kreativitet og oppfinnsomhet mer enn bra nok. Melankoli og med mange flotte instrumentale partier er skiva spekket med. Låten "The Empty Set" viser dette til fulle med sin såre og melankolske bass solo, og sine komplekse men smakfulle instrumentale partier og rytmeskift. Vokalen er også meget god gjennom hele skiva, og dette er et verk det står respekt av som beveger seg i et terreng hvor mange andre tryner kraftig. Det gjør slett ikke Alitheia, som leverer et stykk godt håndverk med svært mye flott og melodios musikk.

www.myspace.com/alitheiamusic

1) Sanctum of the Symbol (7:03)

2) Solid of Revolution (7:39)

3) Root of Infinity (6:08)

4) Penumbra (5:48)

5) The Empty Set (9:41)

6) Potamos (9:22)

Alfredo Vicente - Vokal
Raul Valentine - Gitarer

Martone – Clean

Studioalbum nummer fem fra kanadieren, og et instrumentalt sådant med mye fokus på et instrument med seks strenger. I bunn av musikken ligger det ordinær rock, men for å gjøre det hele mer spennende så øser Martone på med andre elementer. Blues, jazz, fusion, hardrock og prog. I sum blir dette rimelig smakfullt og med gode melodier og en skinnsykt dyktig gitarist blir det et flott album. Gode musikalske venner stiller også opp på skiva og, Greg Howe, Joe Satriani, Jennifer Barten og Billy bidrar med mye som ytterlige hever produktet. Selve bandet består ellers av Daniel Adair ex. Nickelback på trommer, og David Spidel på bass. Ganske så dyktige musikere altså, og med gode råvarer som låter, gode ideer og entusiasme blir det ofte bra. Vi får også et riktig så flott herremåltid av gitarteknikker som arpeggio, tapping og ”sweep picking”, og alle de forskjellige lydene han tryller frem er ganske så imponerende. Martone har også alltid et våkent øye for at det skal låte bra, og her kommer han opp med noen virkelig knallbra låter. På ”Nail Grinder” har bassisten David Spindel noen uhyre sterke basslinjer og kombinert med noen virkelig fete repetitive riff og en makeløs solo av Joe Satarini er denne låten et eldorado for de som liker strengelek på høyt nivå. Vær låt har sine gitarhøydepunkter, og det sier seg selv at de som er bare gjennomsnittlig interessert i gitar vil slite med denne skiva. På ”Hard Wires” er det Greg Howe som hører en fabelaktig solo, mens Jennifer Batten står for harde og fete riff på ”Maron Face”. En bassist som slo hardt og tøft fra seg var en av ønskene til Martone på denne skiva. Veien var rimelig kort til Billy Sheehan som ikke overraskende gjør en formidabel innsats på ”Dinky Pinky” som har visse speed metall elementer. Overraskende nok så inneholder skiva en bra variasjon, og ”The Goodie Squeegie Song” åpner til og med det hele med funkinfluenser. Forvrenge gitartoner og kvikke og kraftig riff opp på hard og rytmisk bass gjør dette til en bra låt. ”Bossa Dorado” har influenser fra spansk gitar stil, og på ”Hard Wired” kan vi hygge oss med en enorm trommesolo av Daniel Adair. Samme Adair viser forøvrig sin allsidighet, da det er mange og enormt hyppige temposkifter gjennom hele skiva. ”Clean” er mest ei skiva for de som liker gitar, men det er så høyt nivå på musikken at mange andre ekte musikkelskere nok også vil hygge seg.

<http://www.magnacarta.net/martone/street.html>

<http://www.facebook.com/video/video.php?v=68782935328>

<http://www.myspace.com/davemartone>

<http://www.davemartone.com/>

- 1) The Goodie Squiggee Song (3:51)
- 2) Nail Grinder (4:25)
- 3) Bossa Dorado (3:43)
- 4) Dinky Pinky (5:57)
- 5) Coming Clean (5:36)
- 6) Hard Wired (4:04)
- 7) If I Was A Piano (3:28)
- 8) Moron Face (4:17)
- 9) Turn On The Heater (4:17)
- 10) Angel Fish (3:47)
- 11) Fading Into Change (2:52)

Dave Matrone - Gitar

Daniel Adair - Trommer

Joe Satriani - Gitar

Greg Howe _ Gitar

Billy Sheehan - Bass

Ric Fierabracci - Bass

Jennifer Batten - Gitar

Joe Satarini - Gitar

Ripper - The Dead Have Rizen

Pipper er klar med nytt album etter 23 år, og ny besetning som gitaristen Rob Graves har håndplukket fra hva han anser å være øverste hylle. Det var nok så nødvendig for og fortsatt kunne være et ledende

ensemble innen horrormetall segmentet, hvor altså tekstene er inspirert av skrekkfilmer. Fra bandet The Hunger er den meget dyktige gitaristen Stephen Bogle rekruttert, mens bassist Alan D'Anegelo har meldt overgang fra Livesay, og trommis det samme fra Tokyo. Ganske så kjapt har disse fire klart å få kjemien til å stemme, og leverer et makabert heavy metall verk med "The Dead Have Rizen" som er godt forankret i åttiårene. Keyboardene ligger et stykke bak i lydbildet men gir et flott bidrag til den atmosfære som tilstrebes i dette konseptet. Musikken er med sitt tememlig gammeldagse preg lettere fascinerende, men det er ofte lovelig rimelig monotont og det osrer ikke akkurat av variasjon. Denne skiva kunne utmerket vel ha kommet et par år etter første skive "And The Dead Shall Rise" som er en semikult legende. Feilen er at "The Dead Have Rizen" kommer 20 år for sent, og det er det utdaterte aspekt som gjør at vi blir mest fascinert! Musikerne er som nevnt habile nok, og klarer på en ok måte å meisle ut sine kjære skrekkelementer med lyd som er temmelig råttten, keyboard og gitarer som bygger opp de rette stemningene på en temmelig vellykket måte, og ekkovokal. "The Dead Have Rizen" er ei skive litt over det jevne innen horrormetall sjangeren.

www.ripperrizen.com

www.myspace.com/tombztonerizen

1. Intro: The Grave (Bogle) 1:19
2. Hemicidal (Graves) 4:50
3. Diller (Graves/D'Angelo) 4:55
4. 66 Angel Eyez(Graves) 6:10
5. U.S. Tank (Graves/Crystal) 6:55
6. Lve Me To Death (Graves/Crystal) 5:11
7. The Tall Man (Graves) 5:40
8. God Of Thunder (Paul Stanley) 6:38
9. In The Raw (Graves/Shadowz/Paine) 5:01
10. Outro: Dark Domination (Bogle) 1:36

Don Ramirez – Trommer og vokal

Rob Graves – Gitar og vokal

Alan D'Angelo – Bass og vokal

Stephen Bogle – Gitar, keyboard og vokal

Kris Norris Project - Icons of the Illogical

Dette er ikke et typisk produkt fra plateselskapet Magna Carta idet det er alt for progressivt anlagt, selv om det i hovedsak er ren metall med hard instrumental metall og dødsmetall som kjerne. Kris Norris er for øvrig tidligere medlem av Darkest Hour som sysler med metalcore til vanlig. Her er han altså solo, og spiller både diverse gitarer, bass og keyboards, og har fått med seg både dyktige, erfarne og ikke minst sultne musikere som sammen lager et bra album. Cory Smith fra Gwar har stått for produksjonen i sitt eget studio i Virginia, så da vet vi at den er rå og flott. Sannsynligvis vil denne skiva appellere til fans av Alien Invasions, Epicurean, Darkest Hour, Lamb of God. To velspilte dødsmetall spor, "Ghostly Shell Removal" and "Remaining Foolish" får vi i alle fall på "Icons Of The Illogical". Randy Blythe står her for utmerket "growle" vokal. På den andre siden har vi "Regression Of The Ictus", som viser den lettere siden til bandet. I samme kategori er åpneren "The Law Of Falling Bodies", som er en mektig bra låt, som bør nytes med høyt volum. Utover på skiva får vi til fulle hørt hvor dyktig og eminent Norris er på gitar, mens trommelyden ofte er temmelig irriterende og til tider dirkede svak. Keyboardene funker derimot veldig bra, og på "The Hegelian Principle" og "Wound Of Amfortas" kreerer de akkurat den rette uhyggestemningen som er påkrevd. Slikt er svært viktig på et album hvor bare to spor har vokal. Ganske så heftig gitarakrobatikk får vi på "The Condition Of Being Bored", som alle de som liker gitar bør ta en lytt på. Skiva er passelig variert, og de progressive elementene vi tidligere nevnte er også med på dette. "Icons of The illegal" er ei ok skive i segmentet for instrumental metall uten at de finner opp kruttet på denne skiv. De leverer derimot god og velspilt metall med trøkk og tyngde.

<http://magnacarta.net/krisnorris/krisn.html>

<http://www.myspace.com/thekrisnorrisprosjekt>

1. The Law of Falling Bodies
2. Everything Expires
3. The Hegelian Principles
4. Lament, Requiem, Threnody

5. Ghostly Shell Removal
6. Wound of Amfortas
7. The Condition of Being Bored
8. A Shift in Normalcy
9. The Bowman's Friendship
10. Regression of the Ictus
11. Palindrome
12. Remaining Foolish
13. The Brotherhood of Melancholy
14. Servants of Sadness

Kris Norris - Gitar, bass , keyboards og bakgrunnsvokal

Randy Blythe – Vokal

Dave Gibson – Trommer

Dave Fugman - Bass

Ethan Brosh - Out Of Oblivion

Magna Carta Records trekker her opp av sin musikalske hatt en ny fantomgitarist som de færreste nok har hørt om. Noe av årsaken er at Ethan Brosh har vokst opp i Israel og lært å spille akustisk og elektrisk gitar der. For noen år siden emigrerte han til New York, og har her tatt en imponerende musikalsk utdanning, herunder faktisk låtskrivning.

Dette kommer svært godt med på "Out Of Oblivion" som er ei skive med instrumental progmetall, og i en slik kontekst må låten holde mål for at det ikke skal bli kjedelig. Mr. Brosh har også skjønt betydningen av å ha med seg medmusikanter, og har her fikset et knippe høyst oppegående musikere som til sammen meisler ut ei ganske ok skive.

Miksing og mastering har Chris Tsangarites stått for og han har som alltid gjort en flott jobb. Vi må også ta med at Ethan Brosh ytterligere vil presentere seg i år da bandet hans Angels Of Babylon, senere i på året kommer med sin debutskive "Kingdom Of Evil". Her derimot er det

"The Hit Man" som åpner opp denne skiva, og er en låt som Ethan Brosh selv regner som noe av det ypperste han har gjort til dato. Han får i alle vist sin melodiske teft, og suverent spill av Freeman på bass og Mangine på trommer sørger for at Brosh virkelig kan boltre seg her. På de akustisk Bach Prelude No. 4 From "Lute Suite" In E Major" og "Illusion" viser Brosh sin uhyre imponerende traktering av strengene, og låtene tilfører også variasjon til skiva. Betydelig mer tempo og muskler har "Downworld Spiral" og "Blade Runner", men det melodiske er likevel tilstede i fullt monn. "Blade Runner" er også utstyrt med en virkelig lang solo som er et himmelrike for gitarelskerne i all sin vellyd og oppfinnsomhet. Evnen til å skrive gode låter og en fin variasjon gjør at dette ikke bare blir nok et gitardominert album. I tillegg så unngår Brosh den velkjente fallgruven med å overeksponere tekniske evner, da det ligger så mye følelse og formidlingsvilje i materiale som skiva kommer opp med. Stilmessig spiller Brosh typisk amerikansk ikke ulikt Steve Vai og Joe Satriani, mens tradisjonen fra Ritchie Blackmore og Gary Moore ikke er spesielt speilet på denne skiva. En myriade av flotte gitartoner som er rimelig spenstig anrettet og inkorporert i de dyktige arrangementene og som flott samhandler med de andre instrumentene gir "Out Of Oblivion" oss. Det virker også som en kvalifisert gjetning at Ethan Brosh har gått svanger med mange musikalske ideer og låter en tid. Når han så får lov til å uttrykke dette på sin debut CD-en, bobler og syder det av formidlingslyst og spille glede. Produksjonen er meget god, og dette er ei skive som innen sitt segment rager rimelig høyt.

www.Ethanbrosh.com

www.myspace.com/ethanbrosh

1. The Hit Man
2. Night City
3. Downward Spiral
4. Blast Off
5. Ancient Land
6. Illusion
7. In A Sentimental Mood
8. Blade Runner
9. Last Hope
10. Bach Prelude No. 4 From "Lute Suite" In E Major
11. Affliction

Ethan Brosh – Gitarer og keyboards

Mike Mangini – Trommer på 1,2 og 5

George Lynch – Gitarer på 3

Greg Howe – Gitarer på 9

Jessy Bullet – Gitarer på 7 og programmering

Joe Stump – Gitarer på 5

Demian Arriaga – Perkusjon

Eyal Freeman – Bass på 1,2 og 5

A.C. Black – Bass på 3,7,8 og 9

Yuval Golibroda - Keyboards

Wu Fei – Yuan

Kinesiske Wu Fei er et skikkelig musikalsk vidunderbarn, som i en alder av seks år lærte å spille piano og gu zheng. Allerede tre år senere begynte hun å holde solokonsserter, og i en alder av femten begynte hun å studere komposisjon ved China Conservatory of Music. Etter hvert så følte hun en draging mot å eksperimentere med musikken sin, og begynte å samarbeide med musikere som Cecil Taylor, Pauline Oliveros, John Zorn, Fred Frith, Bela Fleck, og Carla Kihlstedt. Hun emigrerte som ganske ung til USA, og det var nok her hun fikk sin interesse for den alternative musikk scene. På sin første plateutgivelse "A Distant Youth" var Fred Frith og Carla Kihlstedt viktige bidragsyttere. Vi må villig innrømme at vi har ganske så få referanser når det gjelder å vurdere kvaliteten på Wu Fei sin gu zheng spilling, så det er derfor vanskelig å si noe subjektivt sett. Skal vi tro for eksempel John Zorn og andre så er hun ekstremt dyktig, og hun låter da også svært bra og ekstremt annerledes en alt annet vi har hørt. John Zorn bruker adjektivet "breathtaking", og jada det er absolutt ytterst spennende, lyrisk, sjelfull og mektig musikk på "Yuan". Skiva er også milevis fra det vanlige mainstream sortimentet, og det er nok derfor mange som ikke vil ha tålmodighet til å følge de kløktige komposisjonene og den fremmedartede musikken til Wu Fei. Som de notoriske hundene etter musikk med høy kvalitet som skiller seg ut i mengden trykker vi derimot Wu Fei til vårt bryst, og koser oss med

musikken hennes. Ikke alt er like bra selvsagt, men straks en ikke synes det er vannvittig spennende når, dukker det opp noe som er nettopp.....breathtaking. Gu zheng er forøvrig et svært så tradisjonelt og klassisk kinesisk instrument, men skiva genererer også Wu Fei sin flotte stemme, og et ypperlig samspill med de andre instrumentene. De som vil ha musikk som er så totalt forskjellig fra alt annet de har hørt bør bruke de påfølgende linkene.

<http://www.myspace.com/feiwu>

http://www.danwei.org/music/wu_fei_album_launch_in_beijing.php

<http://www.wufeimusic.com/>

<http://www.youtube.com/watch?v=RQF11B0XcG4&eurl=http://www.wufeimusic.com/youtube.htm>

1. Lou Lan
2. Red Carriage
3. Yuan?Yuan!Yuan...
4. She Huo
5. Before I Wake

Stephen Drury – Oiano

Wu Fei – Guzheng, forbedret guzheng og vokal

Chen Tao – Dizi (som er en bambusføyte), melody og China perkusjon og klaver de Lyon

Shayna Dunkelman- Marimba, tom-toms og gong e-Qing

Hardline – Leaving The End Open

Hardline har holdt på siden 1992 og har vært gjennom store utskiftninger av mannskapet, og dette albumet er faktisk bare deres tredje. De servere noen middels rockere og noe mer up-tempo låter, og

selvsagt kommer vi ikke utenom de obligatoriske balladene. Det musikalske håndverket er av anstendig kvalitet, men "Leaving The End Open" er ikke akkurat breiddfull av fantasifulle og låter spekket med skaperevne. Vi får derimot elleve låter på det jevne med enkelte tøffe riff, og med en ganske streit power pop og rock musikk. Alt som frembys faller altså ikke i vår smak, men det er greit nok innen sitt segment selv om følelsen av at det hele går litt på tomgang faktisk kan streife en i løpet av denne skiva. Stemmen til Johnny Gioeli er som alltid god og med mye følelse og innlevelse, mens Josh Ramos på gitar spiller bedre enn vi noen gang har hørt han. Samspillet sitter bra, men vi føler også at Hardline lager musikk som er vell tilpasset og tekkes platekjøperne, og at låtmaterialet får lide for det. "Falling Free" er en anstendig låt, mens den foregående "Voices" er lett å glemme. Det ser også ut som Hardline har glemt noe av sin tidligere aggressivitet og friskhet, og faktisk er den ballade liknende saken "Start Again" et av høydepunktene på skiva med sitt flotte refreng som fester seg der folk flest har et hendig verktøy som heter hjerne. "She Sleep In Madness" har noe småbra over seg og er ok, dog mest av mangel på noe annet å skrive hjem om. "Leaving The End Open" kan neppe bli noen klassiker til det er skiva for ordinær i det meste. Noe unødvendig produkt er det nok ikke da garanter en del vil like den ofte rolige og melodiose atmosfæren som er pyntet med noen mer muskuløse partier, svært godt. Vi velger likevel og ikke å bruke mer tid på dette produktet, da det tross alt finnes så mye annen musikk som vi har mye mer glede av.

<http://www.myspace.com/hardlinerocks>

01. Voices
02. Falling Free
03. Start Again
04. Pieces Of Puzzles
05. Bittersweet
06. She Sleeps In Madness
07. In This Moment
08. Give In To This Love
09. Before This
10. Hole In My Head
11. Leaving The End Open

Johnny Gioeli -Vokal
Josh Ramos – Gitarer
Michael T. Ross – Keyboards
Jamie Brown - Bass
Atma Anur - Trommer

Secret Museum

Bandet er et ungt prog ensemble, som klarer å fokusere på låtskrivingen enn det å imponere med tekniske lekkerbiskener og navlebeskuende musisering. Ved etableringen i 2003 var faktisk yngste medlemmet bare 15 år, og vi kan ganske snart spore en ungdommelig spilleglede og en tilnærmet henrykkelse av og omsider ha fått kommet ut med ei skive.

Live er dette bandet et steroidbefengt uhyre som virkelig gir jernet, mens de på "General Winter's Secret Museum" er betydelig mer sedate.

Bandet kommer fra Deptford i New Jersey, og de som samler på kunnskap skal vite at dette er Patti Smith sin hjemby. Tea Club har blitt sammenliknet med Pure Reason Revolution, Radiohead, Oceansiz, Echolyn og senere tiders Spock's Beard. Brødrene McGowan står for vokal og tryller frem vakre beatlesliknende harmonier sammen, mens gitarene skaper intrikate og vakre arpeggio melodier. Arpeggio er for øvrig en akkord hvor notene er spilt eller sunget i sekvenser, en etter en.

Keyboard er et instrument som faktisk bare forekommer på det nest siste sporet "The Moon", og da spilt av gjestemusikeren Tim Gilles, som også står for produksjonen av skiva. Styrken til Tea Club ligger i deres låtskrivning som virker å være en svært så naturgitt og talentfull, selv om ikke alt de kommer opp med har samme høye standard.

Låtstrukturen er progressivt levert, og låtene som oftest nok varierte og interessante til å holde på lytteren. I tillegg er nevnte vokalharmonier er variert gitarspilling svært viktige elementer i musikken. En

trommeslager som spiller med intensitet og fylde, samt en bassist med virkelig heftige og tidvis forvrengte basslinjer. "Purple Chukz" åpner opp med at brødrene til fulle får vist hvilke dyktige vokalister de er, der de synger vær sin del av låten. Det skjer som oftest mye i låtene og det er selvsagt noe vi liker, spesielt når det stort sett utføres så bra.

"Werewolves" begynner med flotte riff og herlig tromming, for så å gli over i et instrumentalt parti hvor gitarene snor seg rundt hverandre som lekne slanger akkompagnert av en forvrengt bass og mer høylytte vokal partier. Låten konverter deretter til et meget atmosfærisk modus med Patrick og Dan McGowan står for virkelig flotte vokalharmonier. Mot slutten blir det mer fart i låten igjen til den rir inn i solnedgangen.

Akustisk gitar av det vakreste slaget møter oss på "Cool Smack" som nok er den låten som er lengst inn i Echolyn sitt vakre musikalske territorie. Det starter forsiktig på "Will O' The Wisp", men etter to minutter er det mer tempo, og bassist og trommeslager får virkelig både boltrer seg, og vist hvor dyktige de er. Spesielt må vi gi honnør til Kyle

Minnick som på en utmerket måte å styre gjennom diverse skifter i melodi og tempo. Lytt bare til "Big Al" og trommingen her som ledsager de Frippske gitarlinjene. "General Winter's Secret Museum" er en utmerket debut av et svært spennende band. Noe uforløst er det likevel over bandet enda, men de er jo absolutt på vei til å bli meget bra.

01. Werewolves
02. Cool Smack
03. Big Al
04. Castle Builder
05. Purple Chukz
06. The Clincher
07. Will O The Wisp
08. The Moon
09. Ice Clock

Patrick McGowan – Vokal og gitarer

Dan McGowan - Vokal og gitarer

Kyle Minnick - Trommer

Becky Osenenko – Bass

Gjestemusiker,

Tim Gilles - Keyboard på spor

Lindsey Boulton – Composition

Gitaristen og komponisten skreddersyr sin egen stil med temmelig originale fusion og gitar rock legerte låter. Han benytter også middelhavs, østlige og arabiske formspråk, og produksjonen er god og ren, noe som ikke er så underlig da det er dyktige Chris Manning som styrer dette. Skiva starter med klimprende akustisk gitar og mer heftig elektrisk gitar med hes men livlig wah-wah i en ypperlig blanding av malende riff, fusion i Mahavishnu Orchestra ånd, og vidstrakte og svevende melodilinjer. Alt dette innen samme låt! Med musikalske størrelser som Jerry Goodman, Derek Sherinian og Mingo Lewis som medmusikanter blir dette et svært varierte musikalske stuntet mulig. Variasjonens betydning er det åpenbart at Lindsey Boulton har forstått at er et smart trekk, og i tillegg klarer han å unngå å bruke fyllstoff, bare nennsomt personlig komponert stoff uten hint av repetisjon. "Chasing the Whirling Dervish" er arabisk ladet i harmonier og struktur, mens det mer østlige gjennomsyrrer rolige "Moving Panvishnu" hvor også Jerry Goodman får vist frem sin utmerkede traktering av fiolin. Gjestevokalist Sukhawat Ali Khan synger ypperlig på arabisk på "Call For Peace", som er en tankefull låt med skiftende temaer med gitar og fiolin duett, samt messende sang. I det påfølgende sporet "Bravo Davo De La Torre" leverer trommer og bass en åpning i metall territoriet, for så å overlate scenen til en vakker, melodisk og rolig gitar og fiolin sekvens. Lindsey Boulton er en stor gitarist, som for oss blir enda større gjennom sin evne til og komponer musikk hvor gitaren faktisk av og til "tar plass i baksetet". Det forteller om stor ydmykhet, og vilje til å la de

andre dyktige musikerne få lov til å glitre. Musikere som han sannsynligvis har skreddersydd noe av komposisjonene til! Akkurat det er jo bare spekulasjoner, men etter å ha hørt skiva mange ganger virker dette sannsynlig! For ytterlige å underbygge denne påstanden så samhandles det virkelig bra når det er aktuelt, og skiva fremstår som et trivelig verk med variert, velkomponert og god musikk. Noen øyeblikk på skiva viser at Satriani og Jason Becker må være forbilder for Boulton, men han har så absolutt sin egen smakfulle måte å spille på. Kompositorisk klarer han å fremskaffe mange forskjellige stemninger, blant annet slik som at en nærmest kan føle at en sitter på en kamel i ørkenen. En kamel som en ikke helt kan stole på at ikke vil gjøre et utfall og sette av sted i en vannvittig løp. Musikk som gir en slike refleksjoner fremstår for oss som musikk med et klart kunstnerisk uttrykk. "Composition" er et flott og velspilt album likelig fordelt mellom fusion og gitarrock som fremkaller mange stemninger, og hvor dyktige musikere virkelig får vist sine musikalske ferdigheter i Boultons mange ypperlige komposisjoner.

<http://www.lindseyboulton.com/>

Låt kolleksjonen med et utvalg av rytmene som er brukt!

1. Page Revisited 5/4, 4/4
2. Chasing the Whirling Dervish 12/8
3. Moving Panvishnu 7/8
4. Calling for Peace 4/4 some 6/4, 2/4
5. Bravo Davo de la Torre 4/4
6. Aurora's Aura 7/4, 9/4, 5/16, 9/16
7. Groovin' with Stu 4/4
8. Taste of Hate 15/8, 9/8
9. Farewell 4/4
10. Cleopatra's Third Eye 7/8, 4/4, 7/4, 6/4, 6/8, 9/8, 15/8, 10/8

Lindsay Boulton – Diverse gitarer, mandolin og synther

Jerry Goodman - Fiolin

Derek Sherinian - Keyboards

Stu Hamm – Bass

Gjesteartister:

Jon Herrerra – Bass

Atma Anur –Trommer

Peter Van Gelder - Sitar

Mingo Lewis - Perkusjon

Sukhawat Ali Khan - Vokal

Prophecies Of War - Prophecies Of War

Rock med klare politiske undertoner, og en oppfordring til fredfull sivil ulydighet ikke ulikt Henry Thoreau, Michael Moore og Rage Against the Machine. Musikalsk er det derimot Bitches Brew, Tool, Mars Volta, Miles Davies og Yes som Prophecies Of War har vært i hyllene hos. Philadelphia store musikalske sønn Andrew Hanna er hjernen bak prosjektet Prophecies At War, som er et multimedia konsept likelig fordelt mellom teater og musikk på konsertene. På scenen er bandet kledd i svart og noen gigantiske skjermer viser sekvenser fra politikere og kriger, og visualiserer krigens redsler og meningsløshet gjennom tidene. Det hele er delt i to, og første del er viet Dwight Eisenhower, mens den andre tar for seg George W. Bush. Nå er det ytterst viktig å ile til med å si at musikken til Prohecies Of War så absolutt står på egen ben, og at staffasjen kun er der for å understreke budskapet. En total avsky mot krig og de politiske krigshisserne, og et håp om at vi kan lære av denne galskapen. Som tonefølge til konseptet er det ofte en temmelig eksperimentell musikk, som med sin repetitive natur er svært suggererende og spennende. En jazzrock hvor Hanna sin elektriske saksofon ofte fører an, mens Art Franklin sine brett står for mye av soliene. Noen spacy mellomspill sørger for en 70 talls følelse, mens musikken med varierte virkemidler presenterer den medtatte menneskeskapte galskapen som krig tross alt er. Musikalsk kan vi ane slektskap med tidlige tiders Soft Machine, men musikken er også krydret med 70 tallets tyske fusion, og spesielt Embryo sin musikk er relevant i så måte. Noen ganger bygger det seg opp til en crescendo av lyd, mens andre ganger holder det seg nede i mørke dalbunner. Noen partier er lettere atonale og frisker opp, mens tidvis spastiske trommer også gjør sitt for å skape et vitalt uttrykk. Tross en viss dose villskap er

det alltid en viss struktur som inneholder nok melodiske og musikalske kvaliteter. Alle låtene har rikelig med særpreg og kvalitet og skiva fremstår som en jazzrock sak med store kvaliteter og et krystallklart budskap.

<http://www.propheciesofwar.com/>

www.myspace.com/propheciesofwartour

1. Introduction – Act
2. In The Beginning
3. Profit-C
4. Attack
5. In The Morning We Cry
6. Introduction - Act II
7. Send Us Your Children
8. War
9. In The End

Andrew Hannah – Saksofon og synther

Art Franklin – Keyboards, piano og orgel

Charlie Heim – Trommer

Brahm Genzlinger – Gitar

Matt Cusack - Bass

Ethan Brosh - Out Of Oblivion

Magna Carta Records trekker her opp av sin musikalske hatt en ny fantomgitarist som de færreste nok har hørt om. Noe av årsaken er at Ethan Brosh har vokst opp i Israel og lært å spille akustisk og elektrisk gitar der. For noen år siden emigrerte han til New York, og har her tatt en imponerende musikalsk utdanning, herunder faktisk låtskrivning.

Dette kommer svært godt med på "Out Of Oblivion" som er ei skive med instrumental progmetall, og i en slik kontekst må låten holde mål for at det ikke skal bli kjedelig. Mr. Brosh har også skjont betydningen av å ha med seg medmusikanter, og har her fikset et knippe høyst oppgående musikere som til sammen meisler ut ei ganske ok skive. Miksing og mastering har Chris Tsangarites stått for og han har som alltid gjort en flott jobb. Vi må også ta med at Ethan Brosh ytterligere vil presentere seg i år da bandet hans Angels Of Babylon, senere i på året kommer med sin debutskive "Kingdom Of Evil". Her derimot er det "The Hit Man" som åpner opp denne skiva, og er en låt som Ethan Brosh selv regner som noe av det ypperste han har gjort til dato. Han får i alle vist sin melodiske teft, og suverent spill av Freeman på bass og Mangine på trommer sørger for at Brosh virkelig kan boltre seg her. På de akustisk Bach Prelude No. 4 From "Lute Suite" In E Major" og "Illusion" viser Brosh sin uhyre imponerende traktering av strengene, og låtene tilfører også variasjon til skiva. Betydelig mer tempo og muskler har "Downworld Spiral" og "Blade Runner", men det melodiske er likevel tilstede i fullt monn. "Blade Runner" er også utstyrt med en virkelig lang solo som er et himmelrike for gitarelskerne i all sin vellyd og oppfinnsomhet. Evnen til å skrive gode låter og en fin variasjon gjør at dette ikke bare blir nok et gitardominert album. I tillegg så unngår Brosh den velkjente fallgruven med å overeksponere tekniske evner, da det ligger så mye følelse og formidlingsvilje i materiale som skiva kommer opp med. Stilmessig spiller Brosh typisk amerikansk ikke ulikt Steve Vai og Joe Satriani, mens tradisjonen fra Ritchie Blackmore og Gary Moore ikke er spesielt speilet på denne skiva. En myriade av flotte gitartoner som er rimelig spenstig anrettet og inkorporert i de dyktige arrangementene og som flott samhandler med de andre instrumentene gir "Out Of Oblivion" oss. Det virker også som en kvalifisert gjetning at Ethan Brosh har gått svanger med mange musikalske ideer og låter en tid. Når han så får lov til å uttrykke dette på sin debut CD-en, bobler og syder det av formidlingslyst og spille glede. Produksjonen er meget god, og dette er ei skive som innen sitt segment rager rimelig høyt.

www.Ethanbrosh.com

www.myspace.com/ethanbrosh

1. The Hit Man
2. Night City
3. Downward Spiral
4. Blast Off
5. Ancient Land
6. Illusion
7. In A Sentimental Mood

8. Blade Runner

9. Last Hope

10. Bach Prelude No. 4 From "Lute Suite" In E Major

11. Affliction

Ethan Brosh – Gitarer og keyboards

Mike Mangini – Trommer på 1,2 og 5

George Lynch – Gitarer på 3

Greg Howe – Gitarer på 9

Jessy Bullet – Gitarer på 7 og programmering

Joe Stump – Gitarer på 5

Demian Arriaga – Perkusjon

Eyal Freeman – Bass på 1,2 og 5

A.C. Black – Bass på 3,7,8 og 9

Yuval Golibroda - Keyboards

Shadow Mignon - Midnight Sky Masquerad

Shadow Mignon er å betrakte som en såkalt supergruppe, men det viktigste er som alltid at musikken er bra og da teller ikke meritterte navn det minste. Uansett så er bandet Henning Pauly sitt hjertebarn, og han er kjent fra Framework og sitt samarbeide med James LaBrie og Sebastian Bach. Ideen til Shadow Mignon kom da mr. Pauly lyttet til noen klassiske metall skiver, og lysten til å gjenskape slik musikk meldte seg for fullt. For å få en vokal som stod til prosjektet ble Juan Roos hyret som vokalist, og Stephan Kernback skulle stå for keyboardakrobatikken. Resten bestemte Henning Pauly seg for å takle selv. Resultatet er et album fylt med middels til harde metall låter, og kontrastert med noen ballader som er farlig nær AOR med unngår den sump med en hårsbreidd. Så veldig spennende blir det aldri, og den som skal finne noe nyskapende skal jammen ha en god lykt til å lyse med. Greit håndverk er allikevel aldri å forakte og det er nettopp hva Shadow Mignon leverer og ikke noe mer. Rett nok begynner det svært bra med tøffe riff og masse spennende på "A Dragon Shall Come". Her får vi også hørt hvor bra Juan Roos kan låte med et spor som nærmest er

skreddersydd for hans vokale talent. Soloene er flotte og keyboardene er der og utfyller lydbildet men spiller aldri noen hovedrolle på skivas beste låt. Også de to påfølgende låtene er brukbare, men når tredje låt "Midnight Sky Masquerad" toner ut, så er det slutt på moroa og vi er så absolutt tilbake i hverdagen. Den obligatoriske balladen dukker opp med "Goodnight Boston", og det er en svært lite sjarmerende låt som burde forblitt i Pauly sine arkiver og samlet støv. Låt på låt som er fort glemt seiler så forbi og lar oss tilbake totalt upåvirket selv med all sin retrofølelse eller nettopp derfor. Rent lyrisk blir vi pinlig berørt når klisjeer som "for metal we will die" o.s.v mer er standard enn unntakene. Skiva har brukbar lyd, og det ligger sikkert enormt mye arbeid bak, men vi lar oss bare ikke fengsle av musikken. En musikk som nok passer best for de mest ihuga metall fans skulle vi tro.

www.henningpauly.com

<http://www.myspace.com/shadowsmignon>

1.A Dragon Shall Come

2.A Slave To Metal

3.Midnight Sky Masquerade

4.Goodnight Boston

5.Darkness Comes To Light

6.A Beast Abandoned

7.I Will Never Ever Stop

8.All Hail The Warrior

9.Kingdom Of The Battle Gods

10.Spirit Of The Elves

11.No Metal Son Of Mine

12.Out Of Control

13.Midnight Sky Masquerade (akustisk)

Juan Roos – Vokal

Henning Pauly – Gitarer og komposisjoner

Stephan Kernbach - Keyboards

Outgunned - Vol. I Answering The Ceaseless

I 1997 startet Outgunned som et band med en ordinær besetning, men etter uttalige besetningsskifter og to album i belte ble det et enmannsprosjekt. Etter at kollegaene forsvant til collage og annet var plutselig Andrew Saunders ensom og forlatt tilbake i bandet. Heldigvis så hadde han diverse ideer til ny musikk, og med tiden var det så mye som to timer musikk klar som ble fordelt på 21 spor. Dette var nok til en dobbel CD, og "Vol. I Answering The Ceaseless" er første utgave av denne kolleksjonen. Saunders kaller selvmusikken for "Hard Art Quasi Prog", og er musikalsk i nabolaget til Pedro The Lion, Anathema, Soundgarden, A Perfect Circle, Kings X og Porcupine Tree. Bortsett fra hjelp til bass på to spor har Saunders møysommelig spilt inn all musikken selv med hjelp av to dynamiske mikrofoner, en Tascam 4-spor og PC. En formidabel jobb, men utført med stor kjærlighet til musikken, og en evne til å lage musikk med skiftende stemninger. Låtkolleksjonen er velsignet med en stor variasjon, og mannen har et åpenbart talent for å smi gode låter. Produksjonen er temmelig primitiv, og med bare to mikrofoner hvorav en bør brukes til vokal blir det lett husmannskost lydmessig. Vokalen er jevnt over alt annet enn god, og ødelegger en del av stemningen på skiva. Når også trommeslageren er en PC lider musikken av det. Lyrikken er veldig ok, med sine selvgranskende tanker og mange følelsmessige aspekter, så det er virkelig synd at dette ikke kan komme til uttrykk med en anstendig produksjon. For det er mye spennende på skiva, og en fin atmosfære men rikelig med tyngde og fylde. En del progressive elementer er det også, selv om det ikke finnes keyboard på skiva, ikke ekstreme musikalske tablåer og annet fra en mer ordinær prog kontekst. Fokuset er på god låtskrivning hvor sterke melodier og arrangementer spiller førstefiolin. Best låt er "House Of Cards" som er en nydelig sak med skarp og inderlig lyrikk. Visse metall og indieelementer er det lett å spore, men dette er ikke dominerende men heller å betrakte som musikalsk krydder. "Vol. I Answering The Ceaseless" er ei skive med masse sjarme og varme, men med nevnte svakheter noe om vi har et noe ambivalent forhold til verket.

<http://outgunnedonline.com/>

1. WTCBS (4:34)
2. Beyond Myself (6:05)
3. Love Crimes (6:55)
4. History Revisited (8:14)
5. A River Once Flowed (5:22)

6. Rain Schtick (5:19)
7. Amaterasu (5:18)
8. Broken State (6:32)
9. House Of Cards (4:07)
10. The Pendulum's Sway (6:48)
11. Earn Your Wings (4:45)

Andrew Saunders – Det aller meste på skiva

Melodramus – 30 Silver Pieces

Progmetall fra mormonenes hovedstad Utah, men det er likevel et mangfold av musikalske retninger gruppa syr sammen på ”30 Silver Pieces”. Metall selvsagt, men også synthpop, jazz, pop, rock, prog og powerrock speiles i uttrykket til Melodramus. Et uttrykk som gjennom årene har blitt kraftig forbedret og raffinert med nytt personell og med en økt rutine og nyetablert spilleglede. En glede over å kunne eksperimentere og hygge seg med rytmikk og melodikk som forsøker å skape noe egenartet som vi ikke nødvendigvis har hørt før. På voksne 70 minutter og tjuesyv sekunder får bandet boltret seg, og gis rikelig anledning til å vise hva de er gode for. Med masse engasjement, talent og energi kommer de opp med ei skive som er full av innfall som langt på vei lykkes. Den ellers så sidrumpa progmetall sjangeren får i alle fall et friskt tilskudd, og låtene rocker virkelig i sin melodiske kontekst. Musikalsk er det meget habile musikere i Melodramus, og med Zakkary Hale sin gode stemme som er førende element blir det kort mellom høydepunktene. En musikalsk know-how gjør at skiva blir svært hørbar og catchy, men også røff nok til at det ikke blir for meningsløst melodiløst. Rytmeskiftene er mange men utføres med en intensitet og selvfølge som gjør at de virker svært naturlige. Det er faktisk ikke enkelt å påvise hvilke musikalske kilder Melodramus øser fra da det mer er selve det musikalske idiomet enn noen enkelt gruppe som er kilden. Slikt blir det lett særpreg av, og det nyter bandet godt av, da enhver kritikkløs kopiering unngås. Selvsagt kan selve idiomet vær gjenstand for nesegrus og altoppslugende kopiering, men bandet har for stor integritet til slik at dette aspekt faller på sin egen urimelighet. Forvrenge gitarer får vi selvsagt, men også synthene og keyboardene integreres på en måte som viser bandets musikalske modenhet og ikke minst progressive talent. ”30 Silver Pieces” er ei høyst hørbar skive som ikke akkurat fornyer progmetall sjangeren, men kommer opp med et verk som helt klart havner godt opp i det øvre tredjedelen hva kvalitet og lyttbarhet angår.

[http://profile.myspace.com/index.cfm?
fuseaction=user.viewprofile&friendID=30235800](http://profile.myspace.com/index.cfm?fuseaction=user.viewprofile&friendID=30235800)

<http://www.melodramus.com/>

<http://www.youtube.com/watch?v=xqg0mZqP5tg>

- 01.30 Silver Pieces (04:52)
- 02.Return (03:52)
- 03.Fly Away (04:10)
- 04.Lillium (04:34)
- 05.Touch Of Light (04:35)
- 06.Reflection (Solitude) (04:10)
- 07.Song Of Hope (04:57)
- 08.HALO (04:08)
- 09.Soundtrack (04:43)
- 10.Simple Words (03:40)
- 11.Bringin' It Down (03:38)
- 12.Angel's Landing (05:10)
- 13.Of Earth Inside (05:55)
- 14.Ocean Eyes (12:03)

Mikey Collard - Bass
Zakkary Hale - Vokal
Andrew Hopkins - Trommer
The Rose Phantom - Keyboards

John Orr Franklin – Transformation

Reklamen forteller at John Orr Franklin lager musikk som er som om Tom Petty møter Pink Floyd, og det er raspende vokal på en seng av symfonisk rock med melodiske gitarer og frodige ambiente synther. Nåvel, faktum er at dette er skive nummer to fra denne artisten, og at forrige "Pathway" fikk meget god mottakelse blant kritikerne verden rundt. Akkurat det er en liten overdrivelse da promoteringen ikke var særlig stor fordi John Orr Franklin ruget på så mye musikk som han bare måtte i studio for å få festet til en mastertape. Studio er i hans tilfelle hans eget i Austin Texas, og Mr. Franklin har stått for det meste i den sinnsyk store utfordringen det er å lage et album. Et album som speiler John Orr Franklin sin brede musikalske smak, og med et knippe svært talentfulle musikere som spiller på "Transformation". Visse

hentydninger til Jimi Hendrix har "Kiss The Sky" men med en saktere atmosfære, og noen flotte akustiske gitarmanøvrer. En slags Pink Floyd med kraftballade kan musikken som brettes ut her kalles, og med en del lekke detaljer fra gitarene på kjøpet. Litt new age følelser fremkaller "Dance Till Three" i begynnelsen, men tøfler snart inn i et mer ballade modus. Ordet dance i tittel er en tanke misvisende da låten neppe egnet for den slags aktivitet. Låten viser igjen hvor uhyre dyktig Franklin er til å traktere gitarene, og han beveger seg til og med i et jazzterreng her. Litt reggae krydder er "Disappear (Only One World) utstyrt med, men dette vaskes fort vekk av mer heftige saker. Temmelig rocka stoff åpenbarer seg så i en låt som er blant albumets bedre. På "The Flow" får trommis Rob Palladino vist sine evner, og denne instrumentale låten og atter er en gang gitaren viktigste bidragsyter i all sin prakt og dyktighet. Tittelsporet er en sterk låt hvor Franklin får vist sin Gilmour inspirerte side, mens albumets andre absolutte høydepunkt er "Summer". En låt som har svært god vokal og er en virkelig knallperle. Noe trist er det at av en eller annen grunn så er bassen temmelig begravd i miksen, og en slik skjebne for et så viktig instrument gjør at skiva mister noe av gløden. I tillegg er vokalen noe kjedelig til tider da den ikke er variert nok og kjører i samme modus på litt for mange spor. Likevel hindrer ikke dette "Transformation" i å være ei skive med mye talent og variasjon som mange nok vil ha glede av å putte i spilleren sin. Hardtarbeidende musikere som kommer opp med gode melodier og spennende ideer kan vi alltid låne øret til.

www.johnorrfranklin.com

<http://www.youtube.com/user/johnorrfranklin>

www.myspace.com/johnorrfranklin

1 For the World to See

2 Dance Till Three

3 Kiss the Sky

4 Disappear (Only One World)

5 Flow

6 Transformation

7 The Dove

8 Summer

9 Chrysalis

10 True to You

11 This Day

John Orr Franklin – Vokal, gitarer, keyboards og bass

Roberto Palladino – Trommer, perkusjon og bakgrunnsvokal

Josh Batschelet - Bass

Brandon Aly – Trommer og perkusjon

Kris Mathesen – Bass og perkusjon

French TV – This Is What We Do

Denne kvartetten fra Louisville i Kentucky har holdt på helt siden 1983, og er en temmelig godt bevart hemmelighet for de fleste skulle vi tro. Årsaken er at musikken de forretter ikke akkurat er enkel å forholde seg til der den vaker en plass mellom Zappa, Happy The Man, Samla Mammans Mana, Soft Machine og National Helath for å nevne noen. Samtidig er musikken ikke så utilgjengelig som enkelte andre band som er i det mer eksperimentelle segment. Noen beskriver French TV som en hybrid av RIO, Canterbury, fusion og galskap med varierte fragmenter fra skive til skive av diverse andre stilarter. Uansett hvilket album av French TV du måtte ha, så får du faktisk unik musikk, og det er det ikke alle musikere som kan skryte av. Musikk slår deg som frisk, vital, tilbakeskuende, men likevel med en klar tanke om å blande inn samtid i fortid og forene dette til et hele. Bandet er ledet av bassisten Mike Sary, men er et kollektiv hvor samhandling er i førersetet, og uansett hvor dyktige de er på sine respektive instrumenter gis det aldri rom for selvdigging. Til det er nok justisen i bandet for streng, selv om de åpner opp for og uttrykk seg både med det strengt arrangerte til å gi mer frie tøyler i form av en viss løssluppenhet. Likevel virker det som French TV har stålkontroll på musikken sin, og med så sterke melodilinjer er "This Is What We Do" er fornøyelse å høre på, og utrolig nok er det mye nynnbart her! Produksjonen har sine mangler, og coveret er rett og slett fælt. Viktigst er det at musikken er bra, viljen til å ta sjanser tilstede, og stor grad av egenart og identitet er det samme.

<http://www.frenchtvonline.com/>

<http://www.myspace.com/frenchtv>

- 1. Colorless Green Ideas Sleep Furiously (10:19)**
- 2. Ska Face (8:24)**
- 3. My Little Cicada (11:48)**
- 4. Look at the Bears (8:10)**
- 5. Theme from ESPN X-treme (13:01)**

Mike Sary – Bass og vokal
Warren Dale - Keyboards, blåsere, treblåsere og trehammer
Chris Smith – Gitarer, fiolin og eksotiske strengeinstrumenter
Jeff Gard - Trommer

Gjesteartister,

Steven Dale – Trompet på 1 og 2
Pam Thompson - Trombone på 2
Paolo Botta - Keyboards på 3

Robert Beriau – Selfishness: Source Of War And Violence

Quebec's multiinstrumentalist Robert Beriau med en sekstifem minutter og atten sekunder lang skive her, hvor den symfoniske fanen vaier friskt.

Talentfulle Beriau er åpenbart inspirert av de mer eklektiske progbandene fra USA. Denne retningspåvirkningen sørger for tidvis feiende flotte, men også ganske røffe musikalske tablåer med heftige gitarer rimelig sentralt. Synthene tilfører nødvendige musikalske rammebetingelser, og Beriau sitt fokus er å lage fantasifulle, aggressive og friske melodier hvor ofte en spenstig dramaturgi smis inn i den musikalske veven. Beriau er for øvrig til daglig å finne bak brettene i det svært dyktige progbandet Qwaarn. "Source Of War And Violence" er ei skive som er temmelig forskjellig fra debuten, hvor det var betydelig mer laid-back musikk og uten vokal. En vokal som for eksempel på låten "Agoraphobia" er nesten over i growle og/eller forvridd vokal, og det låter ganske flott så lenge det ikke overdrives. Tematikken på skiva er egenkjærlighet, og hvilke former disse kan opptre i. Som en logisk slutning er det fokus på hvor mye pine og problemer slik atferd kan ha på personer, samfunn og miljø. En svært viktig tematikk dette her, og et godt eksempel på at musikk utmerket vel kan ha en samfunnsengasjert og reflekterende påvirkning. For å bevise at det er samsvar mellom liv og lære, gir Robert Beriau to dollar av vært solgte eksemplar til veldedighet. Komposisjoner og arrangementer er i øverste divisjon, mens vokal og produksjon definitivt er lengre ned i seriesystemet. En tidvis flat produksjon gjør sitt til at noe av glansen svinner på ellers svært gode låter, og for eksempel så blir stemningsfulle øyeblikk noe forringet. Vokalen er heller medioker, men ikke dårlig. Årsaken til at Beriau selv velger å synge er at han føler en slik nærhet til konseptet. Disse ankepunktene trekker ned, men det er ellers så mye bra musikk på skiva at vi til dels formidles av dennes fortrefflighet. En såpass ambisiøs heavy prog med et vist utfall mot jazz som denne skiva gestalter, låter både fornøyet og forfriskende. Albumet starter med en nærmest symfonisk progmetall stemning, og alterneres flott med tidlige Pink Floyd vibber og industrial som flyter samstrøms. "Terrorism: A Two Actors Play" tar opp tråden fra "Agoraphobia", og betoner det symfoniske elementene. Mye nifse gitarer får vi på "Blind Hearth", hvor

også oppfinnsomme lag på lag av synther og perfekte harmoniserte akustiske gitarer understøtter, og skaper en ytterst nyansert og storslått lydbilde. På tross av påtalte mangler er dette albumet så sterkt og med så mye raffinement at det bør befinne seg i enhver seriøs musikalsk samling.

<http://www.robertberiau.com/>

1. Agoraphobia (5:45)
2. Terrorism: A Two Actors Play (4:53)
3. Blind Heart (9:47)
4. Last Call for a Change (6:31)
5. The Rats Leave the Sinking Ship (4:05)
6. Self-contempt Behavior or Social Poverty (7:48)
7. Time Fracture (5:51)
8. Thoughts Are Not Enough (4:01)
9. Homeless (If Only!) (6:09)
10. Hoping on the Next Generation (10:28)

Robert Beriau - Piano, keyboards, synther, akustisk og elektrisk gitar,
bass, perkusjon, fløyte og vokal
Catherine Denis Gagnon – Bakgrunnsvokal på 9
Elad Fish – Trommer på 4, 6, 8 & 10
Lee Levin – Trommer på 1

Circa – HQ

Circa mønstrer egentlig et såkalt stjernelag av veteranmusikere, men det betyr ikke at musikken blir bra fordøyd. Den første skiva "Circa" som kom i 2007 var en inspirert sak, som på mange måter kunne glidd greit inn i Yes katalogen, da musikken lå tett opp til nevnte musikk. Akkurat det var ikke så unaturlig da både Billy Sherwood, Tony Kaye og Alan White har fortid i Yes. Nå er Alan White erstattet med Jay Schellen, og både han og kompanjongene er dyktige musikere. Dette har de åpenbart stor glede av å vise på "HQ", og teknikk og flinkisfaktoren er derfor bærende elementer. Slikt blir det ikke stor musikk av, da samhandling, spilleglede og gode melodier er et absolutt must for å avleiere god musikk. Her er det en stor mangel på gode musikalske ideer og melodier, og musikerne virker svært fokusert på å vise hvor dyktige de tross alt er, men det høres stort sett patetisk ut. AOR krydret prog med et anonymt – veldig "konstruert" -låtmaterialer hvor også arrangementene er temmelig bleke. Med såpass dårlige ingredienser er det ikke lett å lage god musikk. Når så også musikerne virker å være lettere uinspirerte og det nærmest blir en øvelse i å pakke inn minst mulig triggende og mest mulig forutsigbar musikk. Da, ja da blir skivas

65 minutter nærmest en prøvelse, og et altfor godt eksempel for hvor dårlig prog relatert musikk kan være. Å styre langt unna denne skiva er vår sikkert ikke særlig overraskende konklusjon.

<http://www.circahq.com/>

<http://www.myspace.com/circahq>

1. If It's Not Too Late (10:50)
2. Haun Solo (1:18)
3. False Start (5:08)
4. Chasing After Ghosts (7:05)
5. Set To Play (1:49)
6. Ever Changing World (4:18)
7. We Can Last (9:16)
8. Twist of Fate (5:17)
9. All Intertwined (7:29)
10. Remember Along the Way (12:36)

Billy Sherwood – Bass og vokal

Tony Kaye - Keyboards

Jay Schellen – Trommer, perkusjon og vokal

Jimmy Haun – Elektrisk og akustisk gitar og vokal

Fun Machine – Sonnenhuhn

Eklektisk prog fra USA med passelige doser humor, energi og det innovative. Avant garde møter rock og forenes og foredles til en forfrisket og revitalisert musikk som også er mulig å komme "under huden på". Altså selv om det er tidvis komplekst og smått snålt, er musikken tålig tilgjengelig uten at en trenger å streve livet av seg, men helt enkelt er det likevel ikke. Dette er antakelig et sunnhetstegn, og viser at Fun Machine evner og nå frem til publikum selv om det kreves mer strev enn fra mer ordinær musikk for å finne koden her. Mars Volta sin opprørske energi og utstrakte bruk av synther og effekter springer oss i hu, men også Make A Rising sitt univers er i det minste i nabolaget rent musikalsk. Et nabolag hvor avantrock faktisk trives temmelig bra sammen med skruddepop elementer. Her er det en velsmakende amalgam av stilarter, tempo, lydstyrke og stemninger som hindrer at det hele blir ordinær og stagnert musikk. Tvert om det rimelig spennende og triggende musikk som også er humorfylt og dynamisk. Kreativiteten er nesten i overkant stor, og det er helt klart

musikk som vi aldri har hørt noe liknende til før. Likevel er Fun Machine tro mot sine kjerneverdier i form av psykedeliske musikk, prog og meget eksentriske og odde pop elementer. Dette får vi til fulle demonstrert på albumets beste spor "Family Vapor", som også er den desidert lengste låten. Mange bisarre, fantasifull, spennende og vakre øyeblikk flimrer forbi i en kavalkade av kreativitet, og det hele bindes sammen så elegant at det høres ut som en låt og ikke femten fragmenter kastet sammen. At musikken til Fun Machine kan være vond å få tak på for enkelte er helt klart, men det skal vanskelig gjøres og ikke synes det er temmelig tøft og artig. Nå er jo ikke disse to elementene nok til å skape stor musikk, men musikken er også velarrangert og velanrettet at den absolutt holder mål. Alt i alt er dette et album som går langt utenpå mye av den fantasiløse musikken som det produseres uhyre mye av i dag, og et album for de som vil ha noe nytt.

<http://www.myspace.com/funmachine>

<http://www.bnssessions.com/bands/funmachine.html>

1. Sun Chicken 1,50
2. Blok People 9,05
3. Liquid Pants 5,59
4. Lost In Glasgow 2,57
5. Blok 1 4,50
6. Flaking Reality 1,43
7. Family Vapor 15,15
8. Ropeswing 3,37

Johnny – Keyboards og vokal

Wetzel – Gitar, bass og vokal

Renee – Bass og gitar

Colin – Trommer og perkusjon

Daniel Gauthier – The Wish

Siden Daniel Gauthier var liten har han drømt om å lage dette albumet.

Et album som skulle høres ut som et band, men hvor han står for absolutt alt av det ferdige produktet. I tillegg er "The Wish" hans tredje skive, og faller sammen med Gauthier sitt 35 års jubileum som låtskriver innen prog. Musikken som serveres har sine umiskjennelige røtter i 70 tallet. Yes, Genesis og Pink Floyd er mest fremtredende, men "The Wish" er forrettet slik at det ikke blir påtrengende likt. Kritikerne var i alle fall meget positive ved forrige album "Above The Storm", og roste Daniel Gauthier for et potent og velsnekret uavhengig produsert album. På denne skiva gjenskaper han presentasjonen, og klarer faktisk å komme opp med et verk som låter virkelig bra. Noe snilt er det, men det er dyktig utført, og instrumentene står ypperlig til hverandre, og samspillet er faktisk upåklagelig! En skal ikke ha stor evner til å gjette for å ha en magefølelse på at skiva har generert uhyggelig mye arbeid fra herr Gauthier. Han har falt for fristelsen til å lage musikk som er temmelig multilags, men det hele forrettes på en måte som gjør at det ikke låter kunstig. Til det er Daniel Gauthier for kreativ, og varme, harmoni, og melodi preger komposisjonene. På "The Clock" er det en sprudlende og artig synthbruk, og en spenstig tonalitet som beriker en ellers bra låt. En temmelig lang reise inviteres det til på i "Once In a Time" med sin vakre og innsmigrende vokal. Omtalte reise er til der hvor stjernene bor, og det er en spacy og grådig fin låt. Gauthier sine evner som gitarist viser "The Wish" (part I), som også har bassriff som er herlige og catchy. "The Wish" er et verk i klassen for mer avbalansert og rolig musikk. Vakkert stort sett, og med nyanser i musikken som er så subtile at skiva må surre og gå noen ganger før en kan forvente å få musikalsk bingo.

www.danielgauthier.com

<http://www.myspace.com/danielgauthier>

1. The Wish (PartI)
2. The Clock
3. Just For A While
4. Broken Wings
5. Axis Of Men
6. Once In A Time
7. Song For Them
8. The Wish (Part II)

Karcius – Episodes

Kanadierne sysler her på deres tredje skive med musikk som blander jazz, world music og rock på en finurlig og selvsikker måte. Totalt instrumental men variert og særdeles velspilt av musikere som alle er universitetsutdannet. Teknikken bør være i boks, men når så det hele utøves med varme og innlevelse, og det å formidle er en tilnærmet ryggmargsrefleks, da kan det bli musikalsk dynamitt. Alle fire musikerne får sjansen til å vise sine tekniske ferdigheter på ”Episodes”, men heldigvis uten å påføre musikken skader! Dette fordi det ikke er snakk om egotripp, men forestillinger som er perfekt integrert i komposisjonen. Blant disse komposisjonene er virkelig gode ”Incident” som er en smittsom låt idet den avspiller seg i hjernebarken lenge etter låten er ferdig. Svært mye spansk krydder gjør susen, og den supre akustiske gitaren introduserer flamenco rytmene. Her gis det også plass til lekre strengearrangementer, grand piano og mye annet smakfullt.

Nevnte grand piano utsmykker forøvrig mange av låtene med sin klassiske tilnærming. Tross dette er rock følelsen aldri langt vekke, og Simon L'Espérance traktering av gitaren kan til og med gjøre en lysten på litt real ”head-banging”! På ”Elements I: Submersion” er det drivende hardrock på menyen, mens ”Purple King” og ”Elements II:Sol” har en fet og råtøff sound. Enda tøffere er faktisk grand piano riffene på ”Purple King” hvor Mingan Sauriol spiller på de laveste oktavene!! Det får en ikke høre ofte, og viser bandets progressive og eventyrlyste sider. Karcius motto er ” å utvikle forskjellige musikalske ideer og og utforske diverse stilarter for å skape en overraskende og diversifisert musikk”. Jeg føler de lykkes svært godt med dette, og synes ”Epsiodes” er så nær opp til et mesterverk som det er mulig å komme uten å være det! Overveldende og makeløst, og bedre instrumental finnes vel knapt?

<http://www.karcius.com/>

www.myspace.com/karcius

1. Elements I : Submersion (9:45)
2. Elements II : Sol (8:38)
3. Elements III : Combustion (12:23)
 4. Incident (8:39)
 5. Levant (2:26)
 6. Purple King (7:35)
 7. Racines (8:54)

Simon L'Espérance – Elektrisk og akustisk gitar
Dominique Blouin - Bass
Thomas Brodeur – Trommer og perkusjon
Mingan Sauriol - Hammond, Fender Rhodes, grand piano og synther

Soniq Music – The Prisoner

Larry Begigno er Soniq Music som lager prog med mye pop eller omvendt. Pent og pyntelig flyter musikken av sted uten å engasjere så voldsomt. Begigno skal ha ros for å samle på gammeldagse keyboards, og å anvende disse når han lager musikk. Det tilfører varme til musikken, mens altså den overdreven popflørten tilfører for mye svada. En svada som vi føler suger essensen ut av musikken og gjør at egentlig fengende og iørefallende låter får noe patetisk over seg. De første låtene er ikke særlig patetisk, og heller ganske interessante men så går det hele på tomgang og ideene er oppbrukt, og da er det trygt og godt å styre inn i et popfarvann som vi føler er temmelig lite engasjerende. Følelsen av å ha hørt det fra før med marginale forskjeller sniker seg også inn bakveien utover på skiva. Slikt blir en ikke vennlig innstilt av, og kanskje så blir en ubevisst overdrevet negativt innstilt. Dermed er tiden innen for å tilstå at "Sonic Symphony" har noen majestetiske symfoniske elementer og non grandiose moog fanfarer, mens de harde riffene på "Johnny The Waffle Man" varmer og er ganske så tøffe. "Birds" har noen meget spenstige og esoteriske elektroniske utflukter, og keyboardene på "Ancient Hierglyphics" er faktisk virkelig spennende og givende og her står bretten for snakkinga. Givende er definitivt ikke albumets flørting med AOR, og det er med å gjøre materialet temmelig forutsigbart. Larry Benigo er nok et musikalsk vidunder, men det fører nødvendigvis ikke til god musikk. God musikk meisles ofte ut av unik samhandling, og når en mann gjør alt har dette lett for å merkes. Når så også denne mannen tilnærmer seg et kommersielt aspekt så har det lett for å bli et temmelig vassent musikalsk stoff. Ganske trist dette egentlig for med noen dyktige medmusikanter og vilje til å ta flere sjanser og lager mer eksperimentell og eventyrlysten musikk, så kunne dette meget vel blitt bra. Slik det fremstår nå er det for ofte heller uinteressant og lett å glemme.

<http://sonicmusic.net/>

- 1. I'm Falling Down (4:29)**
- 2. Closer Than We've Ever Been Before (3:57)**
- 3. Please Do Not Lock The Door To Your Heart (6:50)**
- 4. The Prisoner (6:28)**

5. Johnny The Waffle Man (4:46)

6. Birds (4:38)

7. (Rodney) The Pelican From Pluto (5:00)

8. I Know You Love Me (4:16)

9. Sonic Symphony (5:20)

10. Ancient Hieroglyphics (6:48)

11. Nothing That You Said (3:45)

12. The Unknown Lover (5:14)

13. Chasing My Tail Again (2:32)

14. I See Paradise (3:58)

Larry Beningo – Alle instrumenter

Gjestemusiker;

Tony Melita – Gitar solo på ”I Know You Love Him”.

Karma To Burn – Karma To Burn

Dette er ei legendarisk og ganske original skive fra bandet som kom fra Hicksville i West Virginia. Nå er det tid for reutgivelse, og dette er musikk som fortjener å komme frem til nye ører, i kontrast til mye av det andre som gis ut på nytt. Selvtitulerte Karma To Burn er meget bra hardrock som er utfordrende og energisk, og i tillegg også har noe så viktig som en passende dose med humor på agendaen. ”Bobbi, Bobbi, Bobbi -- I'm Not God” og ”Waltz Of The Playboy Pallbearers” er eksempler på det sistnevnte, og når teksten i tillegg er temmelig kryptisk så blir det riktelig festelig. Karma To Burn var før denne skiva er instrumentalt band, men ble nødt til å ta med en vokalist for å få platekontrakt. Vokalisten Jason Jarosz ble så tryllet frem, men fikk en høyst sekundær rolle på skiva, og det er bra da han i beste fall er en temmelig ordinær sanger. Akkurat det er det temmelig delt meninger om, men vi står på vårt uansett. Virkelig bra er derimot definitivt riffene til bandet, som er metalliske og transaktige, og har fått mange kjennere til og virkelig heve øyebrynene. Enkelte hevder at bandet står for en egen sjanger, og den kalles ørkenpsykedelisk rock. Nåvel, akkurat det

sier ikke så mye, og det viktige er at bandet på denne skiva kommer opp med tolv låter som er energiske, originale og fulle av særpreg, men som med fordel nok kunne vært litt varierte. Det blir rimelig kjapt åpenbart når en hører denne skiva at Karma To Bun er et instrumentalt band, og det ble de da også i resten av karrieren. Metal Mind som har stått for relanseringen virker å ha gjort en god jobb i det lyden er ganske bra, og produksjonen virkelig er flott tilpasset bandet uttrykk. Visse dronerock og stonerrock tendenser har bandet, men er ganske tro mot sin egen hardrock som ofte er både fet og interessant. Når noen av låtene heter "Six" og "Eight" skyldes dette at bandet når de produserte musikk kalte de den første låten "One", så "Two" o.s.v. En rimelig eksentrisk oppførsel som plateselskapet ikke ville finne seg i, men selvsagt så klarte bandet å lure med noen av de opprinnelige titlene! Karma To Bun er ikke noe mesterverk, men absolutt ei skive som fortjener å bli dratt frem fra glemselen, og bli hørt av folk som tidligere ikke har hatt muligheten til dette.

1. Ma Petite Mort
2. Bobbi, Bobbi, Bobbi-Γ m Not Gog
3. Patty Hearst's Closet Mantra
4. Mt. Penetrator
5. Eight
6. Appalanchain Woman
7. Twenty Four Hours
8. Six-Gun Sucker Punch
9. Thirteen
10. (Waltz Of The) Playboy Pallbearers
11. Twin Sisters And Half a Bottle Of Borbon
12. Six

William Mecum- Gitar

Rich Mullins – Bass

Chuck Nicholas – Trommer

Jason Jarosz - Vokal

Gnaw - This Face

Det er multiinstrumentalisten Carter Thornton som styrer den soniske galskapen til Gnaw slik at det slik at bak det tilsynelatende kaoset er det struktur. Gnaw strekker sangformatet til de ytterste grenser, og er helt på grensen til det totalt syke og forvridde. Støyen til Gnaw tilføres også doom, nedstøt industrial og et røvertokt inn i svartmetall. Til sammen blir dette ekstremt og dette er definitivt for de få, og ikke for de store massene. Skal er få noe ut av denne musikken må en stille med helt blanke ark hva gjelder å være forutinntatt, og en stor porsjon tålmodighet. Provoserende musikk er et mildt ord for musikken på "This Face", som er et pionerverk for folk som liker musikk som er skurende og ubehagelig og som ikke frykter noe totalt nytt. Bandets evne til å holde på lytteren er basert på alle inntrykkene og innfallene de rader opp, og som ofte er det både fascinerende og frastøtende. Det blir likevel aldri aktuelt å bruke stoppknappen aktivt fordi det er såpass mye finurlig som tilflyter støyen under den musikalske ferden til Gnaw.

Rytmske repetisjoner, en melodi som strever for å komme opp til overflaten for å få luft, eller et fragment av en bearbeidet lyd er noen eksempler. I tillegg har vi det vannvittige bidraget fra Alan Dubin, som tilfører musikken en egen dimensjon. Den godeste Dubin er hos Gnaw til og med mer besatt en han var når han herjet med Khanate for en tid siden. Allerede på "Haven Vault" får vi føling med primalskrikene til Dubin, en låt som er en pulserende og støyende sak. Terroriserende og ubehagelig men også fullstappet med ren og skjær "horror movie" lyd, men også ytterst fascinerende i all sin heslighet. Tilsynelatende uendelige berg av støy finnes på "Talking Mirror", hvor også Jamie "The Bog" Sykes sin beinharde tromming regjerer låten. Soniske manipulasjoner og en ny dose galskap fra Dubin sørger for en svært groovy industrial låt med en noe spesiell lyrikk. "Stare into the face of scum, dead behind the eyes" og "Hey, floor, meet this dirty freak" og "Now it's time to end Bleed out enemy" er noe av det vi kan forlyste oss med her! Gnaw er så absolutt ute etter å knuse alle kjente musikalske landskap, men det er også åpenbart at dette ikke er noen noviser i faget! Til det er det for mye finesse i det musikalske håndverket, og for stor dyktighet i utførelsen. "This Face" er sonisk masochisme, ekstremt ubehagelig, ofte en tortur for øret, men på en merkelig måte så risikerer en å bli fanget av denne musikken om en ikke er forutinntatt da.

www.myspace.com/gnaw666

01. Haven Vault

02. Vacant

03. Talking Mirrors

04. Feelers

05. Backyard Frontier

06. Watcher

07. Ghosted

08. Shard

09. ByF (reprise)

Alan Dubin – Strupehode og annen støy

Jun Mizumachi – Sonisk produksjon

Jamie “The Bog” Sykes - Perkusjon

Carter Thornton – “Bowed” instrumenter, piano og feltopptak

Brian Beatrice - Soundwave mutilator

Marsupial – Curtains

En eklektisk miks av jam-band, jazz og prog blant annet, ledsaget av et imponerende samspill og stor spilleglede. ”Curtains” er Marsupial sin tredje studio CD, og jam influensene er ikke selvsentret musikalsk vas, men en flott gjeng seriøse musikere som leverer leken og flott musikk. I denne konteksten fremstår også tvillinggitarene som heftige og interessante veivisere i det musikalske landskapet til Marsupial. Bandet har uendelig mange konserter bak seg og det merker vi på denne skiva som har et uttrykk og et sound som er ytterlig raffinert fra de to første skivene. Øving gjør mester er så absolutt et aktuelt ordtak her.

Sjangerforakten til Marsupial er påtakelig og de har åpenbart en musikalsk visjon som går på å krysse alle musikalske grenser. Kvartetten skriver utmerkede låter, som gjør dette til en solid skive. På den alt for korte instrumentale låten ”Swamp Cat”, får vi høre de mer harde sidene, mens ”The Chameleon er en drømmende og akustisk låt, som utvikler seg til en svevende hymne. En del av vellyden på denne skiva skyldes J. Ferris sitt utmerkede arbeid med lyden, og det er ikke for ingenting at han blir tatt med på bandfotografiene og kreditert sammen med de andre instrumentene. Ashevillebandet har en del til felles med sine landsmenn i Umphrey’s McGee, men utmerker seg med et bredere uttrykk. Soundet til Marsupial er også mer vågalt, og liker du sløy og tidvis drømmende prog er dette noe for deg.

<http://www.myspace.com/marsupialband>

<http://www.marsupialmusic.com/>

http://www.youtube.com/watch?v=PBvR0p7_910&feature=channel_page

http://www.youtube.com/watch?v=DcrK0wHH-5c&feature=channel_page

- 1) We're Paralyzed
- 2) Feet on the Wire
- 3) Curtains
- 4) Surrender to the World
- 5) Swamp Cats
- 6) The Chameleon
- 7) The Truth Is A Lighthouse
- 8) So Far Away
- 9) Ticking Away
- 10) Jackalope
- 11) You'll See the Light

Ian Reardon – Gitarer og vokal
Forrest Smith - Gitarer
Chris Carter – Trommer og vokal
Brad Mehder – Bass
J Ferris - Live og Studio Sound Engineer

Néodyme - Ce Qui se Cache Derrière la Lune

Fransk kanadisk ensemble med delikate og spenstige jazztoner og kledelig og fiks mørk og hard rock alt i en total instrumental setting. Forbildene er Frank Zappa, Dream Theater, Pain of Salvation, Gentle Giant, Genesis og Chick Corea, hvilket høres naturlig ut når en lytter til musikken. Musikken er fargerik og med overbevisende struktur med mye flott utøvelse av diverse instrumenter. Hør bare på fiolinsoloen på "Refuge" som er nesten makeløs. Hard og fet gitarriff og nydelige arrangementer gjør dette til en super låt. "Apocalypse" er en dyp låt som er intens og følelsesmessig legert, og med en Midtøsten stemning som krydrer det hele. Sivas tøffeste låt er "Labyrinthite Aigüe" som er dirkede og sydende i sin merkelige utadvendte særhet! Høy kvalitet har også "Ce Qui Se Cache Derriere La Lun" som også inneholder nesten skremmende bra dynamikk og masse spilleglede. Albumet er innom mye forskjellig og er passelig variert, og blir sånn sett aldri kjedelig. Likevel er materialet noe ujevnt selv om mye er velskrevet musikk. Produksjonen er god og albumet innehar en enkelte virkelig flotte musikalske landskap, men er aldri så spennende at det blir en gjenganger i spilleren. Dette til tross for musikken mikser mange stiler og atmosfærer, så sitter vi med den ekle "nesten følelsen". Akkurat det

er trist da musikerne utvilsomt holder mål, men det bør nok jobbes noe mer låtmaterial til neste skive. I tillegg tror vi at rytmikken bør være et satsningsområde, da utviklingspotensial nok finnes her.

www.myspace.com/neodymemusique

- 1) La Valse Des Malheureux
- 2) Pluie d'Octobre
- 3) Sarcastique
- 4) Perceptions
- 5) Refuge
- 6) Ce Qui Se Cache Derriere La Lune
- 7) Sommeil En Veille
- 8) Apocalypse
- 9) Labyrinthite Aigüe
- 10) Soupir

Daniel Giguère – Trommer og perkusjon

Maryse Pepin – Piano og klaver

Alexandre "Ron" Champagne – Gitarer

Mathieu Boucher - Bass

Plastic Crimewave Sound - Plastic Crimewave Sound

Psykedelisk spacepunk eller hva en nå skal kalle dette her for noe, og for å skape det totale kaos er det en god dose jazz i musikken. Det er ikke lett å forholde seg til denne musikken, da det lett kan sies å høre ut som et spacrock band som spiller Damned eller omvendt. Helt sikkert er det at om en er i det rette modus så er dette knallbra, mens et annet modus fører til at en fort vender tommelen brutalt ned. Altså så kan det være grådlig suggererende og med et voldsomt sug i musikken, eller så kan en irritere seg grønn over en temmelig kaotisk musikalsk setting.

Likegyldig kan en i alle fall ikke være til denne musikken, men om den jevne prog elsker vil trykk dette til sitt bryst er vel heller tvilsomt. Kjedelig musikk er det ikke, men er det bra? Tja, det er ikke lett å svare på, men det er nok skjult en god del talent bak punkholdningen.

Vokalen er definitivt tilpasset nevnte holdning og er skitten, stygg og en utrolig virkningsfull kontrast til psykedelisk musikk og space rock!

Chicago bandet har to gode gitarister som står for mye av de beste musikalske prestasjonene til Crimewave Sound. Rytmeseksjonen bidrar med fint lite utover det som er et minimum av hva vi kan forvente fra

bass og trommer, og det er jo ikke akkurat et pluss i en slik setting. Kanskje er musikken mest egnet til å gi en anledning for en ekstatisk dans for diverse dophuer? Vi hører visse Kraftwerk og Hawkwind elementer i musikken til Plastic Crimewave Sound, men mest av alt så er det nok musikk for de som liker der temmelig ”far-out”. Fascinerende i små doser eller i det rett modus, utover det tror jeg bare de mest spacerock og psykedelisk interesserte interessert vil la seg forføre av denne musikken. For konstruert spesielt, og et for dårlig musikalsk håndverk er dommen her.

<http://plasticcrimewave.com/>

www.myspace.com/plsticcrimewavesound

1. I'm A Planet Crushing
2. Dead Island Boogie
3. Shockwave River
4. Punched In The Face
5. Pasture , A : We Know, B . Dead Sun, C : Pasture Jam

Steve Krakow- Gitar og vokal

Mark Lux – Bass og synther

Lawrence Peters – Trommer

Adam Krakow – Gitar

Nick D'vyne – Gitar

Skog Device - Trommer

Great White – Rising

Basert på salgstall stod nok Great White på høyden i 1989 med albumet “Once Bitten”, som var et høyst brukbart hardrock album. I dag er de nok mest kjent for den konserten de hadde på The Station Nighclub i Rhode Island 20. februar 2003 hvor rundt hundre mennesker omkom. Dette L.A. bandet nærmer seg nå 30 år i bransjen, og kommer her med ei skive om er mye nærmere i stil et soloalbum vokalistene Jack Russell

kunne ha nedkommet med. Akkurat det er både merkelig og modig da deres forrige skive "Back To The Rhythm" etterlot fansen i ekstase da de betraktet nevnte som en verdig utfordrer til de "gamle gode klassiske" Great White skivene". Derfor er det et kommersielt sjansespill de nå utfører med "Rising", og det skal de ha honnør for. Det er altfor mange som velger det sikre fremfor det usikre, og slikt blir det som oftest ikke god musikk av. Nå er det jo heller ingen garanti for at det blir stor musikk fordi om en tar visse sjanser. Bandet har tradisjonelt stått for hardrock med enkelte elementer fra blues, mens på "Rising" er det betydelig mye mindre hardrock, og mye mer akustisk rock. Vokalisten Jack Russel synger minst like godt som før, selv om ryktebørsen er mer fokusert på hans hang til plastisk kirurgi. Låtmaterialet er nå rock av den mer ordinære typen uten masse testosteron og sjuskete elementer. Lyrisk er det mer modent nå, og med et retro sound som likevel ikke er ukurant. Noen revolusjonerende plate er dette ikke, men et knippe låter som er temmelig ordinære med to unntak. "Danger Zone" og "Sanctuary" som begge har nok innhold til å holde på lytteren, mens bonussporet "Let's Spend The Night Together" som er en Stones cover som aldri burde ha vært med.

<http://www.myspace.com/officialgreatwhite>

<http://www.mistabone.com/>

1. Situation
2. All Or Nothin'
3. I Don't Mind
4. Shine
5. Loveless
6. Is It Enough
7. Last Chance
8. Danger Zone
9. Down On The Level
10. Only You Can Do
11. My Sanctuary
12. Let's Spend The Night Together

Jack Russell - Vokal
Mark Kendall – Gitarer og bakgrunnsvokal
Michael Lardie – Gitarer, mandolin, sitar, perkusjon, bakgrunnsvokal

Suspyre – When Times Fade

Suspyre er ute med sin skive nummer tre, og tar her et skritt i retning av et mer variert uttrykk. Det er jo smart når en operer i progmetall sjangeren som vi føler har stivnet de senere årene, og hvor utviklingen nærmest står stille. Suspyre henter inn elementer fra symfonisk, jazz, klassisk og prog og forsøker å elte det til en frisk og velsmakende musikalsk velling. Vokalt er det variert, men mest temmelig melodisk fra Clay Burton som har en uttrykksfull og god stemme. Det varierte komme fra enkelte growle vokal partier og noe kvinnevokal. Låten ” A World With No Measures” har en progmetall setting som er bra, mens ”The Light of the Fire” er mer variert og flott. Her får vi en vokal som nesten er i growlemodus og i en suveren atmosfærisk og progressiv dødsmetall setting. Intrikate riff og fabelaktig tromming er viktige elementer på ” Let Freedom Ring (The Heart of It All)” som er en finurlig reise i symfonisk progmetallterreng hvor det hele tiden skjer noe nytt og spennende. En av skivas beste låter utvilsomt. Intrikat gitarer og keyboards, eventyrlysten og artige elementer og fete riff på ”Possession / The Negative”. Mye flott progmetall her og det hele er toppet med Clay Barton sin gode stemme. En progelskers drøm er ” Lighted Endrhyme”, hvor tvillinggitarer fra Gregg Rossetti & Rich Skibinsky som er velsignet med skjødesløs uvørenhet i all sin prakt og maktdemonstrasjon av et vannvittig bra samspill. Rikelig dramatisk og atmosfærisk mangfold i en temmelig melodisk melodiføring. Suspyre overrasker meget positivt med ”When Times Fade” og klarer å fremstå som et modent og moderne band. Det hele er veldig progressiv, og metall delen er influert av world, jazz og klassiske komponister og symfonisk musikk. Faren for at det hele blir et kaos og temmelig usammenhengende er ganske så stor, men takket være stor musikalitet klarer bandet å lage et fokusert og velfungerende verk.

<http://www.suspyre.com/>

1. Possession / The Negative (5:33)
2. Evolutions (6:10)
3. Lighted Endrhyme (7:39)
4. Maniac Main Point Check (1:51)
5. Siren (One Last Breath) (10:14)
6. Reign (7:45)
7. Fallen Stars (3:41)
8. A World With No Measures (6:16)
9. The Light of the Fire (8:55)
10. Apparitions (6:09)

Clay Barton – Vokal

Andrew Dinstable – Bass

Gregg Rossetti – Gitar og saksofon

April Sense - Keyboards

Dave Kulju - Abstract Expression

Melodisk instrumental prog hvor gitaristen Dave Kulja står for det meste av musikken, men også av produksjonen. Nå har hatt rimelig god tid etter hva vi kan skjønne, da det er fem år siden sist han var i aksjon, og da var det med bandet Electrum og skiva "Standard Deviation".

"Abstract Expression" minner kraftig i spillestil om Steve Howe og spesielt albumet "Turbulence" men selvsagt uten vokalen. En samling av ni instrumentaler med variert stil og oppbygging, og alle pent "progget".

Låtene er jevnt over bra og har fokus på sterke melodier, men også en viss vilje til å eksperimentere slik at det blir litt uforutsigbart. I tillegg er det smittsomt fengende og velspilt. Harde og tøffe låter som "Internal Combustion" and "The Main Attraction", og mer tankefulle og dyspindige saker som "Pleiades" og "The Depth of Autumn" sørger for variasjon. "Don't Mind Me" viser vei med melodisk gitar ypperlig støttet av piano motiver med kontrapunkt, og for å gi litt skarpere kanter kommer det en fuzz gitar solo. Rimelig velklingende er gitarledede "Hieland Road" som dog åpner med en nifse mellotronlyder, det hele understøttes av heftige basslinjer og energiske trommelyd.

"Picnic At The Slag Heap" og "Somnium" er begge full av sjarm, uforutsigbare og preget av en åpenbar positiv selvtillit. De fleste triks i boka brukes dog på "Somnium", hvor introen er spacy og atmosfærisk Pink Floyd krydret som en flott kontrast til påfølgende harde orgel og gitar seksjonene som følger. Skiva flotte produksjon tilsier at Dave Kulja har brukt enormt mye tid i sitt hjemmestudio. Tid til omhyggelig å sørge for at ethvert spor har en passende og rikholdig instrumentasjon ofte komplekst, men alltid tilgjengelige uten for mye dill. I tillegg er alle sporene omhyggelig og lekkert konstruert av en musiker som har den rette følelsen for sjangeren. "Abstract Expression" er en av de bedre instrumentale skivene vi har hørt. Mangelen på vokal kan vi med en klisje si oppveies av Dave Kulju sin evne til å få gitaren sin til å synge.

1. Internal Combustion (4:42)
2. Don't Mind Me (4:35)
3. Hieland Road (4:32)
4. Pleiades (5:38)
5. Depth Of Autumn (5:57)
6. Picnic At The Slag Heap (2:19)
7. The Main Attraction (5:18)
8. Somnium (15:16)
9. The Water Discipline (4:59)

Dave Kulju – Elektrisk og akustisk gitar, bass, trommer, gitar synther, keyboards og programmering

Gjestemusikere:

Frank Basile – Trommer på spor 4,5,6 og 7

Bryan Powers – Trommer på spor 1 og 2

Drum Kit on "Internal Combustion" & "Don't Mind Me".

Joel Mahathy – Theremin og gitar solo på spor 6

Douug Upton – Orgelsolo på spor 8

Ian Cameron – Fiolin på spor 4

Lynn Stokes And The Sol Surfers – Terra Nocturne

Mye melodisk gitar å hente fra Lynn Stokes And The Sol Surfers på denne musikalske reisen som pensles ut på "Terra Nocturne". Vi ledes gjennom landskap med mangeartede sinnsstemninger og følelser, og de lekke arrangementene florerer i symbiose med et utmerket musikalsk håndverk og sterke melodier. Mye inspirasjon er utvilsomt hentet fra Pink Floyd sine musikalske innfalsvinkler, men tilsatt egne ideer så låter det svært bra. Det hele er symfonisk og orkestralt anlagt fra bandet som faktisk startet så sent som i 2007. Nå må det tillegges at musikerne er rimelig erfarne fra diverse musikalske konstellasjoner. Med låtene

”Where Have You Gone” og ”Let Go” er vi nær opp til det floydske univers med ypperlig låtskrivning og den flotte runde, fine og milde vokalen. ”Nocturne” står seg på sin rolige og psykedeliske form, ypperlig kombinert med det komplekse og kunstferdige. Spenstig og dyktig saksofonspilling får vi på ”Sacred Moon`s Light”, mens Stokes har noen særdeles deilige gitarlinjer på tittelsporet ”Terra Nocturne”. Mest fyr på den musikalske kjelen finner vi på ”Across The Barrier” og ”Open Door”, som er to fine ”uptempo” låter. Skiva har faktisk så mye å by på at for å få med seg alle godbitene bør den høres gjennom noen skikkelig gode hodetelefoner, da avdekkes det mye spennende kan vi garantere! Verket starter med en beskrivelse av det å se månen komme opp i horisonten på ” Sacred Moon's Light”. Lyrikken uttrykker ypperlig,spenningen, det åndelige, det forfriskende, det sensuelle med å se månen vokse seg stor en varm vårnatt. Dette albumet er vakkert med sin enkle tematikk og sine komplekse rytmer, og en innovativ bruk av instrumentene. Verket flyter tilsynelatende uanstrengt av sted og evner å holde på sin lytter. Det er også en overveldende ro, verdighet og selvsikkerhet over skiva som gjør noe med deg og setter i gang refleksjonene dine. Sistnevnte er jo absolutt noe som bør være svært viktig for en kunstner som Lynn Stokes, og som beviser at han har nådd frem med sin kunst. For stor kunst er ”Tera Nocturne”, og usedvanelig vakker sådan også.

<http://www.lynnstokes.com/index.html>www.myspace.com/solsurfers

- 1 Sacred Moon's Light
- 2 Terra Nocturne
- 3 Where Have You Gone
- 4 The Crossing
- 5 Let Go
- 6 Open Door
- 7 American Dream
- 8 Dream Sequence
- 9 Across the Barrier

Lynn Stokes – Vokal og gitar
Mike Orbelo - Bass
Kevin Cooley - Trommer

Mountain Mirrors – Dreadnaught

Heavy akustisk musikk med Jeff Sanders som mastermind bak prosjektet Mountain Mirror. Et prosjekt som skaper melankolsk og meditativ musikk med visse grublende tendenser og flotte sonisk landskap. Hard og melodisk akustisk gitar flyter over i mer vakre klimprende partier på ”End Of Days. Vokalen svever nesten for seg selv,

og mange flotte dynamiske skifter og vokal- og synthharmonier sørger for klangfarger. "I Don't Belong" har flotte pianolinjer som farger låten, og mer klassisk akustisk strengelek som står bra til Sanders vokal er det også. Musikken på "Dreadnaught" er ikke den mest komplekse eller tekniske, men Sanders har det egne i sin gitarspilling hvor han og instrumentet nærmest blir ett. Derfor blir hans uttrykk så sterkt at det er vanskelig og ikke å bli fanget av den harde akustiske musikken. Det rocker bra på "Born Deranged", og summende Hammond orgel og forvrengte bassdroner er med på å skape en knallbra låt. Tar vi med tromming a la Bonham og klare progressive elementer får vi et skikkelig bra musikalsk taffel. Massachusettserte Mountain Mirror sørger for en flytende dynamikk og et spekter av følelsmessig refleksjoner i en musikalsk ferd som gjør at en føler at en er med på noe unikt. Mørkt og skremmende er "A Spell To Block" som forteller en historie som er spennende og med masse musikalsk dynamikk. Gitararbeidet er knallbra og da spesielt om en bruker hodetelefoner. Da får en med seg at Sanders sørger for at gitarløpet skifter fra venstre til høyre øre, for så å fore oss med en mer spektakulær elektrisk musikalsk meny. Kjærlighet og håp er tematikken på "Angelic" som er en låt med følelsesfylt piano i førersetet. "Dreadnaught" er ei skive som vokser for hver snurr i spilleren, og som en lett blir glad i. Mye særpreg og en flott atmosfære og varierte stemninger og vitale låter preger skiva.

<http://www.myspace.com/mountainmirrors>

<http://www.mountainmirrors.com>

1. Born Deranged
2. Field of Grass
3. I Don't Belong
4. End of Days
5. The Elemental
6. Your Dirge
7. Riot Within
8. Birds in a Rat Race
9. Better Days
10. A Spell to Block the Sun
11. Angelic

Jeff Sanders

med varierte gjestemusikere:

Magnus "Trummange" Brandell

Peter Generous - Perkusjon

Elad Fish - Trommer

Kevin Efrat - Keyboards

Phil Rohr - Bass

Claire Fitch - Cello

Simon "Watto" Watson - Piano

Per Ulfheim – Multiinstrumentalist og producer

Project Moonbeam – Project Moonbeam

Ei skive som er svært elektronika basert er hva vi har med å gjøre her, og Chris Fournier som er mannen bak Project Moonbeam. Så vidt vi kan skjønne har han gjort det aller meste på skiva, inkludert produsering og mastring. Dette tok visstnok så lang tid at mottoet hans nå er, "tålmodighet er en dyd"! Chris Fournier har på 90 tallet utgitt diverse CD-er under pseudonymet Fonya. Her har Fournier med seg diverse gjestemusikere, og spesielt den svært dyktige fiolinisten Cyndee Lee Rule har bidratt med heftig fiolinspilling på seks spor, og ikke minst vært med å slutføre prosjektet. På "One More Trip er fiolinen spesielt fremtredende og ikke minst vakker. Låten i seg selv minner om Tangerine Dream i deres analoge tider, mens de programmerte synth basslinjene lett kunne ha sklidd inn hos Ayreon, og låten er både sterk og flott. Keyboard er Fournier sitt foretrukne instrument, men han trakterer det meste som kan spilles på, og har på denne skiva noen virkelig gode basslinjer. Dette er mest fremtredende på "The Dream's Illusion" som er en fet låt. Også på de syrete jazzladne låtene "Theme Two" og "Glide" er bassen markant og virkelig snerten. Aller best er nok Fournier på keyboardene hvor han tryller frem Hammond og mellotron lyder som virkelig evner å glede de "brettgale", men også svært mange andre også. Bare fire av fjorten låter har ekte tromming, og det er noe vi kan styre vår begeistring for. Anthony Fournier hever låten "Man I Was" med sin ypperlige vokal, som er en flott låt med mye akustisk snacks. Den andre gjestevokalistene trør til på "Spekulation" som er en låt nær opp til noe Billy Sherwood kunne ha stått bak. Synthene er rimelig atmosfæriske og nær opp til Pink Floyd sitt univers og absolutt en låt å låne øret til. Project Moonbeam overrasker stort med ei skive som tross vår skepsis i utgangspunktet, har så mye musikalsk kvalitet at det ofte er høyst lyttverdig musikk vi får servert her.

<http://www.myspace.com/projectmoonbeam>

1. One More Trip (3:55)

2. The Dream's Illusion (2:51)

3. Speculation (6:36)

4. Reality Is (4:23)

5. Depths Unknown (3:16)

6. Dionoga (2:28)

7. Hydroid (3:58)

8. Air (3:14)

9. Theme One (4:48)

10. Glide (3:01)

11. Theme Two (3:36)

12. Man I Was (4:04)

13. Quarkz (5:06)

14. Unrestriction (3:57)

Chris Fournier – Keyboards, bass, produsering og mastring

Gjesteartister:

Cyndee Lee Rule – Fiolin

Tobe London – Trommer

Jim Kelsey – Trommer

Nick Kezner – Vokal på 3

Anthony Fournier – Vokal på 12

Steve Bosse – Gitar på et spor

Nathan Mahl – Exodus

Konseptalbum som er inspirert av det gamle testamentets bok nummer to og Torahen med jazzrock som musikalsk følge. Tematisk har skiva under lupen den emosjonelle og psykiske kampen for å komme seg ut av slaveriet. Fem år har passert siden forrige skive "Shadows Unbound", og nå kommer Nathan Mahl med en prog-rock opera. Nye medlemmer er tilkommet bandet, og soundet er fornyet og faktisk enda bedre enn før. Noe av årsaken er at gitararbeide er mer heavy enn tidligere, og det

skaper noen skarpere kanter som vi liker. Campbell & Vaillancourt's gitarer gir på "Exodus" musikken hardrock/meatall muskler som Nathan Mahl har manglet før. På denne deres skive nummer syv er musikken smakfull, melodios og interessant. Vi sitter likevel med følelsen at det faktisk kunne vært mulig og fått mer ut av dette opplegget. I tillegg er noen av de musikalske passasjene noe datert tidvis låter det litt gammelmodig faktisk. Dette er noe mindre innvendinger mot en ellers flott skive som har fire spor hvor bandet nok får ut sitt fulle potensial. "The Price Of Freedom", "Burning Bush", "40 Years (for Andy Latimer)" og "The Plagues". Disse sporene har mye og variert og svært velspilt innhold, som velklingende ekko fra Frank Zappa i fusion modus, og flotte Gentle Giant vibber. "40 Years (for Andy Latimer)" er selvsagt en hyllest til Andy Latimer, og kledelig nok smaksatt med Camel sin musikalske tilnærming. På "The Price Of Freedom" er det 70 talls tilnærming som gjelder, og vi får meget vel demonstrert hvor dyktig brettist Guy LeBlanc er. Låten er en verdig avslutning på "Exodus" med sin bombastiske og dramatiske legning. Virkelig bra skive dette, som vi likevel kanskje noe urettferdig ønsker, skulle være enda mer spektakulær musikalsk sett. Akkurat det forteller hvor høye forventninger vi har til dette suverene Canadiske ensemblet!

<http://www.nathan-mahl.com>

<http://www.unicorndigital.com/nathanmahl.html>

1. Burning Bush
2. Let My People Go
3. The Plagues
4. The Parting
5. Down from the Mountain
6. 40 Years (for Andy Latimer)
7. The Last Climb
8. Canaan
9. Zipporah's Farewell
10. The Price of Freedom

Guy Leblanc – Keyboards, vocal og recorders (fløyter)

Guy Dagenais – Bass, vokal og gitar

Alain Bergeron – Trommer, perkusjon og vokal

David Campbell – Gitar, keyboards og vokal

Gjestemusikere;

Tristan Vaillancourt – Gitar

David Peterson - Fiolin

Yahowa 13 - Sonic Portration

I disse tider med gjenforening kaster jammen Yahowa 13 seg på denne motebølgen, og slipper sitt første album på 33 år! Historikken bak dette letter obskure bandet er at basisen for musikken var en religiøs gruppering kalt The Source Family. Lederskikkelsen her var Father Yod, som musikalsk ble bakket av en friform musikalsk kollektiv av unge musiker som kalte seg Yahowa 13. Når så Father Yod presterte å omkomme under en seilflyulykke i 1975 forsvant gruppa inn i glemselen. De ikke fult så unge har altså nå nedkommet med "Sonic Portration", som er heftig og begeistret og en meget psykedelisk musikk. Improvisering er i sentrum, men likevel er musikken jordnær og spacy på samme tid, og det er ikke ofte vi har hørt så bra religiøs musikk i all sin gutturale villskap. Noe av årsaken til dette komme kanskje fra miksingen til Kerry Brown som blant annet har hatt en heldig hånd om Smashing Pumpkins. Den nysgjerrige kan for øvrig lese lyrikken på CD vedlegget, men kort fortalt er det spirituelle emner og noe om magi som er på agendaen. Selv om en ikke har religiøse preferanser kan det nok være smart å skru opp lyden og lukke øynene å hengi seg til Yahowa sitt musikalske univers for å få fullt utbytte av musikken. Skivas lengste låt er først ut med sin sakte men dundrende bassrytme hvorpå rituell, melankolsk og høytidelig vokallyd tilkommer. Rituelle jordnære rytmer sprites etter hvert opp av gitarlyd som er herlig eksperimentell og tilfører en mer psykedelisk jameffekt før gitar går over i et mer melodiest modus. Trommer og bass bestemmer seg så for også og utforske den melodiose sfære. Slik slingrer og til dels slamrer det videre, og utallige spennende stemninger, temposkifter og variasjoner kommer ut av en ganske enkel instrumentering. Musikken til Yahowa 13 er knapt velegnet for massene, men de som liker psykedelisk musikk med særpreg, energi og sug vil nok finne seg til rette med dette konseptet.

<http://www.yahowha.org/>

<http://www.yahowha13.com/>

1. E Ah O Shin - 11:35
2. Raga Nova - 4:10
3. Yod Hey Vau Hey Tetractys - 4:20
4. Traveling Ohm - 7:22
5. Big Kundalini - 5:22
6. In and Out - 2:42

Diijn Aquarian – Gitar

Octavious Aquarian – Bass

Sunflower Aquarian - Trommer

Takara – Invitation To Forever

Takara startet sitt musikalske livsløp i 1993, og er her klar med sin skive nummer fem, og det er faktisk gått seks år siden siste utgivelse. Etter uttalige forandringer i besetningen er det gitaristen Neal Grusky som er den suverene lederen av dette bandet. På "Invitation To Forever" er uttrykket noe hardere enn tidligere, slik at vi nå snakker om en hard hardrock med visse AOR elementer, som kommer fra Takara her. Småtøff tromming starter opp "Angels Of Lies", mens noen ordinære keyboardlinjer fyller ut lydbildet, kan Grusky legge sine riff oppå disse. Disse er rimelig ordinære, men låter småtøffe og står til låten som er en veldig standard låt. Vi får en ganske så god dose av rytme gitar riff på "555" som er hentet rett ut av åttiårene hardrock scene. Her låter ikke trommelyden overbevisende, mens basslinjene er i motsatt ende av skalaen, altså meget heftig og bra. Om ikke vi har misforstått så er hele rytmeseksjonen til daglig å finne hos Yngwie Malmsteen, og bassisten Bjørn Englen leverer knapt varene. Det gjør derimot heldigvis kollega Patrick Johansson, men tidvis sørger en noe merkelig produksjon for at han ikke låter så bra. "This Story Has To Be Told" åpner med bare vokal og bakgrunns vokal, men sto enkle rytmegitar arrangementer etter hvert overtar. Noen soli fra Grusky får vi også, men vi får en umiskjennelig følelse av å ha hørt det før. Tankene går igjen tilbake til åttiårene, og tanken på band som REO Speedwagon, Survivor kommer teleks. I det hele tatt så kommer nok denne skiva minst 20 år for sent, da den lyder rimelig likt mye som kom på fra åttitallets hardrock og AOR. For de som ikke får nok av standard hardrock med åttitalts smak er sikkert denne skiva ok, men vi finner lite å glede oss over her. Musikken er stort sett veldig forutsigbar, og arrangementer kjedelige, og

vokalisten irriterer oss med en noe flat stemme tidvis. Det er jo et paradoks da den dyktige tidligere vokalisten Jeff Scott Soto er med som gjestevokalist. Ja, dette er nok ei skive som ikke burde ha vært utgitt, da den musikalske verdien er svært lav.

<http://www.myspace.com/takararocks>

<http://www.takararocks.com/>

1. Angel Of Lies (3:31)
2. Final Warning (4:52)
3. 555 (4:09), Spotlight (3:31)
4. Riders On The Road (4:13)
5. The Story Has To Be Told (4:30)
6. Place Under The Sun (3:43)
7. Still A Mystery (3:52)
8. Looking For Salvation (5:04)
9. This Photograph (3:42)
10. I Can't Hold On (4:06)
11. Nowhere To Run (3:56)

Neal Grusky – Gitar
Gustavo Monsanto – Vokal
Bjørn Englen – Bass

Patrick Johansson – Trommer
Brook Hansen – Keyboards

Gjestemusiker

Jeff Scott Soto – Vokal

**Mike Grande - My Dash Between
The Numbers**

Mike Grande spiller instrumental gitarrock. Utfordringen er å produsere noe som skiller seg ut fra mengden, for å utvikle en distinkt lyd eller stil for å unngå å havne i den store hop. For det er ikke til å underslå at det er en enorm mengde av musikk hvor en flink gitarist spiller. Grande satser på sin ekstremt dyktige gitarspilling skal være nok. Her forsøker han ikke å være spesielt innovativ eller grensesprengende. All musikken er laget i hans hjemmestudio, og produksjonen gir en fin og klar lyd faktisk. Her var nok Mike Grande temmelig heldig fordi Adam Reich tilfeldigvis var ledig og kunne hjelpe til med produksjonen. Låtene er ofte vakre og melodiose, men tematikken er alt for lite variert. En sitter derfor ofte med en følelse at det er samme låten bare i en litt annen drakt som kommer. På dette sitt debutalbum gir han oss åtte låter som selvsagt er fylt med gitarlyder, men hvor også de andre musikerne får lov til å vise hva de er god for. Mike Grande evner å spille med innlevelse i stedet for fokus på tekniske ferdigheter. Ingenting overraskende den ene eller den andre veien år vi på "MyDash Between The Numbers". Det er rimelig forutsigbar stykker utført av solide musikere. Ingen av sporene er virkelig svake, men de virkelig fengende og interessante er der heller ikke. I alle fall er det ingen som er så fengende i en slik grad at de skiller seg ut fra mengden. Det er en sympatisk utgivelse, ikke mer, ikke mindre. Om melodiske gitardominerte instrumental musikk med en fot i hard rock og den andre plassert i den lysere siden av metall høres ut som en bra sak, da kan Mike Grande være det rette.

<http://www.grandeland.com/>

<http://www.myspace.com/grandeland>

1. Crossing Neverland 4:16
2. Two Miles to Ana Lese 4:17
3. Walk in November 3:11
4. Watching the Cloud Factory 4:23
5. Skeleton Jack 4:09
6. If I Can Learn to Fly 5:01
7. Stovie 4:45
8. Butterflies 5:41

Mike Grande – Gitarer

Adam Reich – Bass

Solace – Further

Denne dobbelskiva kommer faktisk på noe så sjeldent som vinyl, og det gav oss en ypperlig grunn til å børste støv av vår gode gamle platespiller! Solace driver med metall/stoner og kommer fra Jersey i USA, og oppstod i 1996 på restene av gruppene Atlantic Records og Godspeed. "Further" er Solace sin første skive og kom i 2000, og inneholder to cover låter. Iron Maiden sin "Another Life" og Misfit sin "We Bite". Begge disse versjonene er verdig utførte låter som viser Solace sin kapasitet. Tom Southard er i alle fall en kapasitet på sine gitarer, og fyrer av mange virkelig fete soli gjennom skiva. I tillegg har han sitt eget suverene bumerke på spillinga, og dette er med på å heve Solace fra massene. For Solace er ikke voldsomt originale eller nyskapende, men leverer et meget inspirert og bra håndverk med "Further", spritet opp av Southard sine soli, og et knippe ok låter. I tillegg så klarer bandet å unngå og rått kopiere storheter innen sjangeren, og i stedet sørge for å til dels å meisle ut sitt eget unike sound. Skiva åpner med "Man Dog" som er mørk og dyster, med visse Sabbath vibber, men også ganske melodios og med flott vokal. Vokalist Jason har en ganske så følsom stemme, noe som jo ikke akkurat er hverdagskort for metallvokalister, og om også gjør at Solace er noe for seg selv. Ganske så bassdrevet er "Black Unholy Ground" og her får Rob Hultz vist hvilke kvaliteter han innehar. Spor tre "Followed" med rmelig mørke og skumle basslinjer i introen, etterfulgt av en sparsommelig lyrikk som Jason til fulle gjør maksimalt ut av uten å bli melodramatisk, men likevel med masse innlevelse og stor formidlingsevne. Stonerfolket får en knallperle med låten, Angels Deaming som er en meget sterk doomlåt som er lang og med flott variasjon, og på "Suspicious Tower" åpner det hele med lyder fra en gammel sci-fi film. Scenen blir så ryddet for sci-fi fakter og en frenetisk bass får herje fritt, før de tøffe riffene til Tommy Southard blir det som dominerer. "Further" er ei skive som har mye bra stonerrock i seg, og hvor doom fanen er høyt hevet, selv om de beskriver seg som et rock `n roll band. Selv om Solace glimter til med stor energi og evner å sy ammen ofte lettfattelige og fengende låter, kan det hele bli litt kjedelig utover på skiva. Likevel er det ei skive med en viss sjarm, som nok mange vil trykke til sitt bryst og digge.

www.heavybirth-records.eu

<http://www.myspace.com/solacedoom>

01. Man Dog – 7:11
02. Black Unholy Ground – 7:30
03. Followed – 8:29
04. Whistle Pig – 4:14
05. Hungry Mother – 2:26

06. Angels Dreaming – 9:01
07. Suspicious Tower – 4:40
08. Heavy Birth/2 Fisted – 16:23

Tommy Southard - Gitar
Justin Daniels - Gitar
Kenny Lund - Trommer
Rob Hultz - Bass
Jason - Vokal

Claire Vezina – Cyber Neptune

På sitt fjerde album skal det nå være mulig for Clair Vezina til og nå frem til et større publikum da "Cyber Neptun" lanseres på verdensbasis. Låtene er velskrevne uten å være overdrevet originale og utfordrende. Stemmen til Clair Vezina er meget god, og hennes traktering av Fender Rhodes er med på å heve skiva. Musikken rusler av sted i sakte eller middels tempo, og tittelsporet som er først ut er det hardeste sporet og gir håp om mer av samme. Det blir vi snytt for, og det er et vist ankepunkt mot "Cyber Neptune" da det tidvis blir litt for snilt og pyntelig. Produksjonen er upåklagelig, men på tross av mye vellyd så kunne gjerne musikken engasjert enda mer, selv om vi på ingen måte snakker om dårlig musikk. Til det har "Cyber Neptune" for mye å fare med, selv om låtmaterialet er noe for lite variert, er musikerne svært dyktige. Den spesielle miksen av pop og rock med en elektronisk atmosfære p.g.a. alle brettene og bruken av loops fascinerer. I tillegg er det en understrøm av progressivitet som beriker musikken slik at den ikke bare blir drømmende og svevende. Stemmen til Clair Vezina er variert og uttrykksfull og spenner fra lummer og røff til fabelaktig melodisk, og fra skjør til sterk og intens. Smakfull tromming på "11h52" som også har drømmende keyboard, men aller best er den vokalliknende sekvensen som ikke er ulik den på "Great Gig In The Sky". Dyktig og spennende perkusjon åpner "Soleil", og sammen med dvelende og vemodig keyboards starter det hele rolig. Gitaren sørger for mer muskler til låten, og påfølgende økt instrumentering sørger for akkurat det nødvendig som gjør at denne låten sitter som et skudd. Det er noe sofistikert over Cyber Neptune, men vi kan ikke gi stående ovasjoner da variasjonen ikke er tilstrekkelig. Friskt og med mye bra musikk, men som nevnt savner vi noe mer røffe linjer, men en ok skive er det uansett.

<http://www.clairevezina.com/>

www.myspace.com/clairevezina

- 1) Cyber Neptune
- 2) Meluzine
- 3) Naufrage
- 4) Il Pleut sur la Ville
- 5) Jeanne
- 6) Dans ton Monde Cyber
- 7) 11h52
- 8) Soleil
- 9) Les Soldats
- 10) De l'Ouest, une Brise Souffle
- 11) Tant de Guerres
- 12) Cyber Neptune II

Claire Vezina – Vokal, gitar, mellotron og Fender Rhodes
elektrisk piano

Christian Poirere – Elektrisk gitar

David Jacques – Gitarer

Richard Soucy - Gaitarer

Mars-Andre Dube – Bass

Serge Poulin – Trommer og perkusjon

Mourning Knight – Mourning Knights

Jason Brower fra New York er primus motor bak Mourning Knight, og de mest opplyste kjenner han sikkert fra Ceiling Unlimited. Musikken han forretter her er meget tungt påvirket av 70 tallets prog, men en egen vri gjør at det ikke høres utdatert og kopistisk ut. Vokalen hans er ikke all verden, men musikalsk er det mye å sette tennene i. Lyrikken dveler ved de mer mørke og melankolske sidene ved livet, og musikken gjenspeiler selvsagt dette. Stemningsmettet med mye drama, følelser og en sans for det mer kinoaktige aspekt pensler Jason Brower sitt musikalske lerret. Når vi så vet at Edgar Allen Poe og diverse "horror" filmer er store favoritter, er atmosfæren på skiva lett å skjønne. Eller som Brower sier det, "Alt dreier seg om stemninger"! Der lykkes virkelig Mourning Knight bra på denne skiva, mens det musikalsk er enkelte skjønnhetsfeil. Introen på "Inside This Wonderland" har mye Pink Floyd rundt "Animals" over seg men låten blir mer rocka enn nevnte utover, og etter hvert stemningsfullt og med flotte keyboards. Enda bedre er "Plying The Fool", som har noen svært fengende temaer, og låter vakkert og spennende. Balladeaktig er "Blind Man`s Window", som gjerne kunne vært fra et hardrockensemble myker øyeblikk.

Musikken på denne skiva er ikke all verdens kompleks, men kompenserer med melodier med små flotte detaljer, og ikke minst er sjarm som er uimotståelig. Musikerne er habile nok, mens produksjonen neppe kan sies å være storartet, men det fører heldigvis ikke til at de flotte stemningene drukner. Skiva er tross noen skjønnhetsfeil velegnet til å virkelig bli glad i, da musikken virker så autentisk, ekte og som den kommer fra dypet av personligheten til Jason Brower!

<http://www.myspace.com/mondaymourning>

1. Séance On A Wet Afternoon 13,10
2. Playing The Fool 5,11
3. The Blindman`s Window 6,49
4. Inside This Wonderland 12,40

Jason Brower – Trommer, keyboard, vokal og bass

Norm Dodge – Elektrisk og akustisk gitar

Alisa Amor - Bakgrunnsvokal

Brian Woodbury - Variety Orchestra

Instrumenteringen på “Variety Orchestra” er noe annerledes enn vi er vant til med trekkspill, saksofoner, fioliner, perkusjon, bass, banjoer og trompeter. Med en sentimental tilnærming til musikken blir soundet aldri så voldsomt postmoderne, men låter både friskt og freidig. Noe av ansvaret for dette har den drivende rytmeseksjon, hvorpå Americana med vanlig instrumentalt tilbehør, og big band og latinske brass tilfører klangfarger. Til sammen avleirer dette en lettere postmoderne jazzete og eksentrisk sound, med en bredbeint og småvimsete gange mellom pop, teater og sprø musikalske innfall. Utøverene er fra hele fra USA og til sammen er det et rutinert og dyktig knippe med musikanter, liklig fordelt mellom Los Angeles eksperimentelle scene og New Yorks downtempo miljø. Rytmer og melodier er fengslende og smarte uten å bli kokette. Med ” Long May She Wave” er det klare linjer til Frank Zappa rundt “Grand Wazoo men også prog dukker opp i denne låten. På menyen i ”Threnody For Kennedy And Connally” er det refleksjoner over John F. Kennedy snikmord og en gjennomgang av det 20ende århundrets jazz, og en hyllest til Carla Bley, Thelonius Monk, Andrew Sisters og Louise Armstrong. Barokk Meksikansk polka genererer ”Garbanzo Beans” med fornøyelige og fascinerende trompetspilling. Kanskje vil noen føle at dens tilistiske variasjonen favner for bredt på

”Variety Orchestra”, og det vil selvsagt være avgjørende for hvor spiselig musikken blir. Helt klart er det at skiva er grådig spesiell og noen vil kanskje finne den for outrert og spekulativ? Mange festelig musikalske innfall er ment å krydre musikken, eller avhengig av persepsjon så blir de musikalske stuntene for overdrevne? Den gode humoren er aldri langt vekke, og dette akustiske storbandet gir oss et lappeteppe av musikk om er tidvis meget elegant. Samtidig må vi vedgå at vi har et lettere ambivalent forhold til ”Variety Orchestra” da musikken både trigger og forvirrer oss.

<http://www.myspace.com/brianwoodbury>

<http://www.somephil.com>

- 1. Take The J Train**
- 2. Mom**
- 3. Garbamnzo Beans**
- 4. Venice, Italy**
- 5. Jesus Christ Almighty**
- 6. Long May She Wave**
- 7. Threnody For Kennedy And Connally**
- 8. Shenandoah/Innsbruck**

Marc Feldman - Fiolin

Sarah Parkins – Fiolin, pedal steel og banjo

Guy Klucevsek – Trekkspill

Marc Muller – Trompet

Frank London – Treblåsere

Kurt Hoffman – Bass

Conrad Korsch – Trommer

Michael Webster – Mandolin

Dudley Saunders - Vokal

Cos - The Turning Around

Bak navnet Cos skjuler det seg en meget skolert musiker med navnet Mark Costoso. Vi finner skjellig grunn til å tro at bandnavnet er avledet av mr. Costoso sitt etternavn og de tre første bokstavene ☺ Nåvel, han henter definitivt inspirasjon i hyllene til Genesis, King Crimson, Yes og Gentle Giant men ser vel så mye i retning av sortimentet til Todd Rundgren, David Sancious, Kansas, Utopia og Toto. Det hele blir ofte vel fokusert på hjerte og smerte, og til tider er det temmelig søtt og seigt. "Born Again" er en ok akustisk sak, mens det påfølgende tittelsporet er med jazzete piano. Her får vi også synthutbrudd som Rick Wakeman ville vært fornøyd med. Spor nummer tre "Nolita" er av episke lengde 10,26 og tekstmessig den låten med mest gnell i. Her refser Mark Costoso grådige entreprenører i "The Big Appel", og låten er skivas absolutt beste spor. Vi oppdager at en sint Mark Costoso er en som skaper bra musikk. En virkelig heftig gitarsolo og en generelt sett aggressive holdning skaper en flott låt. Mer av slikt takk, og ikke før vi har ubasunert dette så plasker Cos ut i poppens svært forutsigbare andedam på de to neste sporene. De tre siste sporene er ballader som gjerne kunne ha vært velsignet med mer stemnings- og temposkifter. "The Turning Around" er et album som har sine stunder, men de er for sjeldne til at vi kan ta frem stående ovasjoner. Skiva vil nok appellere til de som vil ha velspilt laid-back musikk med store doser av pop. Vi vil gjerne høre mer fra Mark Costoso om han kan komme tilbake i et betydelig mer sint modus, om ikke så kan han bare ri inn i "popsolonedgangen" for oss.

<http://www.cosmark.com/cos.php>

Born Again (5:45)

The Turning Around (7:58)

Nolita (10:26)

This TV Show (6:33)

My Angel (5:20)

Your Name (4:45)

Love Alone (5:58)

Explode (7:27)

When You're Lonely (7:45)

Violet (3:59)

Mark Costoso – Alt annet enn:
Ray Manna - Gitar på "Love Alone"

Sleepy Hollow - The Lazarus Project

Etter fem års taushet kommer endelig en ny CD fra Sleepy Hollow. "Lazarus Project" inneholder 8 alternative versjoner av de hardeste låtene fra "Legend", og 6 instrumentale øvingsspor fra Spectrum Green som er gitaristen Joe Dell sitt opprinnelige band. I tillegg har skiva et spor som kommer fra "Goin Over" perioden. Heavy metall med klassisk rock krydder, og en ikke så rent liten dose prog er hva Sleepy Hollow står for. Første instrumentale låt er "Proverb", som åpner med herlig akustisk gitar og en synth fiolin i skjønn forening. Idyllen brytes så av en vegg av lyd og scenen ryddes for et tøft metallisk landskap. Det beste sporet på skiva finner vi på siste låt "Aristotle's Latern" fra Sleepy Hollow, og altså før Spectrum Green overtar. Også denne er instrumental, og starter pent og pyntelig med en fløyte solo som etter hvert blir ledsaget av vannvittige pianotoner. Dette hensetter oss raskt i et modus som gjør at vi føler å være i en eller annen obskur bygning hvor spøkelsene rår. Etter mer skremmende toner dunderer bandet videre med de fete og harde riffene med konstante rytmeforandringer. Låten er skrevet av gitaristen og er en virkelig superlåt, og viser at den godeste "Mole" må være en temmelig vannvittig fyr som kan komme opp med noe slikt! "Armageddon" er på grensen til dødsmetall, og med virkelig drivende rytmer og god growle vokal fra Mike Allen er det nok en klassiker fra Sleepy Hollow. "Night-Shift Blues" viser en noe annen siden av bandet, og er en hard blues låt, med et gammeldags synthledet midtparti, og en avslutning hvor harde riff dominerer. At piano kan tilpasses heavy metall viser "For The World Is Hollow" som er en hard og heftig låt. Fra Spectrum Green kolleksjonen er "Sympathy For A Whore" psykedelisk i starten før et orgel og gitar duett overtar for så å bli avløst av temmelig harde riff, og jammen dukker det ikke opp speed metall ledsaget av orgel på slutten. En låt med mye bra gitar og orgel for å si det mildt! "The Lazarus Project er ei skive som vi har lært oss å sette stor pris på. Låtmaterialet er nesten prikkfritt og variasjonen er upåklagelig, og spilleglede og udiskutabelt dyktige musikere er det rikelig av. Bedre heavy metall enn dette finner du knapt, og med så mye prog elementer er dette virkelig å anbefale.

<http://www.sleepyhollowband.com/>

<http://www.myspace.com/sleepyhollowband>

1. Troubled X - 5:39
2. Armageddon - 4:59
3. Out Of The Mist - 2:50
4. For The World Is Hollow - 5:06
5. Soldier's Lament - 2:08
6. Proverbs 14:12 (aka Femme Arme) - 5:46
7. Nightshift Blues - 4:32
8. Sorrow's Might - 6:30
9. Aristotle's Lantern - 4:27

Spectrum Green bonus spor,

10. Intro
11. Ol' Reliable - 5:28
12. Corporate Pig - 4:26
13. Changing Thoughts - 3:43
14. Sympathy For A Whore - 5:44
15. Concerto Of The Damned - 3:33
16. The Jester - 3:05

Joe Dell – Keyboards og vokal

Matt "The Mole" Schwarz - Gitarer, fløyte, harpe og vokal

Gary Rinaldi – Trommer og perkusjon

Combat Astronomy - The Dematerialised Passenger

James Huggett er mannen bak Combat Astronomy. Influensene er utallige, og vi nevner i fleng, ekstremmetall, Zeuhl, jazz i fritt sjev, minimalisme med stor presisjon nærmest matematisk, samtidsmusikk og ekstatisk støy. Musikken er ofte tung som plutonium, og kan nok betraktes som nåtidens Magma med sine operaaktige stormangrep. Forvridde og stampende programmerte trommer mikset med både skjærende elektroniske droner og skjeve bassriff som skaper en knallhard og ubarmhjertig industrial "slamprog". Når en skal høre denne musikken er det best å være forberedt på et vågestykke av en

uvirkelig reise inn i et musikalsk landskap for viderekomende. Litt forenklet kan vi si at vi her har en symbiose av King Crimson sine beinknusende rytmer og tøylesløse jazzriff. Vi får en god dose sjokkbehandling av musikken, og på mange måter en sonisk tur inn i doomdomenet. At musikken til Comabat Astronomy er spesiell er mildt sagt, og nok bare for spesielt interesserte. Lydlandskapene biter og sliter og vi må ganske fort ta en pause for denne høyst krevende musikken, med sin heller avanserte tonsetting. Vi applauderer forsøket på å skape ny og original musikk, men dette blir ofte for "far-out" for våre musikalske ganer. Godflesh Or God, Magma og Heldon har nok vise fellestrekk med Combat Astronomy. Samtidig kan vi vel også ta med oss band som Flying Luttenbachers, Trio Conulsant og Mute Socialite som likner litt på materialet på "The Dematerialised". Uansett er Combat Astronomy noe for seg selv, om enn ikke for alle. Vi finner at musikken er tålig spennende, men svært krevende og nok passer best i små doser på dager vi er svært eventyrlystne.

<http://www.zond.co.uk/>

<http://www.myspace.com/combatastronomy2>

1. Greedy Angels
2. Time Stamp
3. Body of Incus
4. Collapsing Runways
5. Orion
6. Sulphur (mercurated)
7. Bad Phaser
8. Serpents
9. The Dematerialised Passenger
10. Solar Guitars

James Huggett – Bass, gitar, elektronikk og programmering

Martin Archer – Alt- og sopran saksofon, bass klarinett fiolin og elektronikk

Mick Beck – Fagott
Charlie Collins - Fløyte

Joe Stump – Virtuostic Vendetta

Et album hvor det er rikelig med gitar, og hvor riffene står i kø. Joe Stump er kåret av Guitar One Magazine som en av verdens raskeste gitarister, men det imponerer ikke oss noe særlig må vi tilstå. Vel så viktig er det at musikken beveger oss og har essens og kreativitet og fremdrift for å nevne noe. Slikt kan lett bli vanskelig på en slik skive

hvor gitarene til de grader er i fokus. Melodiene kommer lett i andre rekke, og det blir fort smalt og for de spesielt interesserte. Joe Stump skal ha ros for at han ikke legger skjul på sine helter som er Richie Blackmore, Yngwie Malmsten , Bach, Vivaldi, Gary Moore, Jimi Hendrix, Paganini, Uli Jon Roth og Michael Schenker. Spesielt førstnevnte er aktuell på "Virtuostic Vendetta" , hvor låten "Blackmore`s Boogie" er en hyllest til idolet. På " The Dance Of Kashani" er også Blackmorevibbene tilstede da denne er en ode til Rainbow klassikeren "Gates If Babylon". Med stor selverkjennelse vedgår Joe Stump at han på ingen måte forsøker å oppfinne hjulet på nytt på dette albumet, men bare forsøker å lage hederlig gitardominert musikk hvor han henter inspirasjon fra sine forbilder. Det klarer Joe Stump, og jammen er ikke også "Virtuostic Vendetta" så variert som en realistisk sett kan håpe på, og det spilles både med innlevelse og dyktighet. Så voldsomt spennende blir det aldri, men et album hvor neo klassisk speed metall, gammeldags hardrock og europeisk influert gitarattakk møtes, og det hele låter ganske ok. Vokale innslag er fraværende, men om skiva ikke akkurat skriker etter sang hadde den nok blitt mer spenstig med noen låter hvor strupens røst kunne fått boltre seg. Nevnte " The Dance Of Kashani" har touch av Østens mystikk og er en meget bra låt. Fort går det på "Chasing The Dragon" og låten er temmelig nær opp til et speed metall opus, men også power metall vibber forefinnes, og låten er krydret med enkelte fiffige elementer. At det er klassiske influenser på " Allegro #2 in A Minor" overrasker vel ingen. Låtene er også ganske komplekse, og Paganini influert arpeggio og en ildfull riffing og et tøft heavy frygisk parti gjør dette til en virkelig knallbra låt. En ballade inspirert av Gary Moore og en herlig solo får vi som avslutning. Skiva er en velspilt og god forestilling som de som er hekta på gitar får i pose og sekk, mens andre nok vil kunne lytte til dette i mer rasjonerte porsjoner.

<http://www.joestump.com>
<http://www.myspace.com/joestump>

01. Chasin' The Dragon
02. Pistol Whipped
03. The Dance of Kashani
04. Fire and Brimstone
05. The Beacon
06. Blackmore`s Boogie
07. Old School Throwdown
08. Allegro # 2 in A minor
09. Trigger Happy
10. Symphonic Pandemonium
11. The Witching Hour
12. Strat Sorcery

Joe Stump - Gitarer
Jay Rigney- Bass
Jay Gates - Trommer

Combat Astronomy - Dreams No Longer Hesitate

På denne skiva gjør Combat Astronomy det ytterst smarte trekk og introdusere vokal. Elaine di Falco er en meget habil vokalist som tilfører det melodiske element i en musikk som ellers er temmelig brutal. Slik sett er hun med å gjøre denne musikken betydelig mer ”spiselig” for folk flest, og dette er nok et skritt i riktig retning. Dette fordi på forrige skive ”The Dematerialised Passenger” ble vel full av plutonium og støyende partier. Vokalen er i tillegg blitt skrevet flott inn i musikken, og følgelig en integrert del av et lydbilde som altså er i positiv utvikling. Til daglig sysler Elaine di Falco med avantpop og hypermoderne jazz i gruppa Caverman Shoestore. Her fyller hun flott inn vokal ”fyllmasse” i den til dels brutale og hakkete musikken til Combat Astronomy og åpner opp for en ny dimensjon idet bandet plutselig blir betydelig mer tilgjengelig for et større publikum. Det er greit nok å lage sær musikk, men når bare de aller mest ekstreme henger med, så kan en kanskje snakke om at det rett og slett er for sært? Fortsatt anretter Combat Astronomy musikk som er usedvanelig smal, men idet minste favner de ti ganger så bredt nå. På ” Dreams No Longer Hesitate” har vi med et multinasjonalt ensemble å gjøre. James Huggett er atter en gang den definitive frontmannen, men de andre musikerne er absolutt med å sette sitt preg på ei ganske så flott skive. Skiva gestalter mørk og ofte uhyggelig RIO avant prog med visse zeuhl influenser og også doser av doom metall. Mye er ikke ulikt Red Masque med ”Fossil Eyes” som vi tidligere har omtalt. Bandet klarer også å la det nærmest harske og forvridde møte det delikate og eterisk på en ypperlig måte, og skive fremstår som et modent og modig verk. ”Lightning In Her Eyes” er åpneren, og gir oss en sjarmerende, urolig og forstyrret musikk som med sine kontraster er meget spenstig. Avslutningen på skiva er med ”Ordinary Miracles” som er en fortreffelig låt som er en lykksalig låt i et heller mørkt materiale. ”Dreams No Longer Hesitate” er så å si ei skive som leder oss fra en bevissthet til neste, og med en helhetlig musikalsk rammeverk som basis. Ypperlig skive for de som vil ha musikk som operere i ukjent terreng, mens de mer konservative og mindre eventyrlystne nok bør ligge unna denne.

<http://www.zond.co.uk/>

<http://www.myspace.com/combatastronomy2>

1. Lightning in her eyes
2. Touch the moon
3. I can't breathe
4. Alive inside eternity
5. Sentinel

James Huggett – Bass, gitar, keyboards, trommer, elektronikk og programmering

Martin Archer - Saksofon, klarinett, recorders og elektronikk

Elaine di Falco - Vokal

Mick Beck - Fagott

Mike Ward – Fløyte og bassfløyte

Erik Mongrain – Equilibrium

Det er opplest og vedtatt at Erik Mongrain er et geni på akustisk gitar! Det er jo hyggelig nok, men holder hans andre skive mål rent musikalsk.

Fordi det selvsagt ikke er gitt at en som behersker sitt instrument ekstremt godt kan lage smakfull og pirrende musikk. Faren for at det blir onanering på favorittinstrumentet er jo overhengende om ikke noen vettuge folk sier ifra. "Equilibrium" inneholder ni selvskreven instrumentale akustiske spor, som er innom pop, jazz, blues og rock. Antakeligvis vil dette verket appellere mest til andre gitarspillere, da det blir for ensporet for oss, selv om han er en nytelse å høre blir ei hel skive for drøy kost. Erik Mongrain brukte sin såkalte "two-handed air tap technique" på sin første skive i store mengder. Det er en teknikk som gir en helt spesiell gitarsound. Her har han tatt et skritt videre og tonet ned bruken av nevnte teknikk, og spiller bokstavlig talt på flere strenger. Slikt tilfører nyanser, og det mer frenetiske og hektiske fra første skive er også mindre fremtredende. I det hele tatt så fremstår Erik Mongrain som en mer moden artist, og på neste skive bør han la de andre musikerne få bidra enda mer. Slik det er nå får Michel Manring og Bill Plummer bare finne seg i en skyggetilværelse. Egentlig er det så enkelt at uten andre musikere som bidrar aktivt og en fungerende samhandling hvor alle er tilnærmet likeverdige så blir Mongrain sin musikalske verden mest for spesielt interessert. Omtalte verden er på denne skiva organisk med rikelig med melankolske sinnsstemninger. Låtene "Pandora's Box" og tittelsporet "Equilibrium" er spor vi er blitt svært begeistret for, og bidrar til at den skiva tross våre innvendinger likevel vil finne veien til spilleren fra tid til annen.

<http://www.youtube.com/user/EquilibriumEx?gl=AU&hl=en-GB>

<http://www.erikmongrain.com/>

<http://www.rainsong.com/>

2. Alone In The Mist - 5:24
3. Equilibrium - 5:06
4. Muse - 5:17
5. The Silent Fool - 4:20
6. Pandora's Box - 4:07
7. Eon's Illusion - 4:09
8. Raindigger - 4:03
9. Maelstrom - 5:31

Erik Mongrain – Akustisk gitarer

Michel Manring – ”Fretless” bass

Bill Plummer – Recorder og synther

Cyndee Lee Rule – Ufosmosis

Her får vi et utall av sjangere ifri utfoldelse, men i bunnen ligger det spacerock ikke ulikt det Simon House fra Hawkwind holder på med. Vi finner også plenty av stemninger og tonearter, og det hele er smaksatt med elementer av keltisk musikk, indisk, Midtøstens mystikk og latinsk musikk. I sentrum er naturlig nok Cyndee Lee Rule og hennes fioliner og Zoom 606 pedaler, men hennes medmusikanter får også bidrar slik at de på ingen måte bare er kulisser. Noen kaller musikken hennes world fusion uten at det sier all verden, vel så relevant er det vel at de som liker ambient elektronisk musikk nok vil kunne ha glede av ”Ufosmosis”. I tillegg favner skiva så bredt at svært mange nok vil kunne like dette, idet vi også new age, neo-progressive rock og world music, samt mye annet. Artister som Steve Hillage, Systems Theory, Mark Wood, Afro-Celt Sound System, Trans-Siberian Orchestra, Gong og Hawkwind er inspirasjonskilder. Musikken som forrettes her er likevel en egenrådig og behendig musikk som er rikelig utsmykket med variasjon og kontraster. Cyndee Lee Rule trakterer sine instrumenter ytterst elegant og har en forbausende bredde i uttrykkene som også inneholder en brutal eleganse som vi sjelden hører fra slike instrumenter. På sin fem strengers viper klarer frøken Rule å få frem de mest fremmedartede og ofte svært fascinerende lyder en kan tenke seg. ”Seven Cities Of Gol” og ”What On Earth” er to eksempler på lydlandskaper som er av nevnte art. Skiva er uten vokal, men så lenge musikken snakker så fortreffelig til oss er dette overhodet intet problem. En bra coverlåt av Hawkwind's ”Assassins Of Allah” hvor hardrock preget er borte, og omarrangeringen gir et arabisk preg med trommemaskiner, fioliner og synther i et frenetisk samspill som fremkaller beduiner, djunker og hva nå er kan tenke seg i en arabisk setting. Tredje verdens stemning med hypermoderne elektronikk fra den vestlige verden er hva låten ”Telekinetigram” byr på. En mini episk låt er ”Seven Cities Of Gold” som klokker inn på 9,06, som er både eksotisk og romantisk og toppet med velklang fra elektrisk fiolin, flerspors akustisk gitar og diverse tilpassede syntetiske elementer som forenes forbilledlig. ”What On Air”

og "Weekend Affair?", er nok skivas beste spor, og de befinner seg typisk nok på siste halvdel av skiva som er den klart mest interessante delen. Det er her de virkelig gode låtene er, mens første halvdel også har gode låter, men noe mer ordinært legert. "Ufosmosis" er en meget hyggelig overraskelse og ei svært spennende skiva som nok mange som leser dette vil like.

<http://www.cyndeeleerule.com/>

1. Putting The Rip In Strip (7:17)
2. Congress Reel (2:47)
3. As Go The Moments (6:24)
4. The Inner Light (2:34)
5. Scarborough Fair (2:48)
6. Seven Circles Of Gold (9:06)
7. Assassins Of Allah (4:21)
8. Weekend Affair (6:16)
9. What On Earth? (6:29)
10. Telekinetigram (4:50)
11. Something I Should Have Said (6:03)

Cyndee Lee Rule - Fioliner, 5-strengs viper, Zoom 606 pedaler, samplere, loops og trommeprogrammering

Steven Davies-Morris - Andre instrumenter, samplere, loops og trommeprogrammering

Greg Amov - Andre instrumenter, samplere, loops og trommeprogrammering

Molecules – Friends

Molecules musikalske verden er mildt sagt spesiell, skrudd og underlig, og med 29 spor over 67 minutter er det enormt å forholde seg til. Panikkfylte basslinjer, ondskapsfulle keyboardtoner, bi-polar jazz, math punk, meget spesiell vokal og musikk som høres ut likt noe som kommer fra en voldelig Tom og Jerry film for så å bli temmelig manisk og vannvittig utover. For å fordøye dette, og ikke minst like det, skal en jammen ha et åpent musikalsk sinn! Bombastisk støy og atonal hard rock med temposkifter og en voldsom eksperimentering med struktur og harmonikk er hva vi blant annet serveres på "Friends". Bandet blander Cramps, Butthole Surfers, Fucking Camps, James Chance, Fucking Champs og Hella til sitt høyst egenartede brygg. Et brygg som nok er mest velegnet til å skremme livet av folk eller i det minst få de til å se ut som store spørsmålstegn. Ekstrem noise rock som Molecules forretter er kun for et lite mindretall, men fan av Hella and Lighting Bolt vil nok også like musikken. Produksjonen er av ypperste klasse, og faktisk så

åpenbarer det seg langsomt et vist system i støyen og galskapen og noen spennende partier trer frem. Feilen er at dette krever så enormt mye tid, og at plata er såpass lang at en lett faller ut under ferden. Vi sliter altså med å få noe ut av "Friends", men hører at det er kvaliteter som kanskje bare ligger der og venter på å åpenbare seg. Musikerne med multiinstrumentalisten Ron Anderson i spissen er faktisk kjent for å være svært dyktige. Det er derfor ikke noen grunn til å tro at dette er de berømte "Keiserens Nye Klær", men et seriøst forsøk på å lage unik musikk. Likevel så kan vi ikke anbefale dette til annet en de modigste og de som virkelig vil investere tid i høre musikk som så definitivt er unik, om enn svært utilgjengelig. Progressivt er det, men neppe noe for den gjennomsnittlige prog fan, da dette er for far out.

http://ronanderson-molecules.com/the_molec.htm

<http://www.myspace.com/pakband>

<http://ronanderson-molecules.com/>

<http://www.myspace.com/ronandersonmoleculespak>

<http://ronanderson-molecules.com/newpage21.htm>

Ron Anderson - Gitar, vokal, trompet og keyboard

Thomas Scandura - Trommer

John Shuriba – Bass og vokal

Gjesteartist:

Carla Kihlstedt -Fiolin

- 1. Blah**
- 2. Bruce lee**
- 3. Stromboli**
- 4. Because That's Why**
- 5. Retard**
- 6. Something Like This**
- 7. Black As Milk**
- 8. What, Why, Oh Yeah**

9. Kite
10. Turn Up Your Hair
11. Soul Surprise
12. Beat Me
13. Dark Day
14. Sunny Day
15. Dying Palm Trees Of The Future City
16. Baltimore Underwater
17. Drain
18. Mountain Trash
19. Too Hawaii
20. Scarski
21. Let`s Dance
22. Green Eyed Monster
23. Tour For The Door
24. Cough Drop
25. Retardado
26. Karaoke Psychic Reader
27. Just Sign The Papers
28. Bayonne
29. A Tout A L`Heure

Knitting By Twilight - An Evening Out Of Town

Lo-fi og ambient med minimalistisk perkusjon, omstendelige keyboard- og gitarkorder, ofte litt uhyggelig og smålt. Originalt kanskje, men dessverre ikke særlig spennende da det er ganske seigt og kjedelig, og ikke musikk som fenger noe særlig . Materiale er merkverdig lite sofistikert, og klarer å irritere i all sin ynkelighet. Dette er alt annet enn musikk som har nerve og spenning, og det intetsigende er alt for fremtredende. Låtene er arrangert slik at låtmaterial framstår som

svært lite provoserende, og med en viss mangel på sublim intelligens. Det flyter seigt av sted, og det virker å være minimalt med essens og glede, og ikke minst så er det noe daft over musikantenes innsats. Melodilinjene er forutsigbare og ofte dønn kjedelig, og arrangementene er full av sirup og skilpaddesuppe. Verst av alt så er produksjonen så grunn og lite potent at det nesten er imponerende, og sting og substans skal en virkelig anstrenge seg for å finne. Jaha, det var ikke spesielt hyggelig sagt, men musikken til Knitting By Twilight er som den oppmerksomme leser har skjønnet ikke noe vi kan finne det minste snev av noe som trigger oss det minste, dessverre.

<http://www.overflow.com/>

www.itstwilightmusic.com

- 1 [Jaunt to Dreamland](#)
- 2 [Water Pumps from Cloudland](#)
- 3 [Soothing Stars](#)
- 4 [Evelyn's Glen](#)
- 5 [Oblivion's Poppied Slope](#)
- 6 [Pictures of Delight](#)
- 7 [Audrey](#)
- 8 [Bell Weather](#)
- 9 [Venus for Everyone](#)
- 10 [Apparently, A Hidden Track](#)

[John Orsi](#) – Perkusjon, vokal og keyboard

[Manny Silva](#) - Gitar

[Mike Marando](#) – Gitar og vokal

[Karen Orsi](#) - Gitar

Zip Tang – Pank

Med dette verket kommer Zip Tang med en verdig oppfølger til det flotte debutalbumet, “Luminiferous Ether”. Igjen eklektisk prog fra Chicago ensemble som er på hele 63.42 minutter, men som inneholder så mye frisk, original og essensiell musikk at den timen går fort. Slik er det jo gjerne, at man i godt selskap opplever at tiden løper fort av ste!.

Nøkkelen til dette er kanskje den store variasjonen vi opplever, men også sterke og intelligente låter gjør jo sitt til at denne timen forsvinner så fort. Det uforutsigbare element gjør at en aldri vet hva som kommer, og det alene kan heve musikk kraftig så lenge det gjøres med finesse og eleganse. Akkurat de to nevnte elementer er så absolutt noe Zip Tang behersker, og i tillegg så dukker det stadig opp aha opplevelser selv etter mange ganger gjennomlytting. Cover art og produksjon er også på et nivå som matcher musikken, gjennomført produkt dette her. Skiva åpner med en låt, ”Footprints som faktisk er en tanke konvensjonell, med fokus på tradisjonell vers og refreng dogmatikk. Arrangementet er

derimot bra, og sammen med flott bakgrunnsvokal og en ok melodi er det en grei start likevel, selv om det låter noe vel mye 80 tall av låten. Evnen til å blande fortid og nåtid er også en evne som ZipTang behersker meget bra, og inspirasjonskildene er blant annet Red Hot Chili Peppers, Kevin Gilbert, Van der Graaf Geenrator, Faith No More, Steely Dan og Pocupine Tree. Aller mest imponerende er det når Marcus Padgett trakterer saksofonen på en ypperlig måte, og som tilfører flotte klangfarger til lydbildet, og avleirer masse fet stemning. Stemning er det nok av på ” It's In My Head”, hvor bandets unike sound trer frem. Instrumentale partier hvor saksofon og gitar er rimelig lekne og briljant samhandler støttet av en bass med et ganske skremmende uttrykk. Vill saksofonpilling introduserer spor tre, ”Katy” hvor bassen også ar en prominent rolle gjennom hele låten. Når gitaristen Perry Merritt spiller soli på ”Katy” hender det til og med at jazzlandskap besøkes. Vokalen er gjennomgående sint, og denne virkelig gode låten slutter overraskende nok med bluestoner. Vår absolutt favoritt blant mange sterke låter er nok, ” One Last Beautiful Motion”. En fabelaktig traktering av Hammond orgel, distinkt tromming og en saksofonspilling som er enormt bra gjør at vi blir lettere satt ut. Tar vi med rå gitarspilling og kontrapunkt synging samt mye annet snacks så er det en låt med enormt mye essens og spennende innhold. ”Pank” er et album som er sofistikert og kontrastfylt og spekket med gode og ikke minst overraskende låter. Zip Tank er et band som absolutt er verdt å stifte et nærmere bekjentskap med.

<http://www.ziptang.net/>

<http://www.myspace.com/ziptangrock>

1. Footprints (4:22)
2. It's In My Head (8:25)
3. Katy (8:19)
4. Leaving Nothing (4:45)
5. Cicada Jam (3:27)
6. One Last Beautiful Motion (7:14)
7. Pank (3:48)
8. Deitrich Crashed My Enzo (7:25)
9. The Years (4:50)
10. You Call This Art (4:41)
11. Goodbye (6:28)

Fred Faller - Trommer
Perry Merritt – Gitar og vokal
Marcus Padgett – Saksofon, keyboard og vokal
Rick Wolfe – Bass og vokal

**Mystery – Beneath The Veil Of
Winter`s Face**

Dette er for fans av Rush, Journey, Yes ca. Rabinperoden, Genesis og Styx. For de som vil ha en bås å putte det i kan vi kalle det progressiv AOR eller symfonisk pomprock. Variert, pent og gjennomtenkt med et låtmateriale som rager skyhøyt oppe i AOR-segmentet. Utvilsomt hjertebarnet til geskjeftige (grunnleggeren av Unicorn Record) og dyktige Michel St-Père som brukte lovelig lang tid på denne. 9 år er gått siden kvalitetsslippet "Destiny?"., men den som venter på noe godt osv. Faktisk så tok det seks år å fullføre "Beneath The Veil Of Winter's Face", mens neste skive allerede påbegynnes kun en måned etter denne er ferdigstilt. Bak mikrofonen har Gary Savoie blitt avløst av Benoit David som gjør sitt til at Mystery tar ytterlig et steg fremover. Benoit har en fabelaktig stemme, lys men med autoritet og styrke. Her er det mye snacks å "sette tennene i" selv om det store og revolusjonerende uteblir, er det en hyggelig og engasjerende musikalsk opplevelse. Gruppen er virkelig samspillt, men det er også enkelte utmerkede gitar og keyboard soloer.

<http://www.unicornrecords.com/mystery/>

1. As I Am (5:41)
2. Beneath the Veil of Winter's Face (5:58)
3. Snowwhite (4:07)
4. Travel to the Night (8:38)
5. The Scarlet Eye (5:35)
6. The Third Dream (6:11)
7. Voyage to the Other Side (6:24)
8. The Sailor and the Mermaid (5:23)
9. The Awakening (11:12)
10. The Preacher's Fall (3:30)

Benoît David - Vokal

Michel St-Père - Elektrisk og akustisk gitar, bass & keyboards

Steve Gagné - Trommer

Patrick Bourque - Bass på 5 og 8

Gjestemusikere:

Antoine Fafard – Bass på 3,4 og 9

Benoît Pépin – Bass på 1,6 og 10

Kategory - Hymn Of Dissension

Mormonenes hovedstad sørger ikke bare for menn med mange koner og en merkelig religiøs tilknytning, men også heftig progmetall fra Category på deres fjerde utgivelse. Sannsynligvis er dette deres besteskive og låtene "Workforce" og "Listen To You, Listen To Me" er metall med mørke intrikate riff og Lynn Allers høytflygende vokal, samt meget melodiose melodier. Kvartetten fra Utah er velsignet med en sterk produksjon, og minst et par knepp opp hva gjelder et betydelig mer hardt uttrykk enn forgjengeren "The Rising Anger". Med unntak av balladen "Can You Hear Them" og noen øyeblikk på "Kings Of The Valley" og "Apologetic Heart" er det temmelig røffe saker Category serverer. Vi må likevel ile til å si at mange av de mer avdempede låtene på forrige skive var av meget god kvalitet. Likevel flyter det hele mye bedre her da musikken er mer homogen og låtene holder i snitt et bedre nivå. Virkelig fete riff etter riff får vi på "Do Feelings Remain" hvor bandets gitarister Marc Hanson og Curtis Morrell virkelig leverer varene. Likevel kan enkelte låter høres noe utdaterte ut da inspirasjonen fra 80 og 90 tallets metall er påtrengende. Vokalisten Lynn Allers er nok en temmelig omstridt vokalist med sin tendens til å synge i de øvre registre. Noen liker han sikkert, men vi finner han temmelig slitsom fra tid til annen. Category har en distinkt amerikansk sound, og band som Jag Panzer, Agent Steel og Helstar er naturlige referanser. "Hymn Of Dissention" er et verk som nok vil appellere mest til de som liker progpower metall fra USA. Skiva alt annet enn briljant men på det jevne, men har absolutt sine minneverdige øyeblikk, selv om den fort vil bli senket i det store havet av middelmådigheter.

<http://www.katagory5.com/start.html>

1. Listen To You, Listen To Me (5:04),
2. Workforce (5:53),
3. Do Feelings Remain (5:11),
4. Lies And Illusions (6:01),
5. Apologetic Heart (5:06),
6. Kings Of The Valley (6:09),
7. Forlorn Child (3:28),
8. Can You Hear Them (5:46),
9. No Matter What (6:34)

10.

Anthem Of The Underground, bonus spor (6:36)

Lynn Allers - Vokal
Curtis Morrell - Gitarer
Dustin Mitchell - Bass
Matt Suiter - Trommer
Mark Hanson - Gitarer

Tea Leaf Green - Raise Up The Tent

Med Tea Leaf Green skrus tiden mange år tilbake, men i en moderne kontekst. Vi reiser uanstrengt tilbake til sent 60 tall, og tidlig 70 tall. Et band som umiddelbart kommer på netthinnen er Grateful Dead, og det i deres velmaktsdager vel og merke. Standarden settes lynkjapt med, ”I’ve Got a Truck”, og vi drømmer oss bort til vår ungdom hvor livet var helt ukomplisert og bare et stort party. Vi innrømmer glatt at Tea Leaf Green trigger våre nostalgiske gener, men musikken er tross alt meget velskrevet, og ypperlig utført må vi jo ile til med å fortelle. Låten har flott slide gitar og en trommis som gjør en utmerket jobb. På ”Stick To The Shallows” fremkalles Grateful Dead igjen både i jamming, men også lyrikken er ikke ulikt noe udødelig Grateful Dead kunne ha ytret. ”Livet er tross alt ikke bare fylt med scenarier hvor alt ender bra, men gi aldri opp og tenkt positivt”. Er vi ikke helt feil så dukket disse filosofiske tankene opp hos Dead på ”Wharf Rat” første gang. Mer av slik filosofi får vi på ”Slept Through Sunday”, som også har et vist gospelpreg! Også blugrass, rock, amerikana og blues er territorier hvor Tea Leaf Green slår opp teltet sitt. Uansett så får vi en rundreise i det amerikanske eventyret med dette San Francisco bandet. Et band som altså gjenkaller åndene til tidligere tiders storheter, og vi kan også nevne navn som Bob Dylan og Tom Petty i denne sammenhengen. Produsenten er ikke helt ukjente David Lowery som gjør en virkelig utmerket jobb her. Lowery har før hatt en meget heldig hånd med å produsere Counting Crows, Guster, Camper Van Beethoven og Cracker så det er behørig nevnt. Stilmessig og substansielt har gruppa mye til felles med andre unge band som Raconteurs, Wolfmother og My Morning Jackets. ”Raise up The Tent” er 11 lekke musikalske hymner basert på en reisendes historie fremført forbilledlig av dette flotte jambandet. Et band som har den nødvendige ”sulten” på å presentere musikken sin med stor grad av stolthet. Fra en slik hunger kommer også spille glede, kommunikasjonsevne og ofte så avleirer det også gode låter. Akkurat det får vi her 11 stykker av, og skiva er et meget hyggelig bekjentskap, og Tea Leaf Green vil vi garantert høre mer fra i fremtiden.

bør kjenne sin besøkestid. En mulig innvendig mot bandet er at de er for varierte, og at det hele kan bli litt ufokusert. Slikt er en smakssak og ikke noe som plager oss særlig mye. "The Case Against Art" har fem smakfulle låter som evner å gi oss utallige musikalske gledesstunder. Det er temmelig atmosfærisk, luftig og silkemyk fløyte i starten på "Viable Tissue Matter", så en miks av gamle kinofilmer og jazz. Greg Acker sin flotte saksofon gjør så sin entre, og en annen gjestemusiker, Cathy Moeller med sin fiolin kommer inn og tryller nærmest frem de lifligste toner, og så blir det en vannvittig veksling og samhandling mellom den resterende instrumentasjon som selvsagt gir oss masse musikalsk snacks. Vi liker skiva virkelig godt, men som nevnt kanskje den vil være for variert for enkelte? De som vil ha noe annerledes som innehar kvalitet bør definitivt ta et dypdykk i "The Case Against Art".

<http://www.frenchtvonline.com/>

<http://www.myspace.com/frenchtv>

1. That Thing on the Wall (8:53)
2. Viable Tissue Matter (11:45)
3. Partly the State (10:30)
4. One Humiliating Incident After Another (9:18)
5. Under the Big 'W' (14:18)

Mike Sary - Bass

Warren Dale - Keyboards, saksofon og klarinett

Chris Vincent- Trommer

Chris Smith – Gitar, mandolin, banjo og fiolin

Greg Acker – Saksofon og fløyte på 2 og 5

Cathy Moeller – Fiolin på 2 og 5

Cliff Fortney – Vokal og fløyte på 3

Shawn Persinger – Gitar på 3

Kirk Davis – Perkusjon på 3

Karen Hyer – Sopran på 3

Steven Dale – Trompet og euphoni på 3

Pam Thompson – Tuba på 5

Dean Zigoris – Gitar på 2 og 5

Greg Acker – Saksofon på 2,5 og 6

Cathy Moller – Fiolin p 2 og 5

Cliff Fortney – Vokal og fløyte på 3

Shawn Persinger – Akustisk gitar på 3

Kirk Davis – Perkusjon på 3

Karen Hyer – Sopran på 3

Stephen Dale – Trompet og euphonium 4

Pam Thompson –Tuba på 5

Slychosis – Slychedelia

Spacerock, psykedelisk musikk og prog er noe av hva Slychosis holder på med på denne sin andre utgivelse. Grappa fra Brandon i Mississippi i USA er band som henter de største influensene fra Rush, Pink Floyd og Genesis, og selv om de absolutt lager sitt eget musikalske brygg, er det retroprog så det holder her. Vi er temmelig sikre på at de med sans for retro vil trykke denne melodiose skiva til sitt bryst. Retroen blir heldigvis spritet opp av noen små doser 60 talls psykedelia, progmetall, neoprogram og til og med folk. De ti sporene er varierte, men ikke så veldig komplekse og det musikalske håndverket er kompetent nok og musikerne er inspirerte og samhandler bra. Problemet med "Slychedelia" er at det ikke er særlig originalt, og selv om vi får alt et proghead kan ønske seg, har vi hørt det før. Nydelig mellotronspilling kan ikke oppveie det faktum at vi har hørt mye som likner på dette fra før. Melodiene er også litt anonyme, men det er likevel hyggelig musikk som flyter av sted og ikke etterlater seg noen voldsomme inntrykk, men er greit nok. Greg Johns er så absolutt hjernen bak Slychosis, og han vil nok ha godt av noen store innskudd i idebanken, og gjerne forsøke å finne et mer personlig uttrykk.

<http://www.myspace.com/slychosisprog>

<http://www.slychosis.com/audio.htm>

1. Cloumns
2. Flag Of Dimbu
3. Cosmic Irony
4. Harps Of Space
5. For Vlad
6. Distrust
7. St. John`s Wood
8. Metaphysical Fitnes
9. Afterlife
10. Crimson Fields Of Glory

Jeremy Walker - Bass og vokal

Aka Gergg – Bass og vokal

Todd Seras – Trommer og vokal

Jeremy Mitchell - Trommer og perkusjon

Chip Griffin – Saksofon

Ceci Smith – Vokal

Vocaloid Miriam - Vokal

Ultraviolet Uforia - Shadows Of The Sun

Dette er nok bandets beste utgivelse til nå, og det er jo hyggelig for bandet i dets tiende leveår. Ultraviolet Uforia har mye de mikser i sitt musikalske brygg, jazz, folk, reggae, psykedelia, rock og blues, hvorav det hele utøves av dyktige og motiverte musikere. Seattlebandet er et såkalt jam band som er influert av Grateful Dead, Pink Floyd, Eloy og til dels The Doors og Dire Straits. Det progressive aspekt ivaretas av finurlige melodilinjer og lekke detaljer i arrangementene. Musikken er ofte ganske eventyrlysten og spacy og stenket med melodiose psykedeliske melodier. Nedsiden av albumet består av låtene, "Genesis Theory" og "Splinters" som har en ganske skjærende vokal, og noen anoreksiske keyboardlinjer. Beste låt er uten tvil "Charity" som har en spacy intro som følges opp av en gitarsolo som er svært flott og melodisk og delikat. En ballade hvor dramatikken og den følsomme vokalen gjerne kunne vært noe Gary Brooker hadde smidd. Mer rocka er definitivt "Uforia" som er på ni minutter. Introen er en herlig orgel stenket sak med to flotte og hurtige gitar soli. Doors møter tyskerne i Eloy på "Out Goes The Light", yppige gitarakkorder, slepende vokal og tøffe keyboards passasjer. "Shadows Of The Sun" har masse sting og substans, og er atmosfærisk og hjemsøkende musikk som sniker seg under huden. Melodiene er sterke og den berusende dynamikken skaper et flott album. Ultraviolet Uforia er et interessant bekjentskap som i likhet med god vin blir bedre med årene. Musikken de lager har særpreg, og er velspekt, hyggelig og ganske ofte delikat.

<http://www.ultravioletuforia.com/>

[http://profile.myspace.com/index.cfm?
fuseaction=user.viewprofile&friendID=10624140](http://profile.myspace.com/index.cfm?fuseaction=user.viewprofile&friendID=10624140)

1. Genesis Theory
2. Head Out (On The Road)
3. Saving The Light
4. Out Goes The Light
5. High Roller
6. Charity
7. Splinters
8. Restless & Lonely
9. Down The Drain.....?
10. Dog House Days
11. Distant Star
12. Uforia

Michael Canary - Keyboards, vokal og perkusjon

Steve Webb- Gitar og vokal

Scott Jantzen – Trommer

Bruce Johnston- Gitar

Ron Fargo- Bass og vokal

Chest Rockwell – Vs The World

Eksperimentell indirock fra Bowling Green, Kentucky, kanskje slik Amon Duul II hadde høst ut om de hadde rigget skuta på ny. Chest Rockwell kjører slalåm mellom diverse sjangere, men binder svingbuene pent sammen da de musikalske evnene tillater dette. Indiekvartetten er et band det tar en viss tid å fordøye, da det er såpass mye fremmedartet og at bandet skifter tempo, stil og stemning innen hvert eneste spor. De både mikser og beveger seg mellom symfonisk rock, fusion, jazz, ambient, psykedelia, rock og metall. Akustisk drømmende musikk flyter uanstrengt inn i ”head-banging” musikk, og albumet er fylt av energi og dynamikk, og meget velegnet for de som liker å høre og besøke ny musikalske territorier. På ” La Fin Absolue Du Mon” og ”Inconsistencies In Inanimate Objects” som er spor 2 og 3 får vi en klar indikasjon på alle de boblende idene som Chest Rockwell har, selv om konteksten er umiskjennelig idierock. Svært interessant akustisk instrumental gestalter ” Warm Towels For E”, som også har mye Floydiansk hippievibber. ”Vs The World” er ei skive som byr på seg

selv, og som vi knapt har hørt noen som bare lyder som seg selv. Vi må innrømme at vi er svært fascinert, men likevel på tross av alle åpenbare kvaliteter og egenart strever med og ”komme under huden” på musikken til Chest Rockwell. Noe irriterende er også lydkvaliteten som er noe tynn, og gir en viss demo følelse. Positivt er det i høy grad at refreng konseptet er noe som unngås, og vokalen er også meget bra. Her kommer tanken på en kapasitet som John Frusciante telex. Skiva gir masse akustisk hygge og de uvanelige arrangementene lyder ofte friskt og interessant. Hele tiden så lurer det overraskelser rundt neste hjørne, og en kan altså aldri gjette hva som dukker opp rundt neste sving. Vi har visse ambivalente følelser overfor hest Rockwell, idet vi har mye glede av musikken, men altså ikke helt får kjærligheten til å slå ut i full blomst. Vi kan derimot tryk anbefale våre lesere å ta en skikkelig sniff på musikken til Chest Rockwell, som sannsynligvis mange vil ha stor glede av.

<http://www.myspace.com/chestrockwell>

1. What Atrocities Are These?
2. La Fin Absolue Du Monde
3. Inconsistencies In Inanimate Objects
4. Warm Towels For E
5. On The Edge Of Intensity
6. Mayhems Leap Of Faith
7. Leeloo Dallas
8. Multi-pass

Josh Hines – Gitar og vokal

Nick Rouse – Trommer

Seth Wilson – Gitar

Nick Stewart – Bass og keyboards

Christopher– Torched Laughter

Fra Ontario i USA kommer Christopher Krupey som i 2006 gav ut det sterke albumet ”Smoke And Origination”. Nå er multiinstrumentalisten tilbake med ny skive som er kortere og mer konsis, de mest dundrende rytmene er tonet kledelig ned, og likeså er de råeste gitarlinjene hstorie.

Fortsatt er det kledelig hardt og mørkt, fylt med melankolske og atmosfærisk musikk som står svært godt til lyrikken. Det brukes en mengde akustisk instrumenter, og perkusjon brukes flott og effektivt som basis for en ofte spenstig rytmikk og melodikk. Diverse effekter tillegges dette lydbilde som et effektivt og viktig element i lydbildet. Keyboardene brukes med omhu, og når de først aktiviseres er det da med ekstra effekt. Tematikken fra forrige skive som vi likte så godt, åpner denne skiva på sporet ” Jaw Filled Wreckage”. En rimelig sparsom bruk av instrumenter her gir rom for Christopher sin varme og gode stemme. Varsomt tilføres det instrumentasjon, og det hele krydres forsiktig med østlige influenser. Mer løssluppen med det østlige krydder er Christopher på ” The Tilted Figures”. En rytmedrevet melodi som er omgitt av etnisk musikk, og hvor han driver en spennende og avansert tonelek. Skiva er Christopher`s fjerde, og klokker inn på 68 minutter, og konseptet er om urban makelighet og kannibalistisk homogenisering av den vestlige verden. Skal vi sammenlikne musikk med noen så er det en viss likhet med Opeth i deres mer rolige øyeblikk, No-Man og Porcupine Tree.” Torched Laughter” er en variert og allsidig utgivelse som er ganske åpen og tilgjengelig uten at den på noen måte blir en lettveker av den grunn. Christopher er et hyggelig bekjentskap som absolutt bør være av interesse for mange som måtte lese disse sider.

<http://www.myspace.com/officialchristopher>

<http://christopher.mu/>

1. Jaw Filled Wreckage (6:01)
2. The Tilted Figures (5:08)
3. Clockwork Contiminate (5:10)
4. Evening Flesh [Innuxtorviit] (3:39)
5. Finely Tuned Meat (3:02)
6. Another Blue Ribbon [Wax Me] (7:34)

George Bellas – Step Into The Future

Med bare et spor på hele 76 minutter kaster George Bellas seg ut på dypt vann, og ord som pretensios og andre enda mindre hyggelige adjektiver vil naturlig nok ligge klar i kritikernes verbale koggere.

”Steps Into a Future ” er en musikalsk reise som er overraskende variert, og de som henger med vil få sin belønning. At noen ikke en gang gidder å være med når ”Bellastoget” starter er vel egentlig forstålig? Vi som har litt utfyllende informasjon vet at det ligger ekstreme mengder med knallhardt arbeid bak dette verket, og bare det burde sørge for at

mannen idet minste får en fair sjanse til en seriøs og flerfoldig lytting til "Step Into the Future". Kun et år etter "Planetary Alignment" er altså Bellas klar med ny skive, og en kan jo spørre seg om denne fyren har fritid? Uavhengig av det så er George Bellas kjent for å dyrke nye musikalske jaktmarker og å flytte grenser med sine komposisjoner. "Step Into The Future" er ultramoderne og har en egenartet nærmest futuristisks sound. Variasjonen er fin og strekker seg fra overjordisk og følelesladet musikk til mer eruptive utbrudd. Komposisjonsteknisk har George Bellas her brukt Interval Sets, Twelve Tone Serialism, Poly-Meters, Poly-Chords, Quartal og Quintal Harmony for å nevne noen i kontrast til hans tidligere meget komplekse progressive teknikk. Skiva glir inn i hodet ditt om konsentrasjonen din er tilstede. Med sine talløse kanter og kroker som både overrasker og beroliger i jevnbyrdige dryss blir det aldri kjedelig. Det hele er et glødende potent vitnesbyrd over en stor artist sin store anstrengelse for å berike verden med et unikt musikalsk verk. Mange utfordrende musikalske krumspring, og en rå fråtsing i mangeartede stemninger preger "Step Into The Future". Bredden i uttrykket er stor, og stilistisk er svingningene store nok. Det hele er faktisk uforutsigbart uten å være retningsløst, og med nok trøkk tyngte og intensitet til å glede selv bornerte musikkelskere. 76 minutter er lang tid, og vi har forståelse for de som ikke klarer å henge med. På den annen side så kan dette verket utmerket vel nytes i små porsjoner, for det med å nyte er essensielt her. Ypperlig musikk som på mange måter er forut for sin tid, og med en uhyggelig dyktig trommis, Marco Minnemann, som fundament for musikken.

www.myspace.com/georgebellas

<http://www.georgebellas.com/MainSite/Pages/News.html>

01. Step Into The Future

George Bellas – Gitar, bass og keyboards
Marco Minnemann - Trommer

Fear Of Flying – Fear Of Flying

Har Erica Young startet et rockeband var vår første tanke? Så ille var det heldigvis ikke, men Fear Of Flying skiller seg definitivt ikke ut fra mengden, og leverer et temmelig anemisk produkt. Det er svært lite som på de ni sporene som fremkommer på skiva om får meg til å tenke, "hmmmm, interessant og spennende". Det blir mer som en bulgarsk spillefilm fra 1968 i sort og hvitt. Du skal ha temmelig unik interesse for Fear Of Flying sin musikk for at det skal trigge deg. Trommene har også en lei tendens til å dominere lydbildet i for stor grad på denne skiva. Melodisk kan det forenkelt høres ut som Rush og Saga i deres aller mest kommersielle øyeblikk. Musikkens kvalitet ligger ofte i sammensetningen av melodilinjer og akkorder, og på det området er

Fear Of Flying knapt kommet over det mest banale nivået. Svært forutsigbart, og i våre ører totalt redningsløst og med uhyre lite essens. Det har egentlig liten hensikt i å sutre å klage mer, bare fastslå at Fear Of Flying skiva ikke får noen hedersplass os Merlinprog.

fearofflyingmusic.com

www.myspace.com/fearofflyingtheband

1. Someday 3,47
2. Hard Times 4,20
3. Premontion 5,08
4. It`s Not Too Late 4,18
5. Fear Of Flying 7,08
6. Beside The Ocean 5,43
7. Freeform
8. Beyond The Looking Glass 5,37
9. The Battle 10,18

Tearle Ashby – Vokal, bass, 12 strengs gitar og Taurus pedaler

Carm Grasso – Gitar og vokal

Mark Occhigrosso – Keyboard og vokal

Tom Occhigrosso – Trommer og perkusjon

Red Masque – Fossileyes

Bandnavnet i seg selv gir oss næring til hemmelighetsfulle grøssere i Edgar Alan Poe og H.P. Lovecraft sitt univers. Red Masque gestalter hardhet, mørke og en bisarr lydverden i en RIO setting. "Fossileyes" er skive nummer tre fra amerikanerne, og denne er mer sangorientert og strukturert enn forgjengerne. Låtene er også gjennomgående kortere, men man kan også se alle 11 sporene som en låt som er delt i kortere deler. Årsaken er at låtene flyter naturlig over i hverandre, med en intensitet og et sug som er herlig. Her får vi stemningsfulle hyl, typisk og tøff bass fra Zeuhl tematikken, dundrende riff og pulserende marerittlyd på en knallbra måte. Heftige saker, som helt klart krever sin lytter fulle oppmerksomhet. På "The Spider Is The Web" er det masse

pinsler og kvaler, og kanskje noen har glemte å lukke døren til helvete, hvor noen stakkarer blir pint og plaget. En tett og ugjennomtrengelig stemning på denne låten, og usedvanlig hard gitar, langt inne i metallriffenes verden. Følelsen av å bli ”pakket inne av lyd” er overveldende, og vi er nær ved å få en overdose musikk. Dette er ikke ulikt i uttrykk (ikke musikk) hva Tool holder på med på sitt mest intense. En åpningslåt som setter standarden, og hvor senere låter som ”Carbon 14” og ”Das Snail” også har mye av de samme kvalitetene. Begge låtene kan beskrives som Van Der Graaf Generator møter Isis møter Magma. Forrige skives ”Feathers For Flesh” åpningslåt, House Of Ash” hadde også samme ekstreme uttrykk, og skaper derfor en kontinuitet skivene imellom. Red Masque lager eksperimentrock som henter fra freak-folk, Zeuhl, psykedelia, spacerock og krautrock for å nevne noen. De klarer å sette alle disse bitene sammen til et hele som er konsist, selvbevist og med stor egenart. For eksempel er ”Hive” et bisart stykke musikk, hvor elektroniske effekter skaper et strålende marerittlandskap hvor du føler deg omgitt av millioner av elektroniske bier. Vellykket så det holder, men selvsagt er ikke alt i den klassen. Enkelte spor blir lovelig anmassende, og noen lydcollager virker direkte feilplassert. På plussiden er stemmen til Lynnette Shelley som kort sagt er formidable, og passer ypperlig til Red Masque sin musikk. Sterk og følsom men også pågående og skreddersydd for å kreere Red Masque sine stemninger. Sistesporet ”The Anti-Man” har fylde og tyngde fra harde gitarer og heftig tromming på den ene siden, mens den andre siden konsentrerer seg om masse uhyggefølelser. Låten har episk lengde 12,43 og kaster seg ut i nesten doom-terreng! Masse og variert instrumentasjon vil nok glede progelskerne som liker det heavy og er en av de sterkeste låtene fra Masque noensinne. Produksjonen av Vonorn er meget bra, og han skaper det bombastiske soundet, men også et mørkt og illevarslende sound på de mer rolige partiene. Svært spennende musikk dette, men nok mest for de som kan eller vil bruke mye tid til å lytte.

<http://www.theredmasque.com/>

<http://www.myspace.com/myredmasque>

1. The Spider is the Web (6.48)
2. Carbon 14 (6.48)
3. Gliese 138 (1.33)
4. Das Snail (7.12)
5. The Worm (1.19)
6. Carbon 13 (4.10)
7. Lost in the Petrified Forest (1.37)
8. The Hive (2.45)
9. Polyphemus (6.01)
10. Metamorphosis (2.19)
11. The Anti-Man (Not Afraid) (12.43)

Brandon Lord Ross - Bass, moog, Hammond orgel, keyboard,
Tibetanske bjeller, ekko theremin, og vokal

Vonorn – Trommer, perkusjon, keyboards, bass, elektrisk gitar,
trekkspill og vokal

Andrew Kowal - elektrisk gitar, & 12 strengs gitar, fiolin, fjernkontroll

Snarling Adjective Convention - Bluewolf Bloodwalk

5 manns kollektiv med kanskje verdens beste bassist i spissen. William Kopecky er helt klart en superbassist, og her han med broren Joe Kopecky som spiller vannvittig godt på gitar, og tre andre musikere som også er uhyre velutrustet på sine respektive instrumenter. Musikken de forretter er så definitivt ikke for gud og hvermannsen. Blytung avantgarde med ganske enorme arrangementer, som er både finurlige og svært fiffige og også full av snåle og spennende innfall. I tillegg anrettes det mørk ambient musikk, psykedelisk musikk, prog, funk, avant garde jazz og metall. Variert, og en utrolig givende musikk, ekspansivt og både tett og luftig pussig nok. Til sammen blir det hele en utrolig sprø musikk som tross alt ikke er så improvisert som den virker å være. Snarling Adjective Convention musikk er så spesiell og krevende at den må nytes i små doser. Tittelsport er det mest lystige på skiva., med en piano og trompet duell i en jazzete setting. Avslutningslåten "Mask" er utrolig skremmende og med den forførende franske viskende stemmen , og med mange atonale krokveier og innfall du knapt har vært borte i før. Også "Immaculate Risen Descents" skærer høyt på uhygge og er temmelig atonal og med samme viskende og forførende stemme. En stemme som William Kopecky kone, Sophie står for med stor innlevelse og uhyre dyktig utført med sin flotte franske språkprakt. Trompet og saksofon sørger for at "Bluewolf Bloodwalk" hele tiden har en fot i Miles Davies velkjente musikalske landskap. For de som liker å kategorisere musikken kan vi muligens når det gjelder Snarling Adjective Convention kalle musikken mørk fusion? Noe mangel på struktur som nevnt, men aldri på rytme, som alltid er lekkert og kreativt smidd. Masse energi forefinnes også på skiva, og virtuos spilling er det plenty av. Navn som John Zorn, Shub Niggurath og TAO er muligens inspirasjonskilder. Akkurat det er en tanke vanskelig å si da bandet jo stiller i en egen klass i kraft av sin originalitet. Vanskelig tilgjengelig er det utvilsomt, og det ondskapsfulle ligger alltid og lurar i bakgrunnen. Uhyre spennende musikk, som nevnt må avlyttes i nokså små doser da det er så mye som skal fordøyes og bearbeides.

<http://snarlingadjectiveconvention.com/sac/>

- 1) Provocation
- 2) Lunatic Engine
- 3) Immaculate Risen Descents
- 4) Nightwater
- 5) Necklace of Forever
- 6) Bluewolf Bloodwalk
- 7) Masks

Roger Ebner – Saksofon, trompet og syntner

William Kopecky – Bass

Joe Kopecky – Gitar

Dan Maske – Keyboard, saksofon, perkusjon og fløyte

Craig Walkner – Trommer

Gjestearartist :

Sophie Kopecky – Viskende stemme

Talisma - Quelque Part

Musikalsk pensles det bredt på denne skiva, og mange musikalske territorier besøkes, og det gjøres med bravur og stor kløkt. Allerede på første låt "Intermesso" får vi en spenstig låt, som er melodisk og ikke ulikt noe Rush kunne ha laget i sine beste øyeblikk. I god Talisma tradisjon er låten mangesidig, og den likner også noe på Vangelis sin "Antarcia", bare mye mer energisk. Noe av det store med Talisma er følelsen av å bli tatt med på en spennende reise. I så måte er "Intermesso" er ypperlig start på den herlige utflukten som "Quelque Part" gestalter. Det blir hektisk og ekstatisk på "Basse De Fou" som betyr noe slikt som vannvittig kjærlighet. I beste Mr. Bungle stil får vi en kompleks låt med masse taktskifter, og musikken kler teksten ypperlig. Samplere som integreres med stor dyktighet finner vi på "Ibliss", som har en noe mørk men prektig undertone. Vokal gjør sitt inntog i og med "Iseult", som er akustisk og med gjestearartist Florence Belanger "søte" stemme, men også flotte pianolinjer fra henne. Flott er det på åpningen av tittellåten, ja sågar direkte vakkert, og også her er det vokal tilstedeværelse. Mer intens er det på "L'Aube", som er litt skremmende og til dels smidd som filmmusikk, som du ikke trenger en spesifikk film for å kunne nyte. Rytmikken er virkelig artig her, og både akustisk og elektrisk gitar har en virkelig god dag på jobben. "Od" er metall som er blytungt og hvor fete riff florerer. Avslutningen har et visst østeuropeiske krydder, og låten kan minne om Dixie Dreg sin låt ved samme navn på noen måter. Kanskje er "Od" en forkortelse for Odyssey, noe som passer bra til denne vidunderlige reisen. Fredelig stund på reisen er det i begynnelsen av "Cassiopeia", for så å stoppe helt opp tilsynelatende! Når det så omsider sparkes i gang er det en helt annen stemning som oppstår, og tankene går til Happy The Man og Gentle Giant. Ny brå stopp, for så å avslutte med mer viltre takter. Skiva gir oss svært mye for pengene for å si det slik, og det hele er utført ytterst elegant. Det er et nærmest uhørt kreativt spenn på "Quelque Part", og vi sveiper innom jazz, akustisk musikk, symfo, metall, fusion og mye annet. Kompositorisk er det ekstremt høy kvalitet her, og instrumenteringen er forbilledlig praktfull og full av kreativitet. Musikk uten hemmende grenser, og Talisma virker å lage akkurat det de føler

for, og det blir det ofte fabelaktig musikk av om musikerne er dyktige og inspirerte nok. Inspirasjon og dyktighet har Talisma i bøtter og spann, og "Quelque Part" er derfor et must. Det er ei skive som du ikke kan la være å ha, da den definitivt er blant 2008 tre beste utgivelse.

<http://www.unicornrecords.com/talisma>

- 1) Introssimo
- 2) Basse de Fou
- 3) Ibliss
- 4) Iseult
- 5) Quelque Part
- 6) L'Aube
- 7) Od
- 8) Astromuz
- 9) Modale
- 10) Cassiopeia

Donald Fleurent – Bass, synthgitar og keyboards

Martin Vanier – Gitar, synthgitar og 12 strengs gitar

Mark Diclaudio – Trommer

Gjestearartist :

Florence Belanger – Vokal og piano

Majestic – Decention

Bak Majestic skjuler det seg Jeff Hamell som tidligere ledet Detroit bandet Osmium, og følgelig så må dette ikke forveksles med den svenske progmetall kvintetten Majestic. Her spiller Jeff Hamel alle instrumentene selv, og klarer jammen å få det til å lyde som et band. Det er godt gjort, og det viser at Hamel har ganske så store evner på alle instrumentene. Vi kan trygt snakke om multiinstrumentalist her. Vokalt så låter han ikke ulikt Bryan Adams og Don Henley. På "Descention I" som åpner skiva og på "Last Dance" som avslutter det hele spiller han ypperlig 12 strengers gitar. Dette kombineres med delikate pianotoner, slik at tankene på tidlige Genesis kommer teleks. Andre slike gamle helter om det dras veksler på er Yes og Pink Floyd, mens de nyere er Porcupine Tree, Riverside, Dream Theater og Marillion. Majestic gestalter en rimelig variert musikalsk cocktail, som ikke er spesielt original. Musikken er velspilt symfonisk musikk med visse poptendenser uten at det blir for søtt stort sett. Det myke og det mer harde sørger for dynamikk, og det hele anrettes smakfullt og ganske finurlig. "Tides" åpner som en akustisk ballade noe lik "June" fra Spocks Beard, for så å skli over i mer Porcupine Tree terreng med spacy elementer. Intrikat

prog får vi tidvis, og dette kontrasteres av potente ballader og lettmetall gitar-rock. På "At The Edge" beviser Jaff Hamel at han behersker trommesettet, med intrikate rytmemønstre, mens "Descention III" åpner med masser av synher, for på slutten å bli veldig keltisk med harpe og fløyte som dominerende instrumenter. Rikelig med rytmeskifter, stemningskifter og tilstrekkelig kompleks instrumentale struktur sørger for at musikken vokser for vær avspilling. Hadde vi ikke vist bedre så kunne vi lett ha veddet bort kua vår på at det var et band med 4-5 musikere bak dette prosjektet. Vi kan jo også gjette hvor mye arbeid som ligger bak idet Hamel åpenbart må ha lagt ned ørten time på å perfektionere seg på keyboardene og trommesettet, da dette jo ikke er hans instrumenter til vanlig. At han kan spille gitar er opplest og vedtatt, og "Decention" er full av ypperlige eksempler på dette, og ei skive som er en gledelig overraskelse og en flott debutskive.

<http://www.myspace.com/majesticongs>

1. Descention I
2. Close My Eues
3. Tides
4. Break Free
5. Descention II
6. Hear Me
7. Broken
8. At The Edge
9. Longing
10. Descention III
11. Last Dance

Jeff Hamel – Gitar, keyboard, vokal, trommer og perkusjon

Portugal The Man – Sencored Colors

Den lille fluelorten av en by ved navn Wasilla i Alaska ligger mange mil nord for Anchorage og er hjembyen til fem mann sterke Portugal The Man. Lederen i bandet, John Baldwin Gourley, mener at det spesielle

klimaet skaper deres spesielle musikk, og referere til Sigur Ros og Bjørk. At det er spesielt kan vi trygt fastslå gjelder disse musikerne og deres tredje skive, hvor mottoet atter en gang er å gå inn i studio å lage hva de føler for der og da! På deres første album, "You Vultures!" fra 2006 fikk vi en salgs hybrid av soulrock og funk, men neste "Church Mouth" gav oss en krevende artmetall. Nå er det sprø psykedelisk pop som er unnfanget på "Sencored Color". Første halvdel beskrives av bandet selv som John Lennons ballader stenket med tidlige Pink Floyd mer mørke og disige space uttrykk. Dette i en kontekst hvor Beatles, og Zoombies psykedeliske ideer også er viktige inspirasjonskilder. Siste del av skiva en vannvittig sprø miks av cool jazz, freakout artrock, dub reggae for å nevne det som lar seg identifisere. Bandnavnet er forresten rimelig tilfeldig satt da ingen av musikerne noen gang har besøkt Portugal. Forløperen til Portugal The Man var et totalt ukjent band ved navn Anatomy Ghost, som sikkert er en morsom opplysning for de som samler på totalt unyttig kunnskap. "Sencored Colors" er ingen lett plate å bli klok på. Fascinerende og forvirrende er to ord som summerer opp noe av det en føler etter å ha lyttet til verket. Likevel musikken som forettes blir aldri mer kaotisk enn at den pirrer og utfordrer. Låtkolleksjonen holder ganske så bra standard, og de mange til dels eksentriske påfunn er stort sett vellykket. Det spilles tett og godt, og humoren lurer alltid i bakgrunnen. En fin plate med mangeartede fallsetter, som bør være av interesse for de som liker det kreative og originale. De som tør dukke ned i Portugal The Man sitt musikalske univers bør få mye tilbake fra ei skive som ikke er feilfri, men jammen har en god og frodig idebank å øse av.

http://www.youtube.com/watch?v=_oiXciyAYJ4

<http://www.myspace.com/portugaltheman>

<http://portugaltheman.net/>

1. Lay Me Back Down
2. Colors
3. And I
4. Salt
5. Created
6. Out And In And Out
7. New Orleans
8. Never Pleased
9. Sit Back And Dream
10. Hard Times Our Times
11. All Mine

John Baldwin Gourly – Gitar og vokal

Zachary Scott Carothers – Bass og vokal

Jason Sechrist – Trommer

Ryan Nighbors – Keyboard og vokal

Dyonisos- Aces High

Dan Cowan er et enmanns musikk ensemble, som sysler med spacerock i en slags artrock setting. Vi kan ane inspirasjon fra Ozric Tentacles, Frank Zappa, Pink Floyd, Eloy, Tangerine Dream Alan Parsons Project og Camel. At Andrew Latimer fra Camel og David Gilmour øver en viss innflytelse på gitarbruken er åpenbart, men Cowan gjør likevel sin "greie" så delikat at det er en fryd! De seks første sporene er i varierende grad lettere "mainstream" musikk, men med nok ekstra til at det er svært hørbart. Det hele starter med en flott ZZ Top liknende sak med hard bluesrock på agendaen. Her injiseres det litt space-rock og med en gang blir det ganske interessante saker. Likevel er det som nevnt først når det syvende sporet, "Peggy Plant" spiller opp at det virkelig blir riktig velsmakende musikk. Her er det betydelig mer eksperimentelle elementer, med artige avant garde avstikkere og noen rimelig raffinerte gitarmønstre. Humor blir det også rikelig av utover på skiva med "Gee Dubya Bush" i førersetet slik sett. Her er det humor med politisk kritikk og sampling av George Walker Bush i en kontekst som Zappa nok nikker anerkjennende fra den andre siden av tilværelsen. Hvor dette eventuelt er aner vi ikke, men vi skal ikke se bort fra at han både komponerer og koser seg med sine Winston sigaretter, og fortsatt har skjeve blikk på verdens galskap. Zappa vibbene blir definitivt mer sentrale utover på skiva. "The Little Voice Inside My Head" er en schizofren låt med sprø og uhyggelig vokale partier. Herlig sak. Avslutningslåten "Cryptograms" klokker inn på 13 minutter, og er en selvstendig låt med svært variert, til dels vannvittig og spennende innhold. Gitarer og keyboard er hovedinstrumentene på skiva, mens bass og trommer er beregnet for å holde rytmen. Unntaksvis gis bassen frihet til og tre inn i miksen å gi mer distinkte bidrag. Produksjonen er meget bra, og vektlegger låtstrukturer med enn instrumentene, og bygger ofte opp låtene på en ypperlig måte, med siste låten som den store finalen. Skiva veksler som nevnt mellom det mer "mainstreamaktige" og det eksperimentelle, og mye gjøres riktig så bra. Innimellom trynes det kraftig, men slikt er å forvente når såpass mye eksperimentering er på dagsorden. Albumet er stort sett veldig bra, og utfordrer den eventyrlystne, har mye å bidra med om en har en porsjon tålmodighet i den utdøende kunsten å lytte og reflektere, noe som vårt tabloide samfunn ikke akkurat oppmuntrer til!

01. Ages High
02. Charity
03. Winds of Change
04. Windward Bound
05. Portal To Evermore
06. The Source
07. Peggy Plant
08. Doctor Madman
09. Black Crosses
10. Got Memories To Meet
11. Prog Coalition
12. The Little Voice Inside My Head
13. We Are the People
14. Play My Song List Again
15. Gee Dubya Bush
16. Cryptograms

Dan Cowan - Gitar, bass, keyboards og vokal

Andrew Gorczyca - Reflections An Act Of Glass

Chris G. er bror til avdøde Andrew Gorczyca, som etterlot seg en imponerende rekke demoer som han hadde laget i sitt eget private studio. Dessverre så hadde Andrew Gorczyca ikke klart å få utgitt noen musikk før sin død. Gjennom 4 år bearbeidet broren og trommeslageren, Chris G. stoffet og kommer nå opp med "Reflections An Act Of Glass" som er en "hyllest" CD til Andrew Gorczyca. For å klare dette store prosjektet har Chris G. 18 meget velrenommerte musikere med seg på skiva, hvor alle har minst en fot i proggens verden. Innspillingen foregikk i 12 studioer og i seks byer, og er en hyllest til Andrew Gorczyca sitt minne. Målet var å få et rent og harmonisk prog sound med klare følere til 80 og 90 tallets Police, Tears For Fears og Rush, men som også har den nødvendige friskheten som bringer oss inn i dette tusenåret på en verdig måte. Fra amerikansk synspunkt blir dette minnesmerket høyverdige saker vil vi tro. Skal vi derimot driste oss til å mene noe her, så er dette perfekt amerikansk AOR, som er meget vel gjennomarbeidet. Alt er velspilt, og finpusset, gjerne så mye at sandpapiret har fjernet ethvert tilløp til identitet og originalitet. Harmoniene er perfekte, og musikalsk holdes konformitetens fane høyt, og det er pent og pyntelig. Musikken er alt annet enn tidløs, og sklir pent ned i forglemmelsens sluk. Ganske så standard og kjedelig, og at så mange virkelige dyktige artister har bidratt på noe så lite kreativt forbauser oss virkelig. Skiva er sikkert en vinner i en "AOR Heaven" kontekst, men ikke velegnet til å begeistre utover at det er nynnbart og ganske god pop. For oss som krever litt

mer, og gjerne vil utfordres som lytter holder dette ikke mål.

<http://www.myspace.com/actofglass>

<http://chris-g.com/reflections/>

1. The Tall Tale Heart
2. From This Day Forward
3. Give It Time
4. How Can We Og On This Way
5. Lost In It All
6. Curiosity Song (I Only Want To Know)
7. Peasant Under Class
8. All Fixed

Adrian Belew – Gitar og vokal
Bryan Beller - Bass
Nick D'Virgilio - Vokal
Shawn Farley – Bass og gitarer
Chris G - Trommer, keyboard og perkusjon
Randy George – Bass og keyboard
Andrew Gorczyca - Vokal
Wil Henderson - Vokal
Phil Keaggy - Gitar
Mike Keneally - Gitar
Ted Leonard - Vokal
Dave Meros - Bass
Rik Mouser - Gitar
Rick Musallam - Gitar
Ryo Okumoto - Keyboard
Billy Oskay - Violiner
Greg Strickland - Bass
Marc Ziegenhagen - Keyboard

Arz – The Last Kingdom

Dette verket var oppinnlig skrevet til et online PC spill, som det aldri ble noe av. Dermed var det visse forandringer i arrangementene før skiva var klar for å utgis som vanlig CD. Først ut er tittelåten. En låt som nok ville vært ypperlig som bakgrunn til et kampspill, med sin røffhet og gitarfulte linjer. Orkestral og med en følelse av marsjerende mennesker,

og vi forflytter oss til en mystisk hule. En plass hvor vi lett kan se for oss et scenario med Gandalf & Co. i Moria gruver. Farlig og nokså vakkert landskap med truende farer overalt. Mer jazzfølelse på "Winterreise med piano, bass og trommer som råder grunnen. En hyllest til Franz Schubert sitt berømte verk, og tenkt å være bakgrunn for spillkarakteren som forflytter se fra et eventyr til et annet. I beundring for Edgar Rice Burroughs er Crom" laget, et stykke som delvis lykkes me å fremstille et rått og barbarisk landskap. Trollmannskole og videverdigheter pensles ut på "Scola Mysterium", og her lykkes Arz virkelig bra. I kan nesten se for oss Harry P. og kumpaner i kamp mot alle de slemme. Ridderne av det runde bord og Kong Arthur er nok tematikken på "Lady Of The Lake". Faktisk ganske snertent stykke musikk som er følelsesladet og flyter greit av sted. "Batterealm" er det eneste som ikke var tiltenkt det opprinnelige konseptet, og her er vi ikke imponert over kvaliteten. Et greit stykke instrumental symfonisk musikk, som ofte er litt røffere enn man skulle forvente. Greit og med enkelte bra låter, og litt over gjennomsnittet for dette segmentet kvalitetsmessig uten at vi går fra konseptene av musikalsk lykke.

<http://www.steveadamsguitar.com/recordings>

<http://www.myspace.com/steveadamsarz>

- 1.The Last Kingdom 6:16
- 2.Mines of Moria 9:50
- 3.Winterreise 8:08
- 4.Crom 8:04
- 5.Schola Mysterium 17:00
- 6.Lady of the Lake 10:52

Steve Adams – Diverse instrumenter

Gode venner – Resten av instrumentene

Presto Ballet - The Lost Art Of Time Travel

På sin første skive fikk Presto Ballet skryt for sin varme og organiske sound. Mye av årsaken var årgangs instrumenter, og analogt utstyr spilt med presisjon og innlevelse. Ikke snakk om noen trommemaskiner og digitalt fiksfakseri fra Kurdt Vanderhoof og &, Nevnte fyr er tidligere gitarist i Metal Chruch, og hjernen bak Presto Ballet. En hjerne som sverger til Chamberlaines, mellotroner og mini-Moogs. Perfekt blir det ikke på denne måten, men varme, sjarme og personlighet i musikken er jo uendelig mye viktigere ingredienser. Musikalske kilder er mange, men Kansas, tidlige Styx, Rush, litt Yes og litt Genesis er noen, men

viktigst er at det hele kreeres med innsikt, innlevelse, stor musikalitet og en virkelig kjærlighet til stoffet. 8 spor hvorav de fleste har episke lengder, og hvor innholdet har alt en progelsker kan ønske seg. Sterke låter, flotte og sofistikerte arrangementer, eventyrlystne progressive instrumentaler, dyktige musikere som har stor spilleglede og stor intensitet, kreativitet og distinkt særpreg. De psykedeliske hintene som plata gestalter er også med på å heve produktet, da de så naturlig utført og plassert i konseptet. Lekkert rett og slett. Retro prog som på ingen måte høres utdatert ut, og med en super produksjon som yter låtkolleksjonen full rettferdighet. Vokalen er virkelig bra på hele skiva og står godt til atmosfæren, med sin melodiske kraft og melankoli. Skiva er et temmelig rolig verk, med lange spor som virker å holde på lenge, men det blir likevel aldri kjedelig da det skjer så mye spennende hele tiden i lydbildet. Hammond orgelet i særdeleshet, og til dels keyboardene er viktigste instrumenter. Disse spilles så utsøkt at det er en fryd for øret. Åpneren ” The Mind Machine” er full av variasjon og en frisk låt, hvor en kan undres på om det er Tony Banks bak brettene, og Alex Lifeson som spiller gitar om en skal være idet filosofiske hjørnet. ”Haze” har mye Flower Kings i seg, men med nok Presto Ballet til at det ikke blir ekkelt. Gode riff har Thives” og det er albumets tyngste spor, og en flott låt. Beste spor er ”One Tragedy At A Time, hvor vi servers en 14 minutters episk sak. ”I’m Not Blind” er en ballade som med herlige vokalharmonier og flotte symfoniske ferdigheter. En helstøpt skive igjen fra Presto Ballet, som har svært mye å fare med, og vi gleder oss allerede til neste utgivelse.

<http://www.prestoballet.com/home.asp>

<http://www.myspace.com/prestoballet>

1. The Mind Machine 10.50
2. Thieves 9.04
3. Yoy`re Alive 4.24
4. One Tragedy At A Time 14.00
5. I`m Not Blind 6.16
6. Easy Tomorrow 6.30
7. Haze 8.28

Scott Albright – Vokal og akustisk gitar

Kurdt Vanderhoof - Gitsars Mellotron, Chamberlain, Hammond orgel, synther, bass pedaler og elektrisk piano

Bill Raymond – Trommer og perkusjon

Ty Oliver – Heartstrings

Satariuni/Vai influert instrumental rock fra Ty Oliver Dyktig utført og med gode melodier, men det er mange i dette segmentet som har. Det å skape sin egenart er ikke alle gitt, og ofte hva som skiller klinten fra hveten for å bruke et bibelsk scenario. Derfor er det en sjanger hvor mye låter for likt, og den ene artisten er altfor lik den andre. Ty Oliver setter sitt umiskjennelige preg på skiva, slik at vi har en klar egenart, og det gjør oss betydelig vennligere stemt til verket. Det melodiske er aldri langt borte, men det blir alltid brukt med omhu slik at det ikke blir kjedelig, forutsigbart og tannløst. På åpneren, "Sunset sky" får vi demonstrert Oliver's evne som både låtskriver og gitarist. Neste spor er "Chasing Anglels" har lovelig mye fokus på gitar, og rytmeseksjonen har heller ikke minneverdig øyeblikk her. Første ballade får vi med "Fade Into You", som er flott sak som har nok luft slik at instrumentene virkelig får utfolde seg og konverserer forbilledlig. Et utmerket eksempel på at måtehold kan være et must i en slik kontekst som dette, hvor det å dyngge oppå på hverandre er nærmest en tendens. "Made Of Menoryes" har også mange av de samme kvalitetene, og er en vakker, melodios og stemningsfull låt med masse kvaliteten. Ty Oliver har åpenbart en distinkt følelse for melodi, men glemmer seg av og til, og viser seg litt frem med litt "flinkis ekshibisjonisme." Stort sett unngår han dette, og kommer da opp med musikk med identitet og kvalitet som absolutt har livets rett. På "Space Jam" får han hjelp av diverse musikalske venner. Det hele blir velfylt med innlevelse og musisering på høyt plan, og det bobler og koker og er riktig så fornøyetlig. Trommelyden er gjennomgående irriterende, og dette trekker ned ei ellers ok skive. Musikalsk er det tidvis sofistikerde melodier fra en artist som definitivt skriver følelsesladet og med ektefølt innlevelse. Vi ser frem til en ny skive hvor med bedre trommelyd, mindre egotripp og kanskje enda bedre melodier. Da kan det virkelig bli en fornøyetelse å lytte til denne California baserte musikeren.

1. Sunset Sky
2. Chasing Angels
3. Fade Into You
4. Made Of Memoryes
5. Heartstrings
6. When Then Was Now
7. Space Jam

8. The Dream Of Love

9. Let Go

10. Filled With Tears

Ty Oliver – Gitar, programmering og keyboards

Matt Sotelo – Bass og programmering

Jake McCuen – Tommer

Bonny Burns – Bass

Glenn Behanna – Trommer

Matt Cafissi – Gitorsolo på 7

Neil Rambaldi – Gitorsolo på 7

Mindwalk BLVD – Paint The Seconds

Tre tenåringer mellom 13 og 16 år som lager musikk, kan det bli noe bra da? Før vi svarer på det spørsmålet må vi legge til at dette faktisk er talentfulle karer som har spilt siden de var henholdsvis 3, 5 og 6 år! Her kommer de opp med et album hvor melodisk hardrock er i sentrum, med litt innsmett av prog, og hvor ledestjernene er Dream Theater (selvsagt), Rush (selvsagt), Yes, Genesis, Tool (hoo!) og UK. Mindwalk BLVD var oppvarmingsband for Flower Kings 27.08.2007 på svenskens USA turne. Det sier jo litt om potensialet deres vil vi nå tro. Soundet er moderne som det høver seg så unge mennesker, og det er plenty av fete gitarer og flotte harmonier. Ballet åpner med er rett frem rocker "Beside Me" med frekke gitarriff, og med bra alternering mellomhardrock refreng, og roligere vers. "Away" er en inspirert låt med svært delikat gitarlinjer, og Spor 4, "Patriot" er kanskje deres ypperste øyeblikk, og er nok det hardeste sporet på skiva. På "Crimson Sunset" får i en klassisk rock ballade som har flott akustisk gitar, og ditto vokal, og de ofte så vanskelige vokalharmoniene sitter som et skudd. Akkurat den låten er lovelig nær opp til å være radiovennlig, mens skiva avsluttes med "Step Down", hvor det er gitt mye plass til gitarene i en melodisk hardrock kontekst. Faktisk er låten utstyrt med komplekse mønstre, og det er helt klart at noen av medlemmene må ha en eller annen form for musikalsk formal kompetanse, eller i det minste må real kompetansen komme fra foreldrene. Jungeltelegrafan forteller om at alle tre kommer fra svært musikalske familier. BLDV står forøvrig for Boulevard, noe som kan være en totalt unyttig kunnskap som er kjekk å ha © Virkelig ei plate med mye snacks, men de har likevel et stykke å gå før de lager et mesterverk. Rytmiikk og

låtskrivning kan og bør ytterligere oppgraderes. Så unge som de er skal vi ikke se bort fra at det kan komme enda bedre musikk fra den kanten. Imens kan vi låne øret til ei bra skive med mye spennende og melodios hardrock.

[http://profile.myspace.com/index.cfm?
fuseaction=user.viewprofile&friendid=82856755](http://profile.myspace.com/index.cfm?fuseaction=user.viewprofile&friendid=82856755)

<http://www.mindwalkband.com/>

1. Beside Me
2. Sometimes
3. Away
4. Patriot
5. Crimson Sunset
6. Step Down

Jordan Ferreira – Vokal og gitar
Tyler Hudson – Trommer og vokal
Mike Avakian – Bass, keyboard og vok

Direction – Est

Retro prog fra disse Fransk Kanadierne, med åpenbare referanser til Styx, Rush, Genesis og Yes. Dessverre er vokal i beste fall middelmådig, men det er ellers en del bra å ta tak i på denne skiva, da det er rimelig variert. Dette slippet er nummer fire fra Direction, og kanskje deres beste så langt. På "Memoire Privée" transformeres Steve Hackett sin gitar å spille på, inn i Direction`s musikalske univers på en ypperlig måte. En hyllest til Alex Lifeson får vi på "Touriste Urbain", også dette ypperlig utført, men også lovelig poppete. På sitt beste er bandet på "Demiere Issue" hvor et suverent og heftig mellomspill rundt midten av låten, sammen med knallbra arpeggio akustisk gitar i en setting av Triumph-påvirket sound virkelig lykkes. Mye bra brettbehandling får vi på denne skiva, og enkelte knivskarpe gitar tilgodeses vi også med.

Balladen "Naufragé" er temmelig uinteressant, mens militærmarsjen "Soldat" i beste fall er artig. En temmelig ujevn plate, som ikke evner å gjøre oss alt for lykkelige alt for ofte. Vokalen er jo som nevnt et kapittel for seg, og det er sikkert noen som vil like den, men for oss er den mest velegnet til irritasjon. Musikerne er habile nok, men låtmaterialet er ikke uhørt kreativt, og arrangementmessig så er det heller langt mellom de gode ideene. På det jevne uten å fenge overvettes.

<http://www.legroupedirection.com/>

1. Memoire Privée
2. La Fuite

3. Capsule
4. Touriste Urbain
5. Naufragé
6. Soldat
7. Soldat (Finale)
8. Dernière Issue

Marco Paradis – Gitar og piano

Serge Tremblay – Vokal, bass og klaver

Jean-Claude Tremblay - Trommer

Envolve IV - Decadent Light

Peter Matuchniak and Mike Eager grunnla Envolve IV, men i utgangspunktet var det fire som ikke kjente hverandre som fant sammen via internett. Hensikten var å lage den musikken de alle var så begeistret for, og dermed var grunnlaget lagt for bandet.

Hovedinspirasjonskildene er Genesis, Pink Floyd, Grateful Dead og Beatles fra eldre dager, mens Radiohead, Killers, Fountains Of Wayne og Coldplay, er nyere tiders helter. "Decadent Light" er debuten til kvartetten, og lyrikken er banal og produksjonen er svak, men det er svært variert og entusiasmen er det ikke noe å si på. Prog er det ikke så mye av, men noe progrelatert musikk er det, og det er faktisk en vannvittig blanding av stilarter. Akkurat det er jo ikke uvanelig for band fra USA. Her får vi servert både heavyprog, countryrelatert musikk, ambient, jazz, symfonisk med jazzstenk, powerballader og klassisk rock. Michael Eager er en kompetent vokalist, og en enda bedre gitarist. På brettene er Peter Matuchniak stødig og god, og holder seg til det han behersker slik at det låter ok, mens rytmeseksjonen er solid og distinkt nok. "Number 16" er en låt som stadig er i forandring og et bra musikalsk stykke, og mystiske "Saturday's Gone" er spennende, mens den jazzete "Listen Up" også er en bra låt. Ellers er det noe ujevnt låtmateriale, men det er sjarmerende musikk, som faktisk evner å fascinere oss til tross for åpenbare mangler. Antakelig skyldes dette den voldsomme variasjonen og den nærmest naivistiske holdningen bandet har. Her forettes det som de enkelte medlemmene har lyst til å formidle, tilsynelatende uten å skjule til mer kommersielle aspekter. Akkurat det er jo forbilledlig, men det er mulig det er vi som sitter med svarteper, og er de naive. Uansett er dette ei skive med mange feil, men også så annerledes at vi faktisk gir den tid i spilleren!

<http://www.musicevolve.com/>

1. Number 16 (4:20)
2. War (4:52)
3. Listen Up (4:18)
4. Judgment Day (3:52)
5. Rolling Along (3:15)
6. Saturday's Gone (4:31)

7. Must Have Been The Future (5:07)

8. Baby Come Back (2:59)

9. Voyager (4:05)

10. Write (5:02)

11. Goodbye (8:04)

Michael Eager – Vokal og gitar
Peter Matuchniak – Gitar og keyboard
Jim DeBaun - Bass
Paul Sheriff - Trommer

Rewiring Genesis – A Tribute To The Lamb Lies Down On Broadway

Produsenten Marc Hornsby og Nick D`Virgilio er to som beundrer Genesis uhemmet. Derfor ble det naturlig nok fokus på Genesis sin musikk når de møttes. Et annet resultat ble en hyllest til gruppa gjennom å gjenskape Genesis sitt sjette album i det herrens år 2008. At et slikt prosjekt oser av stormannsgalskap og er en uhyre farlig dans på tynn line er mildt sagt. Med unntak av notene er alt nytt her, og det låter krekselig for å si det enkelt og dønn ærlig. Respekten og beundringen for Genesis er det ingenting å si på, men akkurat slikt kunne vi vært spart for uansett om det gjøres med aldri så mye kjærlighet. Forsøket på å puste nytt liv i Genesis sitt klassiske materiale ender med neseblod og meget høy Harry faktor. De lydmessige kvalitetene er til og med temmelig daffe, i det 2008 kollektive muligens får frem de mer poppete faktene til Genesis på en temmelig uheldig måte. Alt annet enn vakkert er det også med en amerikansk aksent der vi før hadde Peter Gabriel`s suverene stemme. Steve Hackett`s suverene soloer med et sound dominert av noen mystiske surrende vesener gjør en også uendelig trist. Dette et ekstremt unødvendig prosjekt som du bør styre milevis unna, med mindre du selvsagt aldri får nok av Genesis og annet tilhørende løssøre da.

CD 1:

1. The Lamb Lies Down On Broadway (5:25)

2. Fly On A Windshield (2:50)

3. Broadway Melody Of 1974 (2:21)

4. Cuckoo Cocoon (2:19)

5. In The Cage (8:35)

6. The Grand Parade Of Lifeless Packaging (2:42)

7. Back In NYC (5:51)
8. Hairless Heart (2:11)
9. Counting Out Time (3:50)
10. The Carpet Crawlers (6:22)
11. The Chamber Of 32 Doors (5:46)

CD 2:

1. Lilywhite Lilith (2:38)
2. The Waiting Room (5:36)
3. Anyway (3:08)
4. Here Comes The Supernatural Anaesthetist (2:32)
5. The Lamia (7:14)
6. Silent Sorrow In Empty Boats (2:55)
7. The Colony Of Slippermen: Arrival - A Visit To The Doktor,
Raven (8:41)
8. Ravine (1:56)
9. The Light Dies Down On Broadway (4:12)
10. Riding The Scree (3:58)
11. In The Rapids (2:34)
12. It (4:29)

3rdegree - Narrow-Caster

Robert James Pashman er lederen av 3rdegree, og står for mye av det kreative aspekt. Han har sans for låter som bryter med vers-kor-vers-kor prinsippet. I tillegg beskjeftiger han seg med spennende rytmemønstre og atypiske korder, samt humor. Bare i tittelen narrowcast kontra broadcast ligger det mye selvironi idet uavhengige artister som 3rdegree nærmest er tunget til å slutte seg til. Musikken beskriver bandet selv som "powerprogpop" basert på 10 låter som klokker inn på rundt 4-5 minutter. Heldigvis er det ikke overvettes mye pop, og ofte komplekse melodilinjer underbygger dette. Basslinjene til Pashman er ofte melodisk, men også solid og tøff, men også sofistisert og spennende, og sammen med keyboardene til George Dobbs utgjør dette mye av strukturen som 3rdegree's musikk er tuftet på. Lyrisk er tema

for albumet en salgs tilstandsrapport fra samfunnet. Her harselerer bandet kraftig, og med diverse innfallsvinkler stikker de, spør de, kritiserer de og ikke minst ironiserer de. Det tar tid å fordøye denne musikken, og vi har til gode å bli overvettets glad i den, og dette til tross for at det er rimelig originalt og velspilt. "Narrow-caster" er så langt bare ikke vår "cup of tea", og sannsynligvis ikke for den gjennomsnittelige lytter heller. Til å gjøre de som liker det pop preget glade, er det ofte for mørkt og lite radiovennlig. De som liker det mer originalt og kreativt blir også lett satt på sidelinjen idet musikken er så vond å få tak i. Akkurat det har muligens med at til syvende og sist er lite substans når vi skreller vekk alt, og at det er litt for mye av "Keisernes nye klær". Akkurat den uttalelsen må vi kanskje bite i oss en gang, men vi får ikke taket på denne skiva, og det blir for mye som ikke låter bra i våre ører.

<http://www.3rdegreeonline.com/3RDegree/Welcome.html>

<http://www.myspace.com/3rdegreej>

1. Apophenia (4:45)
2. It Works (5:05)
3. Narrow-Caster (3:09)
4. Live With This Forever (5:09)
5. Cautionary Tale (5:05)
6. The Proverbial Banana Peel (3:09)
7. Young Once (5:14)
8. Scenery (5:49)
9. Free For All (4:35)
10. The Last Gasp (4:57)

George Dobbs – Vokal og keyboard

Robert James Pashman – Bass , keyboard og vokal

Pat Kliesch – Gitar og vokal

Rob Durham –Trommer og perkusjon

Days Between Station – Days Between Station

Ekeltisk prog fra dette ensemblet en plass i krysningspunktet mellom avant garde og klassisk prog. Bandnavnet er fra en science fiction roman av Steve Erichson, og musikken er påvirket av dette med sitt retrofuturistisk kosmos/space preg. Tidligere tiders helter som tidlig Pink Floyd, Alan Parsons, King Crimson og til dels Tangerine Deam er åpenbare inspirasjonskilder, men et sound stenket med jazzaktig musikk gjør at Days Between Station står fjellstøtt på egne ben, og unngår å høres uten som nok en kopist. Tradisjon og innovasjon blandes fint, og et ok instrumentalt album hvor ordløs vokal er et fint og stemningsskapende supplement. Slående originalt er det ikke, og litt vel ofte for pent og pyntelig. Elektroniske instrumenter er svært dominerende, og både som stemningsskapende lyder og de mer

tradisjonelle synthene er slett ikke verst utført. Elektronikken kontrasteres av tradisjonell instrumenter og også dette skaper fin dynamikk og et vist mangfold. Skiva startet rimelig smertefullt stemningsmessig med antakeligvis kampen for å leve etter å ha mistet noen som står en nær. De av oss som har innbygd kino for slike påvirkninger, vil lett kunne tenke seg film som er rimelig dramatisk emosjonelt. På 13,26 minutter på denne åpneren "Requiem For The Living", får bandet rikelig anledning til å kjøre film for oss lettpåvirkelige. Either/Or som er spor nummer to, koples sammen med åpneren, og fortsetter i samme spor, og vi kan forlystes med skrikende og triste stemmer. At gruppa er inne på noe virkelig bra på denne skiva er åpenbart, men vi føler at de ikke helt klarer å lande godt nok. Når dette er sagt så overgår albumet mye av det som spys ut i disse dager, og har svært mye å by på. Når vi så er litt lunkne, er det fordi vi føler at de har mer å gå på, som enda ikke er kommet til uttrykk. Akkurat det håper vi dukker opp på neste skive.

<http://www.myspace.com/daysbetweenstationsband>

<http://www.daysbetweenstations.com/>

1. Requiem For The Living (13:26)
2. Either/Or (7:33)
3. Intermission 1 (2:13)
4. How To Seduce A Ghost (4:55)
5. Radio Song (4:24)
6. Intermission 2 (1:36)
7. Laudanum (22:14)
 - a. A Long Goodbye
 - b. Every One Is Here But You
 - c. Nowhere
 - d. The Wake

Sepand Samzadeh - Gitar, keyboards og synther

Oscar Fuentes - Keyboards, programmering og bass

Gjestemusikere,

Jon Mattox – Trommer og perkusjon på 1,2,4,5 og 7

Vivi Rama - Bass på 1,2,4 og 7

Jeremy Castillo – Gitar på 1,4 og 7

Jason Hemmens – Saksofon på 5 og 7

Sean Erick – Trompet på 5 og 7

Kevin Williams – Trombone på 5 og 7

Jeffrey Samzadeh – Vokal på 1

Hollie Shephard – Vokal på 2

Marjory Fuentes – Vokal på 3

Fantasy – Fantasy

England har sin gruppe med navn Fantasy, som nedkom med nå så berømte "Paint A Picure" i proggens gullalder, og var stenket i mellotron. At USA også hadde sin Fantasy var totalt ukjent for oss inntil Black Rills Records forsynte oss med denne skiva. Og for en overraskelse! Fem personer sterke Fantasy fra Miami var såkalt husorkester på musikk in-stedet Thee Image, som vartet opp med mange av datidens storheter på sine konserter. Led Zeppelin, Grateful Dead, The Doors, Steppenwolf, Cream, Iron Butterfly og Frank Zappa for å nevne noen. Det er jo direkte merkelig basert på denne skiva at Fantasy ganske fort forsvant i glemselen mens så og si alle de nevnte ble hva vi trygt kan kalle legender. Skiva inneholder låter som er tidstypiske, men som frem til bonussporene holder vannvittig høy kvalitet. Vokalisten, er bare 16 år, men har noe av den beste og uttrykksfulle stemme vi noen har hørt, og vi har hørt noen må vi vedgå. Med til historien hører også fortellingen om den opprinnelige vokalisten, Billy Robbins. Denne karismatiske vokalisten forsvant sommeren 1970, og ble borte i en måned før han tragisk nok ble funnet død. Kanskje bortfallet av denne sterke personligheten har noe å si for at Fantasy forsvant fra den musikalske scene? "Såga" sier bare at det var oppblåste egoer og personlige motsetninger som førte til at det hele kollapset. Talent var det flust av og låter som "Happy" og ikke minst fabelaktige "Come" er uhyre sterke vitnesbyrd om dette. I en psykedelisk setting får vi noe skjev rytmikk og en overraskende fin variasjon. På "Happy" er det klima for Jamene Millers jazzete vokal, mene hennes operavokal får vist seg frem på "Come", som alene er verdt hva nå denne skiva måtte koste. Instrumentalen "Stoned Cowboy", er en utmerket og kreativ låt med mye fin gitar, og oppfinnsom bruk av studioeffekter. Vi finner dette verket uimotståelig fascinerende og sjarmerende, noe som viser at det faktisk enda finnes ukjente skatter som bare venter på å bli oppdaget.

<http://www.blackrills.ch/ch.htm>

Jamene Miller – Vokal

Bob Robbins – Bass

Jim DeMeo – Gitar

Mario Russo - Keyboards

Greg Kimple – Trommer

1. Happy 5.24

2. Come 6.22

3. Wages Of Sin 3.37

4. Circus Of Invisible Men 5.32

5. Stoned Cowboy 5.55

6. Understand 4.42

7. What Next 9.42

Bonuspor:

8. Painted Horse

9. I Got Fever

10. Stoned Cowboy 2.41

11. Understand 3.20

Jack Foster III – Tame Until Hungry

Antakeligvis var det meningen at dette skulle være en naturlig videreføring av forrige skive "JazzRapotor", men det er dessverre i beste fall stillstand for Jack Foster III. Uansett hvor mye vi lar skiva snurre så blir det for lite substans, og for langt mellom høydepunktene.

Låtkolleksjonen er heller middelmådig, og det hele virker en tanke uinspirert. Greit nok, men litt sånn slapt håndverk får vi inntrykk av.

Det er også lovelig mye fokus på det vokale, og melodiene og det instrumentale er for ofte bare et nær sagt nødvendig onde. Det er jo noe underlig med såpass dyktige og rutinerte musiker som de tre herrene, Trent Gardner, Robert Berry og Jack Foster. Store navn betyr jo som kjent null og niks, om det kreative er stuet langt bort. Låtene med instrumentale mellomspill er svært få, og bare "Bloodstone" og "Broken Hallelujah" har klare progressive arrangementer. Mye av kolleksjonen er mer tidvis lite melodios pop. En låt som holder vann til tusen er nevnte, "Broken Hallelujah" hvor vi entrer metall verdenen. Plutselig gnistrer trioen til med energi og rå eksplosivitet som skaper en utmerket kontrast til låtens mer atmosfæriske hovedlinje. Linjer hvor tankene går til David Gilmour og hans "On An Island". På "The Solution" er det en mer dynamisk hard rock vi serveres, og den ligger mer opp mot tidligere låter fra bandet, og ikke minst Magellan's verden. Flotte saksofon delikatesser får vi i finalen av "One Dark Angel",s om har visse Beatles vibber. Noen fine perioder er det også på "Mourning Glory", men ellers er det langt mellom godbitene. Skuffelse er ordet, og vi forventer langt bedre på neste skive om vi ikke skal arkivere Jack Foster III under etiketten, " har sett sine beste dager". God bedring!

1. No Tears Left For Cryin' 5:20
2. The Solution 7:32
3. Civilized Dog 3:32
4. One Dark Angel 4:03
5. Mourning Glory 5:02
6. Bloodstone 5:17
7. Broken Hallelujah 5:34
8. Heart And Mind 5:47
9. Inside My Mind 5:17
10. Limbo And Flux 5:07
11. Rainbow Asylum 5:02
12. Every Time We Say Goodbye 3:19

Jack Foster – Vokal, gitar og keyboards

Trent Gardner – Keyboards og vokal

Robert Berry – Trommer, bass og gitar

Gjestemusikere:

Andy Eberhard – Trommer på 2, 3 og 14

David Hipshan – Saksofon på 4

Sifu Stephen Doe – Playing With Time

Mr. Doe er fra Manchester. Riktignok så er det ikke byen i England med det berømte fotballaget det er snakk om, men en by i New Hampshire i USA. Uansett, Sifu Stephen Doe leverer her musikk som vi trygt kan kalle et gitaralbum, men med nok ekstra tilbehør slik at det ikke blir tørt og kjedelig.. Mannen har bagen full av både formal- og realkompetanse hva gitar og komponering angår. I tillegg så er han heldigvis forbi det stadiet hvor det å imponere er et must, da han åpenbart vet så inderlig vel at kvalitetene hans er det ingen som kan bestride. Her er det fengende låter, stor variasjon, og vilje til eksperimentelle utflukter som er det viktigste. En skjør, varm og delikat kompleksitet, som holder seg gjennom 7 meget vel utførte låter. Ikke akkurat hi-fi, da dette visstnok er innspilt på et smalt soverom! Hva gjør vel det når det hele er laget med hjertet, og smakfullt anrettet i en setting av fusion og progmetall. Sifu Stephen Doe er virkelig en artist som fortjener å få bedre innspillingsforhold neste gang. Det er en skam at en slik kapasitet skal måtte klare seg med svært, svært enkle kår, mens andre rimelig talentløse kropper kan boltre seg i all verdens tenkelig utstyr for å kunne fremlegge sin for oss totalt uforståelige musikk, les: rap. Nok sutring, dette verket vil glede alle som liker virkelig virtuos gitarspilling med masse atmosfære og velfungerende rytmeskift. Det kan virke som Jeff Beck, Al Di Meola og Steve Vai er de største inspirasjonskildene til Sifu Doe, men han har dyrket frem sin egen stil til fulle. Beste låt er kanskje ”Con-Fusion”, som starter med

flotte keyboardslinjer og med en spenstig bass langt frem i lydbildet. Låten er en av de mest progressive, og inneholder noen virkelig utsøkte gitarlinjer blant mye annet snadder. "My Self Reflection" har harde riff fra metall verden, men starter med en tøff gitar solo og flotte keyboardlinjer. En virkelig bra låt, som også har mye progressive elementer, og nok innhold til å tilfredsstille den mest bornerte lytter. På siste sporet "Strat-o-Spheric" er det ved gitar og keyboards visse assosiasjoner til Pink Floyd rundt "Dark Side Of The Moon". Et knallbra album bortsett fra produksjonen da, og vi får håpe Sifu Doe får råd til å hyre inn en trommeslager neste gang, og ikke bare bruker ferdig programmerte saker! Faktisk er vi virkelig spent på hva han kan komme opp med, da talentet er ubestridelig hva gjelder spilling og komponering.

<http://www.myspace.com/SIFUDOE>

- 1) Awakening
- 2) Breathe
- 3) Questions
- 4) Con-Fusion
- 5) Hidden Time
- 6) My Self Reflection
- 7) Strat-o-Spheric

Sifu Stephen Doe - Alle instrumenter, d.v.s. bass, gitar, trommer og keyboard.

Aaron English - All The Waters In The World

World musikk med perkusjon og piano som førende instrumenter, og med Aarons ypperlige og varme stemme som en svært viktig ingrediens.

Her er det virkelig snakk om "world", idet vi kan høre elementer fra stillehavsoyer, Midtøsten, Vest Afrika, og i tillegg er ganske så mange musikalske retninger representert. På "All The Waters In The World"

er det visse fellesnevnerne med Peter Gabriel. Det gjelder både stemmeprakt, men også bruk av programmering, men Mr. English har i ikke på langt nær så mye av dette på agendaen som den tidligere Genesis vokalisten. Aaron English nedkommer med sin høyst personlige musikk,

som absolutt er noe av det bedre vi har hørt i world segmentet, og er slett ikke noe Gabriel klone. Albumet er selvprodusert i et studio i en nitti år gammel låve, og ensemblet fra Seattle kommer likevel opp med et moderne album, som ofte støttes av fullt strykeorkester. Vi kan også kose oss med diverse flott etniske tromming, og mange andre spennende lettere ukjente instrumenter. Dette påvirker selvsagt lydbildet, og da det spilles så bra og instrumentene brukes så smakfullt, da blir det virkelig noe å utfordre ørene med. Heldigvis får en jo si, da vi tilfeldigvis vet at

Aaron English og Patrick Strole og Don Gunn tilbrakte et år med å spille inn 400 timer med spor fra albumet. Det hadde da vært for dumt, og skiva var en flau fis. Denne debuten er alt annet enn nevnte tilstand, da snakker vi heller om et episk album med god bruk av spennende

rytmikk og artige arrangementer. Emosjonelt og med et tekstunivers det absolutt er vært å forsøke å få med seg. Herlig er også viljen til å blande stilarter, og variasjonen mellom enkle men vakre spor som "Lullaby", og mer komplekse saker som "Santiago" er strålende. Vakkert album stort sett, men noen middelmådige spor trekker noe ned, og enkelte melodilinjer virker å være resirkulert stoff. For de som liker Sting, Paul Simon og nevnte Gabriel vil nok dette føles som en virkelig fulltreffer, og Aaron English overgår faktisk disse artistene temmelig ofte.

<http://www.aaronenglish.com/>

<http://www.myspace.com/theaaronenglishband>

1. Sea Of Nectar
2. Deep Blue Quiet Places
3. The Lullaby Of Loneliness
4. All The Waters Of The World
5. Ghost Is Broken
6. Flower Of Lebanon
7. Very Very Heavy
8. Mandeleine
9. Santiago
10. Lullaby
11. Animals Like Us

Aaron English - Vokal, piano, cembalo, mbira, programmering,
sampling og perkusjon

Patrick Strole - Gitar, hurdy-gurdy, bouzouki og percussion

Meredith Yayanos – Fiolin og vokal

Migue Mateus - Bass

Don Gunn - Trommer, perkusjon og programmering

Port Mahadia – Echoes Of Time

Kentucky band med sin debutplate, som har symfonisk prog med hint til metall og melodisk rock som sin musikalske sfære. Lyrikken er en viktig part her, og det er lagt ned enormt mye arbeid or å få musikk og tekst til å bli en perfekt symbiose. Erinn Waggoner som spiller bass, er opphavet til historien om sjømannen som styrer i ukjent farvann, og simultant

gjør seg sine tanker om sine nærmeste og diverse annet. Noe av hensikten med hele historien er å overlate tolkningen til lytteren. Tekstmessig er det letter kryptisk, og det gis altså rom for lytteren til å gjøre seg opp sine egne meninger og konklusjoner. Musikalsk er meget god vokal av Damian Wilson med på å heve verket ypperlig, og også nevnte symbiose er vellykket og gjør dette til interessant musikk. I tillegg er det en musikalsk kreativitet som er svært gledelig, og verket har både temmelig radiovennlige låter, og mer langstrakte låter vi til vanlig finner i prog segmentet. Den ofte temmelige laid back akustiske gitaren sitter som et skudd i denne settinga. Gitarene er temmelige viktige instrumenter på "Ecoes Of time" og har regien både i de roligere og hardere partiene. Dynamikken er upåklagelig, og det meste utstråler kvalitet hos Port Mahida. Keyboards er mer sekundær her, men brukes til å trylle frem mange flotte stemninger. Dessverre blir det litt påtrengende fiolinbruk på et par låter. En ellers så vakre "Distant Shores" blir forringet av en overivrig "buesvinger. Også på "Riding In The Wind" blir fiolinbruken lite vellykket da det her ikke evnes å samhandle med gitaren. De som liker symfonisk prog og tåler litt metall og også noe lettere radiovennlig bør finne en god havn i Port Mahadia.

<http://www.myspace.com/portmahadia>

<http://www.portmahadia.com/>

1. Prologue (Beach Discovery)
2. Sirens Call
3. Log Entry
4. Horizons
5. Requiem of the Mind
6. Times Companion
7. Riding the Wind
8. Distant Shores
9. I of the Storm
10. Epilogue (Beach Realization)

Erinn Waggoner - Bass

Rusty Clutts - Perkusjon

Cameron Castle - Gitar

Damian Wilson - Vokal

Dave Gilbert - Vokal

William O'Connell - Keyboards

David Ragsdale - Fiolin,

Hugh McDowell - Cello

Natalie Grace Chua - Vokal

Kor:

Rachel Arant

Jenna Broege

Kelli Jo Compton

Megan Little

Aaron English - The Marriage Of The Sun And The Moon

Her er oppfølgeren til flotte “All The Waters In The World”, og Seattlegruppa kommer nok en gang opp med et world-beat rock album med ganske så forseggjort og smakfull musikk, og med masse lekke detaljer. Rimelig sofistisert musikk med islett av grunge, pop, jazz, arenarock og prog, smidd sammen på fortreffelig vis. En coverversjon av Police sin ”Message In A Bottle”, er det også satt av plass til, som faktisk er noe av den beste versjonen vi har hørt noen gang. Don Gunn gjør atter en gang en utmerket jobb som produsent, og er med på å få frem distinkte særtrekk ved Aaron English sitt musikalske univers. Det sofistiskerte og tidløse har gode kår når Mr. Gunn er i produsentstolen. Aaron English er en rimelig ukjent størrelse, men antakeligvis vil denne skiva sørge for at han får noe av den anerkjennelsen han fortjener. Å komme fra samme by som Jimi Hendrix, Eddie Veder og Kurt Cobain, kan ikke være lett, men han med det bibelske fornavnet kan gjerne nevnes sammen med disse storhetene uten at det virker påtatt. Igjen er det mange solide melodier, og et en flott variasjon på skiva som også låter temmelig friskt. Arrangementene er ofte temmelig kompliserte, og strekker seg langt utover hva en til vanlig finner i slik melodios musikk. ”Me And My Rainshadow” er en pianoballade hvor Aaron English er på sitt beste rent vokalt. På de noe mer røffere spor tenderer han til å bli vel ivrig og en tanke anstrengt. ”Brittle” viser gruppas sonisk palett i full blomst. Her er det både sårbar elektrisk gitar, en tight og tøff rytmeseksjon, fløytespill deluxe og mye annet lekkert.” God Bless You And Your Man” er en akustisk popsak som vi ikke synes mye om, selv om vi hører at det utvilsomt er lagt mye arbeid ned i den. Mange bra låter på skiva, mens andre igjen er kuriøse og akseptable uten at vi blir særlig bergtatt da det ikke er spesielt spennende. Absolutt ei skive som alt i alt har mye å fare med, og lysår foran mye av det som gis ut i segmentet for world med en viss poprock innflytelse. Mange sløye akkordrekker, og en tidvis lavmælt og dempet atmosfære, spritet opp med noen heftigere utbrudd. Vi hadde gjerne sett flere av diss utbruddene, og litt mer kontraster, men en kan jo ikke få alt her i verden heller. Vi gjentar oss fra forrige skive, og sier, Her er det virkelig ”world” musikk, idet vi kan høre elementer fra stillehavsøyer, Midtøsten, vest Afrika, og i tillegg er ganske så mange musikalske

retninger representert.

<http://www.aaronenglish.com/>

<http://www.myspace.com/theaaronenglishband>

1. Marriage Of The Moon And The Sun
2. Thin Ice
3. Like Smoke
4. Lovers In The Red Sky
5. Weeping Wind
6. Brittle
7. Me And My Rainshadow
8. Crossong The Desert, Crossing The Sea
9. Anywhere End Up Street
10. God Bless You And Your Man
11. Message In A Bottle
12. Moon Murmurs (Instumental)

Aaron English - Vokal, piano, cembalo, mbira, programmering,
sampling og perkusjon

Patrick Strole - Gitar, hurdy-gurdy, bouzouki og percussion

Meredith Yayanos – Fiolin og vokal

Migue Mateus - Bass

Don Gunn - Trommer, perkusjon og programmering

Pak – Hotel

Dette er svært progressive musikk, men knapt det vi forbinder med prog på den måten de fleste tenker på betegnelsen! Fjernt fra Genesis og Rush sitt univers dukker det opp en trio fra New York som er svært utfordrende for å si det mildt. En utrolig blanding av King Crimson, Otis Redding, Captain Beefhaert, Red Hot Chili Peppers, Butthole Surfers, Gentle Giant, Frank Zappa, King Crimson og Talking Head spilt på tredobbel hastighet! Maestro bak Pak er multi-instrumentalisten Ron Andersom som har diverse jern i ilden, hvor det å sprengre grenser

og forsøke nye musikalske stier er et klart mål. Progressivt så det holder altså, og at de kan spille er åpenbart, da nok mange skulle slite med å følge deres halsbrekkende musisering. "The Higher The Elevation The Lesser The Vegetation" klokker inn på 4,49, men inneholder kanskje mer tonal bevegelse enn kanskje 10000 av samtidens musikkslipp.

Avantprogpunk fra Brooklyn New York, hvor Mr. Anderson gjerne bruker svært utradisjonelle instrumenter om de kan være med å berike lydbildet. Vi må bare innrømme at dette er musikk for de absolutt mest eventyrlystne av oss, og at skiva krever enormt mye lytting før det er noe som helst sjanse for at den sitter. Her står overraskelsene i kø, og det er tidvis rimelig hektisk, og vi begynner faktisk å ane storheten i verket, etter ørten gjennomspillinger. Senhøstes 2009 kan vi kanskje være "ferdiglyttet" for å overdrive litt. I mellomtiden er det såpass mye bra her, at vi faktisk koser oss, selv om det er ganske så utfordrende å lytte til denne musikken. På "Zugzwang" bobler og koker det kraftig, for bare å dukke rett inn i monsteret "Bienvenue a L'Hotel Plastique" hvor de fleste aspekter med Pak vises. Intenst og svært utfordrende musikk, som de med mer "mainstream" tendenser nok bør skygge langt unna. Vi mer sprø, kan trå inn i denne jazz-punk eksplosjonen, og freakout liknende musikken, men garantert ikke vende tilbake til den normale verden, upåvirket. Nærmeste artister vi kan komme på som har en fjern likhet med Pak er, Sleepytime Gorilla Museum, John Zorn og Do Make Say Think. Pak = utfordrende og spennende.

<http://ronanderson-molecules.com/PAK.htm>

<http://www.myspace.com/pakband>

<http://ronanderson-molecules.com/>

<http://www.myspace.com/ronandersonmoleculespak>

<http://ronanderson-molecules.com/newpage21.htm>

1. You Like it Like That (5:10)
2. Heatwave (3:21)
3. 100 % Human Hair (1:39)
4. Jam Jel Treatment (3:36)
5. The Higher The Elevation The Lesser The Vegetation (4:49)
6. Every Body Likes You (9:52)
7. Zugzwang (4:00)
8. Bienvenue a L'Hotel Plastique (9:51)

Jesse Krakow – Bass og vokal

Keith Abrahams – Trommer

Gjestartister:

Carla Kihlstedt – Fiolin (Sleepytime Gorilla Museum, og Thin Hat)

Tim Byrnes - Trompet

Never Wasn`t - Never Wasn`t

Yes med AOR tilsetning høres lettere heslig ut i utgangspunktet, men det er hva vi servers på denne 67minutters debuten. Akkurat det har alt for mange amerikanske band med noe prog på dagsorden, gjort før dem, og det pleier å låte like følt hver gang. Vokalisten Ronny Lapine har derimot en god uttrykksfull stemme og er en stor Ian Anderson beundrer! Beste sporet her er nok "Leprechaun", som har mye Jethro Tull i seg, og ellers er de sporene som likner mest på Yes best. Morsomme er de når de bruker uvante lyder som fra gjøkur og rekruttskole for eksempel. Det er selvsagt ikke nok til å heve skiva nevneverdig, og det blir mye beundring av tidligere tiders helter, men samtidig så er det likevel en viss essens i musikken. Selv om det for lite dyrking av egenart og særpreg, så holder Never Wasn`t på med sitt som slett ikke lyder så hakkende galt fra tid til annen. Låtmaterialet holder ikke alltid høy nok standard, men enkelte interessante ideer trekker likevel opp. Lyden i gitarene er bra, mens keyboardlyden er alt annet enn tilfredsstillende. Nei denne CD-en er neppe noe som vil bli spilt i stumper og stykker, selv om det som nevnt finnes noe som absolutt lar seg høre her.

<http://www.usedkarmamusic.com/neverwasnt/>

Can't Find The Door
Timeline
Changing Seasons
No More War
Take A Moment
Too Many People
Leprechaun
Undertow
In Tune With The Moon
The Last One
Feel The Heat
In A Blue Dream
Generator

Grant Cooper – Keyboards, synther og vokal

Jeff Koza – Trommer ,elektriske trommer og perkusjon

Ronny Lapine – Vokal og perkusjon

Michael Matier – Elektrisk-, akustisk- og synth gitar og vokal

Snake - Båndløs 5 strengs bass og vokal

Mike Visaggio – Starship Universe

Det er visse likheter mellom Mike Visaggio og Neal Morse. Begge er amerikanere, og begge er virtuoser på keyboards, og begge er svært kristne og prøver å spre dette budskapet gjennom musikken. Flere likheter finnes sikkert også, men når det gjelder det å komponere musikk rekker ikke Visaggio Morse til knærne en gang. Der Neal Morse øser av en tilsynelatende utømmelig brønn av kreativitet, svinser Vissagio rundt med det for øye å fylle albumet med mest mulig lyd fra diverse tangentinstrumenter. Vokalen er flat og livløs hele skiva gjennom, og det alene ødelegger enormt mye for hele skiva. Det er bare trommis Michael Murray som virkelig klarer å vise at det er mennesker som står bak ”Starship Universe”. Her blir en nærmest overfalt av elektroniske lyder, og skal være passelig glad i slikt for å finne noe av interesse her. Mike Visaggio har sine brukbare øyeblikk på skiva det skal i rettferdighetens navn sies. Han er svært dyktig bak tangentene, men etter over 50 minutter med fokus på slikt, da er i alle fall vi temmelig hjernevasket. Vi er overbevist om at neste skive fra denne herrens hånd bør ha et voldsomt økt fokus på det å lage musikk, hvor diverse instrumenter samhandler og gjør hverandre gode. I tillegg kunne det sikkert ikke være så dumt å lytte til kollega Neal Morse, og snappe opp litt av det han gjør. Stygt eller dårlig er dette ikke, men ofte veldig forutsigbart eller alt for ofte lite velegnet til å trigge noen musikkelsker, med mindre en elsker lyden av keyboards uendelig høyt og inderlig.

<http://www.mikevisaggio.com/home.html>

[http://profile.myspace.com/index.cfm?
fuseaction=user.viewprofile&friendID=55143154](http://profile.myspace.com/index.cfm?fuseaction=user.viewprofile&friendID=55143154)

In The Nazarene Church 6.38

Prelude No. 2 for Piano 0.54

My Elders' Son 6.42

Blues Variation 8.02

2001: Also Rocked Zarathustra 9.50

Starship Universe 2.39

The Sychronized Life 6.52

Michael Murray – Trommer

Mike Visaggio– Alt av annet av instrumenter

Souljourners - Mind Control

Fra Temecula i California kommer Souljourners. Et progressivt hardrock/metall band som forteller en følelsesladet historie om fremtidens samfunn. Dette gjøres av noen fullblods rockere, men med noen ofte svært proggete arrangementer. Vokalen er virkelig god på denne skiva, og melodiene fremstår som så sterke at ettertiden kanskje vil gjøre dette til en klassiker? I tillegg er musikerne åpenbart meget dyktige, og kanskje snakker vi om de neste store innen denne sjangeren?

Tankene våre går umiddelbart til debutene til Dream Theater og Queensryche. "Mind Control" inneholder alt hva selv den mest kresne prog-metall fan kan begjære, og tilføre mye friskhet og nye spennende vinklinger. Keyboardene til Paul Ellingson tilfører så mye særpreg til Souljourners musikk, at det er en fryd å lytte til. Plass til soloer og brennende samspill gis det også. At Michael Coutts synger ypperlig er allerede nevnt, men jammen er han ikke like suveren på gitaren. Med vekt på følelse og å formidle vil han sannsynligvis røre mange nærmest til tårer. Låtene er overraskende nyanserte til å komme fra så unge utøvere, og har nok trøkk og dynamikk til å tilfredsstille de fleste. Bredden i uttrykket er også gledelig stort, og det er en lydmessig nytelse å høre Souljourners spille. Et vakkert, heftig og storslått album vi gir vår fulle kreditt til.

<http://www.souljournersband.com/>

<http://www.myspace.com/souljourners>

- 1 Permanent Scars
- 2 Crazy Times
- 3 Fall
- 4 I've Waited
- 5 Sapphire World
- 6 Lost Vision
- 7 Medicated Memories
- 8 Half Life
- 9 Mind Control
- 10 Tangent Universe
- 11 Predestination
- 12 The Avenger

Michael Coutts - Gitar og vokal

David Brockenborough - Bass

Paul Ellingson - Keyboards

Chandler Taylor - Trommer

Jelly Fiche - Tout Ce Que J'ai Reve

Tre musikere med vidt forskjellig bakgrunner dannet Jelly Fiche i 2005, for å skape noe nytt og spennende. Syd er mannen med rock og poesi som ballast, mens Jean-François Arsenault er 60 og 70 talls prog fan, Eric Plante derimot er ambient og jazz "junky". Resultatet er et psykedelisk, dramatisk og med stor arktisk kreativitet. Meget dyktige musiker, som åpenbart virkelig nyter å fremføre musikken sin og som klarer å kommunisere meget bra. Her virker det å være kjemisk fritt for kommersielle begrensninger, bare pur vilje til et innovativt og egenartet uttrykk hvor det universale språket kreativ PROG snakker for seg. Vi aner inspirasjon fra andre kanadiske band som fabelaktige Maneige og Harmonium. Vi kan vel heller ikke komme utenom de obligatoriske inspirasjonene, og da er det Yes, King Crimson og Pink Floyd som er mest aktuelle. Uansett så er Jelly Fiche noe for seg selv, og klarer i samme låt å sveipe innom både symfonisk prog, psykedelia, ambient og avant garde på en flott og naturlig måte. Saksofonspillinga på de to første låtene er nesten verdt inngangspengene alene. Samspeillet er også et kapittel for seg, og skiva åpenbare nye spennende sider ved vær avspilling. Retro prog for en ny generasjon kan vi vel beskrive musikken som. Det er noe lekent og elegant over Jelly Fiche, som gjør at en virkelig får lyst til å være med på moroa. Flott er det også med så kompetente musikere at fellesskapet settes foran egoet. Virkelig mye snadder på "Tout Ce Que J'ai Reve", og vi får håpe at flere synes det slik at de ikke bare blir nok et band med suveren musikk som ikke blir verdsatt, og forsvinner i dypet.

<http://www.myspace.com/jellyfiche>

<http://www.unicornrecords.com/jellyfiche>

- 1) Tout ce que j'ai revé
- 2) Les Arbres
- 3) Caché au Fond plus Haut
- 4) Source Infinie
- 5) In Vitro
- 6) Dans la Peau d'un Autre I
- 7) Dans la Peau d'un Autre II
- 8) La Fontaine
- 9) La Cage des Vautours/Liberté

Syd – Vokal og elektrisk bass

Eric Plante – Keyboards og saksofon

Jean-François Arsenault - Gitar

Id Guinness - Cure For The Common Crush

Ære være de som bryter ned sjangere. Id Guinness gjør et hederlig forsøk på dette på denne debuten, og lykkes jammen bra med å inkorporere masse forskjellig i musikken. Vi aner influenser fra David Bowie, tidlig Roxy Music, Pink Floyd. På "Jade Garden" får vi kinesisk ehru inn i lydbildet, og slikt beriker en allerede flott låt. De svært varierte arrangementene vil nok gjøre de fleste som leser dette rimelig lykkelig. Alle sporene bringer noe nytt og annerledes, og slikt blir det en forbilledlig uforutsigbarhet av. Evnen til og ikke å gjenta seg selv er formidabel, og med en stabil vokalrytme blir det likevel ikke sprikende og usammenhengende. "Rød tråd" konseptet beger seg også på det skivas lyrikk. En delikat og åpen produksjon, men en viss likhet i rytmen i koringa trekker ned. Starten med "Rising River" trekker heller kraftig opp, med sin mørke stemning og Id sin flotte stemme med vibber fra David Bowie på sitt beste er naturlig å tenke på. Vi må også ta med at ID har turnert mye i det siste, med Wyrds Sister <http://www.myspace.com/thewyrds> som absolutt er verdt å sjekke opp. Et konstant friskt, nyansert og energisk album, som i alle fall ikke stivner i en spesiell form. Melodiøst og en virkelig hyggelig lytteopplevelse for de som kan tåle musikk som har et vist hint til pop.

<http://www.idguinness.com/>

<http://www.myspace.com/idguinness>

1. Rising River
2. The One That got Away
3. Jade Garden
4. I Have Seen the Future
5. Down to This
6. Cure for the Common Crush
7. Always Crashing in the Same Car
8. Negative
9. The Joke
10. Beaches
11. Beautiful Goodbye
12. 25 Watts
13. Wailing Wall

Ledenhed – Gitar og programmering

Curtis DeBray - Gitar

Leslie Harris - Vokal

Delina - vox, acoustic guitar

Heywood McMartin - Trommer

Pat Steward - Trommer

Donn Tarris - Bass

Lan Tung – Erhu, som er et Kinesisk tradisjonelt instrument

Tim Barrett – Sopran saksofon

**Id Guinness - Vokal, keyboards, synther, bass & gitar,
programmering.**

Emily Bezar – Exchange

Denne dama har en fabelaktig stemmeprakt som hun bruker med stor autoritet og kontroll. Hun har da også formalkompetanse på området, og i tillegg er hun også innehaver av det samme hva gjelder keyboards. Musikerne plukker hun fra øverste hylle, og sammen står de for et vel utført album. Visse likheter er det med Tori Amos, men Emily Bezar har så uendelig mye mer krydder i sin musikk. Et krydder som fører til en mye mer spennende og uforutsigbar musikk, med anstrøk av mange stilarter i et hele som fungerer meget bra. Det har vært hevdet at Bezar er en sjanger i seg selv, og det er ikke langt fra sannheten. Første del av skiva har en del felles med Steely Dan, Ricky Lee Jones og Joni Mitchell. På siste delen får vi et stemningsskifte, idet musikken blir betydelig mer eksperimentell. Intelligent musikk med en uimotståelig stemme kan ofte være en svært god kombinasjon, og dette er i sannhet noe å bruke tiden på. Den forholdsvis store porteføljen av instrumenter glir naturlig inn i lydbildet, og er en berikelse da de blir brukt med skjønn. Den melodiske teften er bra, men kan faktisk bli endabedre, idet den melodiske kraften på enkelts spor er bare middels. Derimot er andre låter igjen knalltøffe, med flotte arrangementer, spennende instrumentering, glimrende melodi og stor vokal. Mye bra, og noe mindre bra gir til sammen ei skive som er svært lyttbar, og et band vi gjerne hører mer av.

<http://www.myspace.com/emilybezar>

<http://www.emilybezar.com/>

2. Anything they say

3. Lament

4. That Dynamite

5. Heavy Air

6. Strange Man

7. Glory Or Crazy

8. Climb

9. Winter Moon

10. Exchange

Emily Bezar - Vokal, keyboards, komposisjoner og arrangementer

Dan Feiszli - Elektrisk og akustisk bass

Mark Bernfield- Trommer

Michael Ross- Gitar

Alan Lin- Fiolin

Beth Vandervennet- Cello

Phillip Greenlief- Saksofoner

Chris Grady- Tropet

Jen Baker- Trombone

Edensong – The Fruit Fallen

God gammeldags prog som likevel ikke høres datert ut, men tvert om frisk og moderne. Så mange musikalske lag er det her, at det å ”skrelle” og å absorbere alt vil ta rimelig lang tid for de fleste. Det er noe vi liker, da det og stadig å oppdage noe nytt jo gir dybde og substans. Med slike elementer er det jo straks kort vei til at musikken blir et ekte kunstnerisk uttrykk, og ikke bare noe tanketomt vrøvl som etterlater en som et stort spørsmålstegn. ”The Fruit Fallen” har veldig mye i seg, og er på grensen til et moderne prog praktverk. Episk og orkestralt med islett av akustisk metall. Komplekse sangstrukturer, og vilje til å eksperimentere med mangesidige stilarter. En noe uvanelig instrumentering tilkommer de vanlige instrumentene, som for eksempel cello, nordindisk tablas, fløyte, kirkeorgel og fiolin. Disse blir forbilledlig integrert i lydbildet, og gjør at den soniske paletten blir riktig så

fargerik. 75 minutter er lang spilletid, men det merkes knapt, da det er så mye bra her, at tiden bare flyr av sted. Lett og melodios som Cat Stevens, eller gir samme følelsen som landsmennene i Little Atlas, og kontrastert med tungt og tøft som Dream Theater eller Opeth. Episk og grandios, blandet tidvis med blant annet folk, elektronika, klassisk eller flamenco. Variasjon og bredde, sofistikerte og uforutsigbare komposisjoner, og herlig mye egenart. Edensong er at av de nye bandene som setter standarden, og fornyer rocken med artistisk frihet og innovasjon. Eksperimenteringene med lyder og harmonier er ofte meget bra, men noen ganger treffer Edensong ikke helt, men stort pluss for viljen og pågangsmotet. Alt i alt et album om påkaller respekt, og har svært mye å fare med, men deres beste har vi nok enda ikke hørt skulle vi tro.

<http://www.edensongtheband.com/>

<http://www.myspace.com/edensong>

- 1) Water Run 6:02
- 2) The Baptism 6:38
- 3) Reflection 5:05
- 4) The Prayer 8:03
- 5) Nocturne 9:20
- 6) The Sixth Day 9:59
- 7) One Breath To Breathe 4:23
- 8) The Reunion 21:43

James Byron Schoen – Elekstrisk og akustisk gitar og vokal
Matt Cozin -Trommer
T.D. Towers - Bass
Michael Drucker - Fiolin
Eve Harrison – Fløyte 1, 2, 4, 6
Rachel Kiel - fløyte på 3, 5, 7, 8
Arthur Sugden - Piano og orgel

Gjestemusikere:

Ben Wigler – Elektrisk gitar på 2, 4, 5, 6, 8
Kerry Prep – Piano og orgel på 1 og 4
Sam Baltimore - cello på 2 og 4
Joe Swain – Fiolin på 1 og 4
Anthony Waldman – Perkusjon på 2, og trommer på 5
Ben Doleac /- Bakgrunnsvokal på 3 og 6
Azalea Birch - Nordindisk tablas på 3
Hannah Goodwin-Brown - Cello på 7
Joaquin Cotler – Afrikansk perkusjon på 2
Neely Bruce – Kirkeorgel på 2
Steve Devita – Perkusjon på 2
Adam Bernier – Synth programmering

Mahogany Frog – DO5

Moon June Records er et lite plateselskap fra New York, som har spesialisert seg på kvalitetsmusikk som til en viss grad er relatert mot Soft Machine's musikalske univers. Mannen bak labelen MoonJune er Leonardo Pavkovic som faktisk har en forkjærlighet for norsk musikk, og Terje Rypdal. Låten "Moon June" som plateselskapet har hentet sitt navn fra, er for øvrig Robert Wyatt knalllåt fra Soft Machine's tredje album, "III". Pent inn i denne konteksten føyer Mahogany Frog seg. De er her ute med skive nummer fem i sin katalog, og musikken fra dette Winnipeg baserte bandet er et meget finurlig og egenartet psykedelisk jazzrock brygg. En instrumental musikk som er utfordrende, hardtslående, eksperimentelt og støyende, men har også forbausende lett for å feste seg i hjernebarken! Dette opus står frem som Mahogany Frog's beste så langt, og disse eminente musikerne gjør at et dykk inn i "jazzrockland" blir en meget variert og spennende reise. Det er noe vi setter meget stor pris på, fordi mye vi finner at alt for mye jazzrock er ofte kjedelig og/eller ytterst forutsigbar. Dette er i sannhet ikke forutsigbart, og et ekte progressivt verk, hvor det synes som disse 4 artistene har som mål å forandre folks oppfatning av det å lytte til musikk! Her er så enormt mye å synke inn i, og å oppdage at det vil ta for lang tid å gi selv en forkortet versjon. Skiva er nok best egnet for de med rimelig åpent musikalsk sinnelag, men de vil tilgjengjeld få store musikalske opplevelsene om "DO5" virkelig gis tid og respekt den fortjener!

Todesbonden – Sleep Now Quite Forest

Første hele CD fra dette bandet som ble etablert av vokalisten, Laurie Ann Haus, kjent fra diverse goth relatert musikk, som Autumn Tears, Ephemeral Sun, Nest, Rain Fell Within og Garden Of Shadows. Vi har her et rimelig rutinert kollektiv som er driver med melodios gothmetall, og med en kvinne som frontfigur! Ikke særlig originalt og slikt er jo noe musikkverden flommer over av, og vi er jo alt annet en positive i utgangspunktet. Kun vår legendariske integritet forhindrer at vi lar den subjektive aspekt råde før vi har satt ørene i "Sleep Now Quite Forest".

Ei skive som lander en plass mellom keltisk musikk, goth, world og klassisk hardrock. Noen doser musikk fra Balkan og Midt Østen blandes også i, sammen med mye akustisk snadder, og det er plutselig straks snakk om et annerledes sound. Her er det ikke snakk om "tretten-på-dusinet-musikk" faktisk. Tidvis dystert, mørkt ja, men med både opera, middelaldermusikk og folk som viktig elementer, samt en heftig doom ladet atmosfære. Muligens kan vi plassere Todesboden en plass mellom Dead Can Dance, 3rd And The Mortal and Loreena McKennitt. Uansett så har bandet klart å skape noe egenartet, og en musikk som utfordrer lytteren. Mange gode melodier og vel utførte musikalske ideer trekker også opp. Mangfold, herlig melankoli og masse skjønnhet lyser skiva opp en sjanger som i høy grad trengs å revitaliseres. En sublim og

moden musikalsk reise til en fantasiverden hvor det er både trivelig og utviklende å være. Mange andre artister innen goth segmentet har et voldsomt fokus på den kvinnelige vokalen, og metall riffingen. Her er vokalen svært god men aldri ekshibisjonistisk, og en fabelaktig integrert del av lydbildet, og melodiene er alltid viktigere enn metalledogmatikken. Fiolinspillinga til Patrick Geddes er også et meget viktig bidrag til at skiva blir såpass vellykket. Variert og passe kontrastert og den instrumentale utøvelsen er jammen mer enn god nok. Overraskende bra atmosfærisk doom!

[http://profile.myspace.com/index.cfm?
fuseaction=user.viewprofile&friendid=4543531](http://profile.myspace.com/index.cfm?fuseaction=user.viewprofile&friendid=4543531)

<http://www.todesbonden.com/>

1. Surrende To The Sea
2. Sury Namakara
3. Trianon
4. Aengus Ógs Fiddle
5. Fading Empire
6. Ghost Of The Crescent Moon
7. Flow My Tears
8. Sailing Alone
9. Lullaby
10. Battle Of Kadesh
11. Sleep Now, Quite Forest

Laurie Ann Haus – Vokal

Jason A Wood – Gitar og bass på 8

Patrick Geddes – Fiolin

Jason Ian-Vaughn Eckert – Bass

Alex Hicks – Trommer

James Lamb - Keyboards

Heart Of Cygnus – Utopia

Nykommere fra Los Angeles i USA. Rush rundt "2112" og "Hemispheres", men også Iron Maiden, Queensryche og Queen kan anes om inspirasjonskilder. Et konsept, med fine kontraster og variasjon selv om mye er litt vel nær opp til heltene til bandet.. At Rush er favoritter er åpenbart, men en del egenart klarer Heart Of Cygnus likevel å trylle frem, slik at det ikke blir patetisk slik overdreven beundring lett kan føre til. For øvrig så hadde Rush to låter fr 30 år tilbake i tid med tittelen "Cygnus", så det sier også sitt. Selve konseptet er temmelig likt konseptet fra de to nevnte Rush skivene med sitt sci-fiction tema. Gitarspillinga på " Utopia Book One - II. Metropolis", er lovelig likt den på Iron Maidens "Sanctury" og "Purgatory". Gitarriffene på " Utopia Book One - IX. Before The Court" er derimot virkelig verdt en lytt, og er skinnsykt bra, og det fra et temmelig ukjent undergrunnsband! Fra det røffe, via middeltempo, til det mer sarte. Variasjon så det holder, og rimelig ofte låter det forbausende bra og spennende. Låtene er også bundet til hverandre via snakking eller lydeffekter på en finurlig måte. Aldri har vel slike nesegrus beundrere av andre laget bedre musikk, og på tross av rå kopiering enkelte plasser, blir dette en ganske bra lyttopplevelse likevel. Ikke vannvittig bra, men med nok innhold til å faktisk pirre oss som helst vil irritere seg på bandet, men som ikke kan la være å bli rimelig fascinert .Det er godt gjort egentlig! Klarer Heart Of Cygnus neste gang å holde seg for god til å kopiere så rått, tør vi ikke tenke på hvor bra det kan bli! Eller retter sagt det tør vi selvsagt, da duoens talent jo er uomtvistelig. Fullt band er jo også å ønske, og vi får håpe at disse heltene ikke bare forsvinner inn i glemselen, men tar sats en gang til, minst.

[http://profile.myspace.com/index.cfm?
fuseaction=user.viewprofile&friendid=58489795](http://profile.myspace.com/index.cfm?fuseaction=user.viewprofile&friendid=58489795)

Jim Nahikian – Trommer

Jef Lane – Vokal, gitar, bass og keyboard

1. Utopia Book One - I. Prelude
2. Utopia Book One - II. Metropolis
3. Utopia Book One - III. Elementary
4. Utopia Book One - IV. Another Day
5. Utopia Book One - V. Alexander's Lament
6. Utopia Book One - VI. The Dream
7. Utopia Book One - VII. A Call to Arms
8. Utopia Book One - VIII. Conditioning
9. Utopia Book One - IX. Befor the Court
10. Utopia Book One - X. Escape
11. The Knight

The Cotton Soeterboek Band -

Twisted

Produsent her er Robert Salvaggio, som er en av de store i bransjen, og masteringen har ikke helt ukjente Rodney Mills tatt seg av. Lydmessig er Cotton Soeterboek Band i de beste hender kan derfor vi da trygt fastslå. Musikalsk er det et brygg som forsøker å forene gamle dagers amerikansk og britisk hardrock på en ny og frisk måte. Det høres jo rett så spennende ut fra dette transatlantiske bandet, som også har følere til southern rock som Lynyrd Skynyrd. Utover disse er David Coverdale, Deep Purple, Rob Halford Band, Ayreon og After Forever inspirasjonskilder. Ganske allsidige musikalske bakgrunner på bandets medlemmer, og mye erfaring samlet, slik at den forslitte betegnelsen superbånd ikke er langt unna egentlig. Når vi så finner elementer av sørstats gospel, funk og blues i hardrock fundamentet underbyggers det ytterlig at disse musikerne har mange forskjellige og allsidige bakgrunner. Faren med et slikt prosjekt er likevel at det blir for opphengt i 70 årenes helter, og ikke klarer å skape sin egen identitet. Her føler vi at gruppa er litt på tynn is, idet de gyllne årene tar et litt vel kraftig nakkegrep, og det å komme seg til 2008 ikke helt lykkes selv om produksjonen er frisk og moderne. Dette er en svakhet som trekker noe ned, men ellers er det ei skive med god ærlig hard rock. Kvaliteten på utøvelsen av instrumentene er utmerket, men låtmaterialet er til tider noe anonymt og tørt, og vi sitter ikke igjen med følelsen av en kommende hard rock klassiker. Greit nok altså, men på ingen måte "groundbraking", selv om enkelte partier er meget bra, disse øyeblikkene for sjeldne til at skiva når opp der den burde være.

<http://www.cottonsoeterboekband.com>

<http://www.myspace.com/cottonsoeterboekband>

1. Set Me Free
2. Pretty Mayreen
3. Twisted
4. Colorado
5. Leave Me Blue
6. Little Sister
7. Gold And Gray
8. Still Og The Night
9. The Game

Alan Cotton - Gitar

Robert Soeterboek, - Vokal

Reynold "Butch" Carlson – Trommer

Mike Davies – Bass

Jost Van Der Broek

Jaugernaut – Contra-Mantra

28 år er lange tid. Så lenge er det faktisk siden Jaugernaut fra Washington i USA, sist kom med ny musikk. Grappa startet i 1978, og da var som de fleste vet markedet for prog og relatert musikk temmelig dårlig, og det ble med to album den gang. Originalpressinga av LP-en "Take Em There" er faktisk en virkelig skatt for de som er opptatt av gamle musikalske klenodier, og betales med diverse lapper fra Norges Bank."Nå sales hestene på nytt", og det eneste gjenværende originalmedlemmet Jim Johnson er den som holder i tømmene. En manns prosjekt altså. Slike prosjekter blir ofte delvis ødelagt av at primus motor absolutt skal synge. Johnson synger også, men han har en virkelig sterk, uttrykksfull og god stemme. Noe mindre kos er det med selv musikken som er en blanding av AOR og pomp prog med til dels kjedelige melodilinjer. Teksten er som seg hør og bør (?) et konsept om opprinnelsen til ondskap. Eloy blandet med Asia, Styx og Journey samt noe Rush, sier litt om det musikalske terrenget vi her har å forholde oss til her. Klassisk rock på det jevne her, som de AOR frelste sikkert vil finnen mye kjekt å lytte til. Vi finner at det er temmelig ordinært dette her, og ikke egnet til å pirre oss noe særlig, selv om det slett ikke er dårlig musikk. Kanskje kan den kommende "Contra-Mantra II" tilføre det lille ekstra som vil frembringe våre smilefjes?

<http://www.jaugernaut.com/>

<http://www.myspace.com/jaugernautad>

- 1). Anthem
- 2). The Damage Is Done
- 3). Better Living Thru Anarchy
- 4). The Hard Way
- 5). Vanity
- 6). A Different World
- 7). All I See Is Gray

Jim Johnson – Alle komposisjoner, all tekst, og nesten alle instrumenter

Marty Prue – Gitar på 4 og 7

Odin`s Court – Deathanity

Å skape unike surrealistiske lydlandskaper er et av fokusene for Odin`s Court fra Maryland i USA. For å nå dette målet er det brukt rimelig mye konsise virkemidler, som for eksempel bevist instrumentering, lydeffekter og diverse vokal biter. Selve CD-en er et konsept om menneskehetens aktiviteter har på gamle gode Tellus. Alle sporene har et nytt tema, og er ledsaget av et nyoppfunnet ord, og en definisjon i albumets cover art. Skiva er sangorientert, og det skiftes hyppig mellom diverse tempo og sound. Vokalistene er også mange, og tilpasset stilartene som er aktuelle i de forskjellige sporene. Røft og mykt går hånd i hånd på albumet, og det er mye følelser som genereres gjennom de enkelte låtenes klare identitet. Inspirasjonskildene til Odin`s Court er utallige, og dette vier seg også i den enorme spennvidden vi finner i låtmaterialet. Spilleglede, variasjon, identitet, ekthet, originalitet og kvalitet er noen av vår kjepphester når vi skal bedømme musikk. Akkurat det sørger dette bandet for å ivareta forbilledlig.

<http://www.myspace.com/odinscourt>

<http://www.odinscourtband.com/>

1. Terracli
2. Volatilestial
3. Manifest Destiny
4. Oceania Toxica
5. Mammonfic
6. Animals
7. Esoterica
8. Crownet
9. Obesite
10. Ode To Joy
11. Cosmosera

Matt Brookins – Vokal og gitar
John Abella – Trommer og perkusjon
Savino Palumbo – Keyboards
Craig Jackson – Bass
Rick Pierpont – Gitar

Gjesteartister:

Tom Englund fra Evergrey – Vokal

Tono Kakko fra Sonata Artica _ Vokal

Bill Green – Tenorsaksofon

Nickie Brookins - Bakgrunnsvokal

Elena Hall – Bakgrunnsvokal

Sazanne Warner - Bakgrunnsvokal

Anton Roolaart - Dreamer

Nederlender som veldig ung emigrerte til USA, men som kanskje hadde med seg en stor dose respekt for tidlige tiders symfonisk prog? Visjonen virker å være å forene det retro med mer moderne parametere, altså vandre i nytt musikalsk terreng, men med ånden fra 70 tallet som en god følgesvenn. Med en spilletid på drøye 50 minutter får vi fra Mr.

Roolaart et gjennomarbeidet og velprodusert musikalsk håndverk.

Luftig og ofte beroligende, men av og til er det mer gnell heldigvis, selv om litt mer røffhet hadde vært flott. Vakkert og avslappende er det, om ikke så originalt og innovativt som vi kunne håpe. Musikerne er svært dyktige på sine respektive instrumenter, og de har jo også brukbare CV-er også fra diverse prog konstellasjoner. Et flott krydder på ”Dreamer”

er at Anton Roolaart henter inspirasjon fra sine flamske musikalske røtter, noe som tilfører det lille ekstra. Gledelig er det også at keyboard brukes som en integrert del av musikken. Når vi har med slike virtuoser som Anton Roolaart er, har det lett for å bli at de på død og liv skal vise seg frem. Heldigvis skjer aldri det her, og det blir aldri musikk

komponert for å fronte tangent ekshibisjonisme. Velspilt, men litt vel snill symfo dette, men noe udefinerbart fascinerer her, så vi koser oss med musikken som strengt tatt ikke essensiell. Allikevel gir den såpass mye i form av sjarm, identitet, ekthet og formidlingsevne at den blir ja nettopp, essensiell for oss i alle fall! Vi ser slett ikke bort fra at mange av våre lesere som liker symfo vil like dette?

1. Near Of Far (6:18)
2. On To The Afterglow (8:29)
3. Dreamer (6:15)
4. Scary Monsters (4:33)
5. Color Of Your World (5:48)
6. Mid Summer's Day (7:40)
7. Manon (6:09)
8. The Spider (5:16)

Anton Roolaart - Vokal, gitar, keyboard, programmering
Rave Tesar - Keyboards
Vincent Puryear - Bass
Rich Berends – Trommer på 1,3,4 og 7
Charles Descarfino – Trommer på 2,5,6 og 8

Gjesteartister:

Vito Vitale – Slide gitar på 3
Alana Roolaart – Bakgrunnsvokal på 2
Stephanie Malewski - Bakgrunnsvokal på 2
Kayla Roolaart – ”Snakkevokal” på 8
Alice Hamlet – Cello på 8

Cirrius Bay – The Slipping Of A Day

Tanken bak Cirrius Bay er visstnok å skape noe spesielt, med masse kord progresjon, spenstige rytmeskifter og uventede musikalske løsninger. Noe unikt altså, og det melodiose skal også ivaretas på en anstendig måte. Nå er det jo ikke alltid slik at liv og lære nødvendigvis stemmer overens, og Cirrius Bay har utvilsomt et stykke igjen før musikk er i klassen unik. Faktisk er dette ofte ganske så pregløst, og slett ikke noe nytt og spenstig. I tillegg så synger Bill Gillham ofte på en måte som på ingen måte trigger oss, tvert imot så er han temmelig ofte irriterende dårlig. Forsøkene på rytmeskift blir alt for ofte temmelig ugrasiøse, og det tenkes ikke noe musikalsk gnist som jo er så viktig for å få lytteren med seg. Pussig nok er det også flust med musikalske klisjeer, og langt mellom godbitene, som av og til er der og da er Cirrius Bay ganske bra. Utover dette blir det for mye pausemusikk i våre ører, selv om sikkert mange vil være enormt uenig i akkurat det utsagnet.

Låtene blir for anonyme, og temmelig forutsigbare dessverre. Sannsynligvis er ”The Slipping Of The Day” ypperlig i heisen, men da er det vel egentlig snakk om skivebom da vi jo snakker prog her? 77 minutter indikerer også en ”sabra” stor heis. I sannhetens navn skal det sies at det er bra heismusikk med masse rytmeskift, men voldsomt snilt er det utvilsomt. Sharra Aclé har forøvrig en svak likhet med en ung Annie Haslam, selv om det er et stykke igjen før hun er jevnbyrdig med

Annies stemmeprakt, da det er mye flatere. Så ille som Bill Gillham er hun ikke, men tilfører ikke skiva noe vokal styrke. Dette er ikke handlingsmettet musikk, men svever frem i lavt tempo, og kjedelig er et egent ord desverre.

**[http://profile.myspace.com/index.cfm?
fuseaction=user.viewprofile&friendid=373909597](http://profile.myspace.com/index.cfm?fuseaction=user.viewprofile&friendid=373909597)**

<http://www.cirrusbay.com/>

1 A Different Courtyard

2 Invitation

3 The Color in Your Head

4 Crosswinds

5 Rainbow Hills

6 I Can Only Wonder

7 Through Stone Walls

8 Slipping

9 One Day

10 Beyond The Blue Horizon

11 Don't Think Of It As A Problem

12 Timesteps

**Bill Gillham - Gitar, keyboards, bass, mandolin, sprø blåsere,
Marokansk bongos og andre rare perkusjoner og vokal**

Anisha Gillham - Vokal

Sharra Aclé - Vokal

Alex Brighenti - Vokal

Mark Blasco - Trommer, bass, saksofon.

Dave Croston - Saksofon, programmering, og generell godhet!

Loose Lip Sink Ships - Puptent

Stilig navn på denne kvartetten fra DeKalb, Illinois i USA! Nå pleier ikke navn å være avgjørende kriterier, og faktisk er det musikken som for oss enda avgjør om skiva er noe å samle på. Tilsynelatende ubesværet skaper Loose Lip Sink Ships en vegg av instrumental lyd, som en bare blir fascinert av. Totalt ulikt alt annet vi har hørt, og selv uten vokal blir dette en spennende reise i ukjente sonisk territorier. At kvartetten er i nærheten av post rock eller math rock er et faktum, men allikevel så er det så mye originalitet at selv slike sjangere ikke akkurat passer helt. Kanskje vi kan si at LLSS er en sjanger i seg selv? Det stemplet kan jo meget vel borge for kvalitet og at det innovative er i høysete! Litt mer musikalsk selvbeherskelse og enda bedre låtmateriale på "Puptent" hadde absolutt ikke vært å forakte, men likevel står skiva ganske så støtt på egne ben. Den gir så absolutt håp om enda bedre musikk neste gang. Da vil bandet for alvor kunne ta opp kampen med legender innen sitt segment, som for eksempel Shellac, Dod Cab og Sweep The Leg Johnny. Imens kan vi hygge oss med denne skiva fra et ungt, talentfullt og meget kreativt ensemble. Selve bandnavnet referer seg til at om en snakker uten å tenke seg om, kan det føre til at fienden får vital informasjon! Vi oppfordrer derimot til "loose lip", at alle som leser dette forteller både venner og eventuell fiender om Loose Lips Sink Ship. Den informasjonen er for viktig til å tie med!

<http://www.myspace.com/looselss>

1. Ok, I'll Brainstorm (8:25)
2. My Ego, My Little Dwarf (4:03)
3. Intro To Jello Junction (0:41)
4. Meth Is Fun (5:20)
5. Out To Dinner With Avocado (5:27)
6. Who Are You Calling A Jive Turkey? (1:00)
7. Everything (After A Gasp) (4:20)
8. Fire Burns Squash (3:13)
9. It's Raining In Chernobyl (1:11)
10. Holy Hot Flash Batman! (4:32)
11. Linear Musical Thought (6:00)

Musikere

Matthew Frank - Gitar

Conor Mackey - Gitar

Steve Marek - Bass

Jacob Boulay - Trommer

Charles Brown – Journey In A New Land

I Denver Colorado bor det en gitarvirtuos ved navn Charles Brown, som regnes for å være i det aller ypperste sjikt, og mange nevner han i samme åndedrag som Ritchie Blackmore og andre mer kjente utøver av

avansert strengelek. På " Journey In A New Land" er det hardrock og prog hånd i hånd. Dette er meget pent anrettet på en bunn av akustisk og elektrisk melodios men kledelig hard men også likevel følsom gitarspilling. Charles Brown beskriver forøvrig musikken sin på denne måten, Deep Purple møter Pat Metheny og den klassiske gitaristen Christopher Parkening, sammen med Rush og Dream Theater! Vi er imponert av bredden i uttrykket, og den uanstrengte syntesen av akustisk, elektrisk og klassiske elementer. Selve konseptet " Journey In A New Land" er hentet fra bøkene til Lewis og Clarke, og historien om ingeniørene som arbeidet i de ganske så ville fjellene i Colorado. Fem instrumentallåter hvor nevnte scenario er bakgrunnsteppe, er også fem fyrverkeri av noen musikalske komposisjoner. Skiva er faktisk såpass interessant at en lett glemmer mangelen på vokal da intensitet og variasjon gjør dette nokså spennende å lytte til. I en ideell verden skulle vi selvsagt ønske at det var vokal, men likefullt er Charles Brown gitarverden så full av godlyd at vi har mye å kose oss med. Det som nok gjør skiva så spesiell er at Mr. Brown hele tidens streber etter å kommunisere og ikke faller for fristelsen til å overdrive, og det følsomme, kreative og lekre alltid er førsteprioritet.

<http://www.myspace.com/charlesbrownmystics>

<http://www.fossilrecords.net/>

Journey In A New Land (18:08)

Into The Unknown (15:22)

The Great Explorer (12:08)

The Forbidden Frontier (3:55)

Morning Light (2:29)

Charles Brown

Matt Bassano

Steve Espinosa

Ken Lark

Rick Milo

Moth Vellum – Moth Vellum

Dette er nok musikk for de som er romantiske proggere og betydelig mer enn gjennomsnittelig symfonisk interessert. Masse årgangs keyboard fokusert på symfonisk rock, som flyter snilt og pent av sted. Genesis rundt "Wind & Wuthering", møter Yes rundt "Going For The One, og i dette krysningspunktet finner du Moth Vellum. Gitaren er veldig Steve Howe liknende, og Jon Anderson eller Geddy Lee har muligens en tvilling her, da det i alle fall må være minst en lillebror som synger! Dette 4 manns ensemble fra USA oser ikke akkurat av originalitet, og når det er såpass lite kontrastflater kan nesten en time musikk få selv den mest tålmodige til å falle av. Mange vakre lydlandsskaper, som etter en stund ofte blir temmelig kjedelig i det de

tværes ut alt for lenge. Det er heller ikke slående at de musikalske ideene bobler opp fra en kreativ idebrønn, da denne synes å være temmelig dehydrert. Moth Vellum står for en koselig musikk, og vil nok falle i smak for de som ikke setter originalitet i høysete, da det musikalske blir vel utført, men altså i en for oss kjedelig kontekst.

[http://profile.myspace.com/index.cfm?
fuseaction=user.viewprofile&friendid=181007934](http://profile.myspace.com/index.cfm?fuseaction=user.viewprofile&friendid=181007934)

<http://www.mothvellum.com/>

1. Let the Race Begin (9:14)
2. Whalehead (7:13)
3. Salvo (13:34)
4. Against the Suns (11:22)
5. Walk it Off (11:23)
6. Against the Suns (Reprise) (5:11)

Johannes Luley - Gitar

Tom Lynham - Keyboards

Matt Swindells – Trommer og vokal

Ryan Downe – Bass og vokal

D Project – Sagarmatha Dilemma

Stéphane Desbiens er ute med soloalbum nummer to. Sammen med kjente musikkvenner og forfatter og produsent Francis Foy kreerer han igjen ei skive med neoprogram som tryller frem masse symfonisk vellyd fra celloer, fioliner, trommer, Chapman Stick og keyboards. Desbiens er ex (?) gitarist i Sense, og allerede på åpningssporet "Closer To Heaven", er det følsomme og vakre gitartoner som slår an tonen, og tankene går til en ung David Gilmour. På "Red Mountain" bidrar D Projects andre faste medlem Sandra Poulin, med pastoral fiolin og cello, og Mr. D koser seg med svært fingernem flamencoleffing som deretter glir over i et teknisk strengefyrverkeri. Hardrockterritoriet besøkes på "Thin Air", og i "Radio Sherpa" er det jazzrock nær opp til Return To Forever som gjelder. Pink Floyd, Porcupine Tree og Genesis er åpenbare inspirasjonskilder. Albumet er så variert at enkelte nok vil etterlyse den berømte røde tråden? Vi kan noe på vei være enig i det, men de er så mye lekker musisering her at slikt ikke trekker særlig ned, og Stéphane Desbiens er en fantomgitarist! D Project leverer symfonisk prog av rimelig høy klasse, med diverse innholdsrike musikalske ekspedisjoner som den jevne progger vil glede seg over. D Project har faktisk et eget sound og et uttrykk som manifesterer seg gjennom musikken, men også fra en meget sterk produksjon og en gitarist ekstraordinær bygger opp om dette.

<http://profile.myspace.com/index.cfm?>

thedproject.com

- 1 Closer to Heaven
- 2 Sagarmatha Dilemma
- 3 Red Mountain
- 4 Thin Air
- 5 Even If a Was Wrong
- 6 Radio Sherpa
- 7 I'm Coming Down

Stéphane Desbiens – Vokal, gitar og keyboards
Mathieu Gosselin - Bass, Chapman Stick og vokal
Jean Gosselin - Trommer
Sandra Poulin - Fiolin
Alissar - Vokal
Francis Delisle - Cello
Francis Foy - Bakrunnsvokal

Gjestemusikere:

Stu Nicholson – Vokal på spor 2
Brett Kull – Gitorsolo spor 2
Derek Sherinian – Keyboards spor 6
John Green – Vokal og keyboards

Billy Sherwood – At The Speed Of Life

Vi er gjennomgående skeptisk til all musikk hvor en person tar seg av absolutt all lyden. Heldigvis finnes det unntak, og 3dje skiva til Billy Sherwood er et hederlig et. Faktisk låter "At The Speed Of Life" både friskt, herlig episk og med masse identitet. For de som ikke har fått det med seg, så var Mr. Sherwood en gang medlem av Yes, så er den faktaopplysningen behørig overlevert. Her serverer han en amalgam av ambient, jazzrock, klassisk rock og eksperimentell rock smeltet sammen til et særegent sound med prog som fundament. En virkelig god og uttrykksfull stemme er denne multiinstrumentalisten beriket med.

Sherwood tar seg av absolutt hele produksjonsprosessen, så kommunikasjonen mellom artist og produsent bør være ypperlig (he he), slik at musikernes identitet blir fokusert. Kanskje er det nettopp dette som gjør at skiva ikke blir tørr, men heller varm og interessant. Låten er rimelig velskrevne uten å være nyskapende, og "sitter" godt i øret og etterlater seg masse hygge og glede. Dette er ei meget ok skive med et velklingende og særegent sound, som absolutt er over gjennomsnittet uten å etterlate oss i total fjettet tilstand.

1. Forward
2. In the maze of the garden
3. In memory of ...
4. Face the dawn
5. Alive and wondering
6. At the speed of life
7. Seeing through the walls

Dream Aria – Transcend

Navnet i seg selv sider nokså mye om Dream Aria fra Toronto sin musikalske innfallsvinkel. Et forsøk på melodier hvor det nærmest overjordisk og storslåtte duver i vakre symfoniske landskaper hvor det er ment at du skal drømme deg bort. Alt er pent pakket inn av musikalske håndverkere som gjør en grei innsats, men det blir litt ofte vel fokusert på å tekkes massene. Et fravær av identitet og konsistens skjemmer musikken, men bevares det er pent og velklingende, men noe redningsløst. Forsøket på å skape noe litt nytt ender ikke med et mageplask, men vellykket er det ikke. Vi mener det kan være lurt å ta ny sats neste gang, og denne gangen la kreativiteten få råde uten innblanding fra andre i skapelsesprosessen. Være seg selv, altså alt annet blir jo bare dårlige kopier! Band som er frontet av kvinner er jo mer regelen enn unntaket i dagens rock, og vokalisten Ann Burstyn gjør en meget habil innsats her, men tankene går lett til Evanescence's kvinnelige motstykke. Brettisten Don Stagg imponerer tidvis, likevel sitter vi med en følelse at han i en annen setting har mye mer på lager. Akkurat det er rimelig synd da det er noe uforløst over musikken her, og vi mistenker det evige jaget etter kommersiell suksess for å ha skylden. "Transcend" vil nok fenge rimelig mange og har da også blitt vel mottatt. Som de notoriske grinebiterne vi er ☺ vil skiva derimot neppe bidra til å farge hverdagen vår noe særlig, uten at den på noen måte er vond å høre på. <http://www.myspace.com/dreamariacanada>
<http://www.dreamaria.com/>

1. The Rhythm Of Now
2. Labyrinth
3. Transcend

4. Serpent Nile

5. Pandor`s Prelude

6. Pandora`s Box

7. Rebecca

8. Tigress

9. The Secret

10. Compassion

11. Flower Duet

Ann Aria Burstyn – Vokal

Don Stag – Keyboards

Garry Flint – Trommer

Jon Casselman – Bass

Gjestemusikere:

Steve Agelakos – Gitar på spor 3,4,5, 6, 9 og 11

Tim Welch – Gitar på spor 1 og 8

Kurt Schefter – Gitar på spor 2 og 7

Jozef Pilasanocic – Gitar på spor 10

Lonnie Glass – Bass på spor 10

Alberto Suarez – Kongas på spor 10

Make A Rising – Infinite Ellipse And Head With Open Fontanel

Skive to fra dette ensemble fra Philadelphia I USA, som er komplett umulig å putte i noen bås. Dette er ikke Pappas art rock favoritt, men heller den sprø onkelens art rock favoritt. Han som bor i kjelleren hos bestemor og bruker sentralstimulerende midler og spiller gamle Soft Machine skiver. Sprøtt nok er musikken briljant, utfordrende og med en fortreffelig 21 århundrets psykedelia vinkling. Arrangementene er kløktige og snedige, og velstrukturerte. De positive adjektivene bare bobler frem når vi skal beskrive Make A Rising, og her har virkelig www.hightwo.com fått frem en unik artist. Et vakkert og komplisert musikalsk stykke, som bare blir mer interessant for vær runde i spilleren. Friskt, originalt, grensesprengende, eksperimenterende og

dynamisk.” Infinite Ellipse And Head With Open Fontanel” er et supert, knallsterkt og enhetlig album, ikke bare en bunt med tilfeldige låter!
myspace.com/makearising

1. Sneffels Yokul
2. All One or None
3. Peaceful Paths
4. Woodsong Part One
5. Bradford's Big Boatripe [Beyond (The Dawn)]
6. Tranmutation
7. Your Karmic Obstacle
8. Look, I'm Almost Dead
9. How's 'Bout a Love Supreme
10. Woodsong Part Two

Justin Moynihan - Piano, keyboards, vokal, trekkspill,
John Heron - Perkusjon
Brandon Beaver - gitar, voice
John Pettit - Bass og trompet
Jesse Moynihan – Gitar, fiolin og vokal
Andrew Ciccone – Klarinett og bass klarinett

Gjestemusikere:

Margie Wienk - Cello
Evan Lipson - Dobbelbass
Dan Scofield - Saksofon
Mike Dur - Trombone
Ashley Deekus - Marimba
Salihah Moore - Fløyte
Lisa Stuempfig - Vokal
Kelly Kietzman - Vokal
Mary Halvorson - Vokal
Eliza Hardy - Vokal
Sharif Abdulmalik - Vokal
Brendan Cooney - Vokal
Ben Leavitt - Vokal

Heavy Water Experiments - Heavy Water Experiments

Fra asken av Imogen oppstår Heavy Water Experiments, med alltid like entusiastisk og David Melbye i spissen. Heavy Water Experience kommer forresten fra englenes by (Los Angeles) uten at dette gjør musikken særlig allmektig. Det musikalske fokuset er på å bruke uvanlig instrumenter i en kontekst som pendler mellom hardere ”syrerock” og mer melodisk tilnærming. Miksen er tidvis spennende, uten noen gang å ta av. Til det er for mange av låtene for gjennomsnittelig og monotone uten det nødvendige ”suget”.

Produksjonen er derimot virkelig god og det er ikke så unaturlig da David Melbye selv er en rimelig anerkjent produsent. Musikken er tidvis og ofte vekselvis kledelig hard, emosjonelt og melodisk med en utmerket vokal. Likevel mangler på mange måter det siste for å gjøre HWE til noe

som virkelig griper en. Svært sannsynlig er det at forsøket på å nå et kjøpslystent publikum har tatt vekk noe av kraften og intensiteten. Vi sitter også med følelsen at låtene spinner rundt i en nokså trang sirkel i en evig roterende bevegelse, uten noe gang å bryte ut for og utforske ukjente territorier. Ei skive som neppe vil spinne seg slitt hos oss, men sannsynligvis likevel vil glede rimelig mange, da den nok evner å oppfylle enkeltes kriterier av god musikk.

1. Goldenthroat
2. Mirror In The Sky
3. Anodyne
4. Clairvoyance
5. Neverlove
6. Oracles
7. Octavian
8. Otherland
9. Dementa
10. Conflagration Song
11. Solitude
12. Book Colored Blue

David Melbye – Vokal, gitar, keyboards, bass og produksjon

Roberto Salguero – Trommer og perkusjon

Normal Love – Normal Love

Soundet til Normal Love er noe spesielt for å si det pent. Med to gitarister og en fiolinist, samt trommer og bass, og ofte med mange klanger som er dissonant er det umulig at det ikke blir egenartet. Heldigvis avløses de mer kaotiske partier av roligere partier slik at det blir tid til å puste. Puste før en skal tortureres igjen med støy og antimelodiske musikalske sprell. Trashmetall "noisecore" og 20 århundrets musikalske tilnærming er aktuelle musikalske inspirasjonskilder. Skiva anbefales for de som liker Zs, Ruins, Upsilon Acrux, Ahleuchatistas, Cheval De Frise etc. Vi andre som ikke er så glad i avantrock, finner oss sannsynligvis nok noe annet å låne ørene til. Nå skal det også tillegges at skiva er ytterst progressiv, og helt klart utforsker nytt musikalsk terreng. Basslinjene er meget bra, og fiolinen beriker lydbildet i forhold til liknende ensembler vi har hørt. Stemningen er konsis og ingenting på skiva er så og si gjort med same

takt, på samme måte og med samme teknikk. Innenfor hvert spor avvikes det fra hovedtema for og utforske musikalske ideer, mønstre og lydlandskaper. Dette er ytterst originalt og ytterst progressivt. Problemet er bare at vi knapt orker og investere så mye tid før det sitter i hjernebarken, om det noen gang sitter, da det er grenser for vår tålmodighet!

1. Severe Confection
2. The Signal's Coming From Pittsburgh... [part one]
3. The Signal's Coming From Pittsburgh... [part two]
4. Ndugo
5. The Final Sarcophagus Of Darkness
6. Hooks

Carlos Santiago Jr. - Fiolin

Alex Nagle - Gitar

Amnon D. Freidlin - Gitar

Evan Lipson - Bass

Eli Litwin - Trommer

Lobster Newberg – Vernal Equinox

Fra Lake Michigan`s bredder dukker Lobster Newberg opp. For de som ikke er så bevandret i geografi snakker vi her om Illinois største by, Chicago. En rimelig forblåst by med en suspekt forhistorie med diverse berømte gangstere, men nå med nye musikalske talenter som er alt annet enn forblåste. Vi snakker her om melodios musikk, men med rikelig “klør”, kordprogresjon, originalitet og tyngde til at det ikke blir et søtt og usmakelig brygg, slik det alltid er en fare for når det melodiose er i fokus. Maestro bak Lobster Newberg er brettist Colin Petnik som er sønn av musikkgeniet Jim Petnik. Fader Jim har sin bakgrunn fra Pride Of Lions, Survivor, Chase og Ides Of March. Unge Colin klarer seg utmerket på egenhånd og komme her opp med en finurlig prog anrettet med touch av Van der Graaf, Atomic Rooster, Happy The Man og en teskje Kansas.

Variasjon, taktskifter og gode ideer er det plenty av på skiva, som er en fin miks av rock, pop, prog, jam og jazzrock. Med en manko på seks sekunder på en spillelengde på 80 minutter kunne det nok med fordel vært kuttet ned en del. Vi må jo likevel anta at disse unge musikerne har hatt så mye på hjerte de vil uttrykke at de nok har sett seg blind på det som heter å begrense seg. Det er ganske så åpenbart at gleden over å uttrykke sitt musikalske ståsted er gjennomsyret på skiva, og det er høyst sjarmerende og gledelig. Musikalsk glede kombinert med ungdommelig iver er aldri å forakte, og her får Lobster Newberg virkelig full uttelling for sine ambisjoner. Dette kan jo utmerket vel være en av de virkelig store debutene, hvor det er tilnærmet umulig å gjenskape prestasjonen, noe bare fremtiden vil gi svar på. Vi koser oss i alle fall nå storlig med ”Vernal Equinox”, tross noen små skjønnhetsfeil, og anbefaler våre lesere å sjekke ut denne URL-en,

<http://www.myspace.com/lobsternewberg>

Colin Peterik – vokal, orgel og keyboards

Sean Briskey – gitar og vokal

Will Gumbiner – bass

Victor Vieira-Branco - perkusjon

01. Equinox
02. Paradox
03. Lloyd
04. Tabasco>Sauce
05. Happy Together
06. Flaunch
07. Woods
08. Irwin
09. African
10. Wentworth
11. Solstice

Echolyn – Cowboy Poem Free

Dette er oppfølgeren til den bleke og tamme skiva "As The World", og for en revansj. Her er Echolyn tilbake friske og vitale med herlige harmonier, og et knippe låter det oser kvalitet av. Teksten er en harselas om den amerikanske drømmen, om "bondeknølene" som skal realisere seg, men som ender opp temmelig desorientert. Synthene til Chris Buzby har blitt tonet ned til fordel for orgel og piano og Buzby har brakt inn forfriskende elementer fra jazz i spillingen sin. Jordan Perlson er ny på Echolynskuta, og med hans inntreden i gruppa krydres det finurlig med noen dryss med funk. CPF har et varmt og mer helstøpt uttrykk enn tidligere utgivelser, noe som igjen står til den til dels humoristiske teksten. Musikalsk virker det utvunget, lekent og naturlig, og vokallinjene passer ypperlig til den nye musikalske retningen. Skiva er akkurat passe intrikat, bredden i uttrykket bør glede de fleste, og fokus er definitivt på de gode melodilinjer.

<http://www.echolyn.com/>

[http://profile.myspace.com/index.cfm?
fuseaction=user.viewprofile&friendID=11676871](http://profile.myspace.com/index.cfm?fuseaction=user.viewprofile&friendID=11676871)

1. Texas Dust (5:16)
2. Poem #1 (1:33)
3. Human Lottery (5:32)
4. Gray Flannel Suits (4:47)
5. Poem #2 (0:59)
6. High As Pride (6:45)
7. American Vacation Tune (5:18)
8. Swingin' The Ax (3:15)
9. 1729 Broadway (6:01)
10. Poem #3 (1:50)
11. 67 Degrees (5:21)
12. Brittany (6:34)
13. Poem #4 (1:30)
14. Too Late For Everything (4:33)

Christopher Buzby - Keyboards, vokal

Brett Kull - Gitar og vokal

Paul Ramsey - Trommer og perkusjon

Raymond Weston - Bass og Vokal

Jordan Perlson - Trommer og perkusjon

Invisigoth – Narcotica

Med sin skive nummer to har Invisigoth tatt ytterlige et nytt steg i riktig retning, med sin store vilje til eksperimenter, og med avstikkere inn i nye og spennende musikalske landskap. Fokuset hos disse New Yorkerne er nå også mer på det melodiske, og gothflørten er borte. Invisigoth lager høyst original musikk, men Porcupine Tree, Flower Kings, Pink Floyd og Peter Gabriel er artister som nok har vært inspirasjonskilder. På de mer metallaktige partiene er det Ayreon og Shadow Gallery som nok er kildene. "Narcotica" er et ambisiøst verk, som har unngått å bli svulstig, og leverer så mye som over en time med musikk som heldigvis er såpass variert at du ikke blir lei. I sannhet et sjarmerende, lidenskapelig og stemningsfullt verk. Å høre den musikken kan faktisk lett bli svært vanedannende da den avføder et "sug" som bare stor musikk kan få til.

**Cage – Alle instrumenter
Viggo Domino – Vokal**

**Dark Highway Pt. 1. Transmission
Drak Highway Pt. 2. Before First Light
Shine On
Scars And Dust
Pornocopia
Narcotica
A Beautiful Disaster
Drak Highway Pt.4. Take The Blood
Dark Highway Pt.3. New Rome**

Unifaun – Unifaun

Svensk/amerikansk duo med ekstremt sterke referanser til Genesis 1972 – 1980. Disse to erfarne musikere traff hverandre gjennom et forum for

Genesis fan. Dette er ikke noe typisk hyllest band, da de snekrer sine egne låter, som selvsagt bruker uhemmet av de velkjente redskapene fra Genesisuniverset. Slikt blir det lett flis i finger av, men faktisk så går dette utrolig smertefritt. De som er fortrolig med at Genesiskonseptet er total premissleverandør, vil faktisk ha stor glede av denne skiva! Produksjonen er bra, låtene likeså, og instrumentene trakteres godt, og på kjøpet får vi masse heftig mellotron. Skiva er også fylt med Tony Banks orgel, hoppende Rutherford basslinjer, og plenty Hackett gitar, men utført med stor dyktighet. Ofte lange temmelig melodiske men kledelig komplekse spor, men også er par korte låter. Vokalen er utmerket, og hold deg fast, den høres ut som en ung Peter Gabriel! Sporet ” Mr. Marmaduke and The Minister” er en eldre sak som Nad Sylvan skrev sent på 70 tallet, mens rest er ferskvare. Skiva er et must for Genesis sin store skare av tilhengere, mens resten nok vil ah temmelig delte meninger. Vi derimot lar oss så absolutt sjarmere av musikken, men ikke forføre da låtmateriale er noe ujevnt, men ikke uten sine klare oppturer.

Nad Sylvan – Vokal, gitar, keyboards og trommer

Bonamici – Keyboards, bass og perkusjon.

Birt Of Biggie 7.37

To The Green Faerie 6.15

Mr. Marmaduke And The Minister 7.59

Swingers Party 5.48

ReHacksis 7.40

Quest For The Last Virtue 13.56

A Way Out 6.18

Finistere 2.36

Welcome To The Farm

Maudlin Matter 4.09

Bon Apart 1.27

End_Or-Fin 7.35

House Of Lords – The Power And The Myth

Pompøs, melodios heavy rock på menyen fra disse amerikanernes på deres fjerde utgivelsen. Originalbesetningen med unntak av vokalist Greg Giuffra er på plass igjen. James Christian vokal, Ken Mary trommer, Chuck Wright bass, og Lenny Cordola utgjør en samspilt kvartett med masse spilleglede. På tangenter har de hyrt inn 4 gjestemusikere heriblant ikke ukjente Derek Sherinian ex. Dream Theater. House Of Lords beveger seg med denne skiva inn i mer progorientert landskap enn tidligere. Dette passer til disse dyktige musikerne, og de kommer opp med en til dels komplekse, men svært spennende og varierte lydlandskaper. Kan nok være lurt å bruke litt tid på denne her, da nok låtene vil bruke litt tid før de setter seg hos folk flest.

Today

All Is Gone

Am I The Only One

Living In Silence

The Power And The Myth

The Rapture

Man Who I Am

Bitter Sweet Euphoria

Mind Trip

Child Of Rage

Chicago – Chicago Transit Authority

Lysår fra den Chicago de fleste kjenner, og denne Chicago`s førstefødte er en dobbel-LP. Trombone, trompet og treblås supplerte ordinær rockebesetning. Arrangementmessig usedvanlig komplekst og raffinert, skiva er upolert og variert og fylt til randen med sterke komposisjoner. Gitaristen Terry Kath er i toppklasse, og selv Jimi Hendrix innrømmet at han følte Kath var bedre enn han. Dette er rockehistorie, og meget stor musikk. En musikk som er en amalgam av hardrock, blues, jazz, funk, storband, cabaret, soul og klassisk.

1. **Introduction (6:35)**
(Terry Kath)

2. **Does Anybody Really Know What Time It Is? (4:36)**
(Robert Lamm)

3. **Beginnings (7:54)**
(Robert Lamm)

4. **Questions 67 And 68 (5:02)**
(Robert Lamm)

5. Listen (3:21)
(Robert Lamm)
6. Poem 58 (8:37)
(Robert Lamm)
7. Free Form Guitar (6:47)*
(Terry Kath)
8. South California Purples (6:11)
(Robert Lamm)
9. I'm A Man (7:39)
(Steve Winwood / James Miller)
10. Prologue, August 29, 1968 (0:57)**
(James William Guercio)
11. Someday (August 29, 1968) (4:13)
(James Pankow / Robert Lamm)
12. Liberation (14:38)***
(James Pankow)

Peter Cetera: bass og vokal
 Terry Kath: gitar og vokal
 Robert Lamm: keyboard og vokal
 Lee Loughnane: trompet og vokal
 James Pankow: trombone
 Walter Parazaider: woodwinds og vokal
 Daniel Seraphine: trommer

Yeti Rain – Discarnate

Den perfekte musikk som følge for en forstyrret drøm om en reise i det indre og ytre rom. Prosjektet er ambient og mørkt, men fylt med ytterst vakre landskap og masse utfordringer for ører og sanser. Aktørene er William Kopecky på bass, og Roger Ebner på synther, d.v.s såkalte blåser synther. Disse instrumentene trakterer han med kløkt og kreerer et unik "sound", som har flust med impulser fra Midtøsten som bare beriker lydbildet. Basslinjene til Kopecky er også full av særpreg, og han er den første mange progband ringer til når de trenger hjelp med til en skive. Musikken på "Discarnate" er faktisk ikke prog, men den er definitivt progressiv! Når disse to rutinert og svært anerkjente herrene slår seg sammen er oddsen for at de mislykkes ikke spillbar for eventuelle gamblere, og det gjør de lurt i, fordi dette er et meget vellykket konsept. Ebner spiller til daglig i det psykedeliske bandet Ovadya , og i Snarling Adjective Convention som sysler med ondsinnet avant garde funk. Kopecky er medlem av det fantastiske brødrekollektivet Kopecky, og i Parallel Mind.

1. The Veiled Daughters of Sleep

2. Book of Visions

3. Ebon Ebon Thalud

4. Sea of Endings

5. The Prophets' Needle

6. Darklight

7. Dreaming in the Teeth of Forever

Big Elf – Hex

Fantastisk lydbilde, og unik låtkolleksjon. Big Elf blir av mange forenklet døpt som en blanding av Beatles og Black Sabbath. Kaster vi derimot Pink Floyd, Budgie, Hawkwind, Pretty Things, Alice Cooper, King Crimson og tidlig Sweet i gryta, så er vi svært nær en beskrivelse av Big Elf. Teatralisk og multi-lags rock som er spennig, majestetisk og uforutsigbar slik at du som lytter blir skikkelig utfordret.

1. Madhatter

2. Bats In The Belfry II

3. Pain Killers

4. Disappear

5. Rock & Roll Contract

6. Sunshine Suicide

7. Falling Bombs

8. Black Moth

9. Carry On The Load

10. Burning bridges

11. Bats In The Belfry I

Syzygy – Allegory Of Light

Nytt band fra USA med melodisk og egenartet musikk med nydelige harmonier på agendaen. Mer kjente navn som Spock`s Beard og Echolyn er to som er i samme distriktet musikalsk, men også klassisk prog er inspirasjonskilde. Fin alternering av rolig og hardere partier uten at det blir påtatt, og supplert med vakre harmonier. Denne skiva setter meg i et modus hvor den musikalske kraften smygende og på magisk vis gjør meg svært godt. De episke instrumentallåtene Zinjanthropus, Journey To Myrrdin og Industryopolis har et forførende knallhardt gitarspill, for så å bli oppmyket av mykere akustiske partier på en fortreffelig måte.

Spilleliste:

M.O.T.H.

Beggar's Tale

Distant Light

Zinjanthropus

Industryopolis

Forbidden

Light Speed

The Journey Of Myrrdin

Chicago – Chicago II

Ny dobbel-LP på Chicagos andre skive, og ny stor musikk før Chicago langsomt red inn i den musikalsk kommersielle solnedgangen. 15 minutter lange "Ballet For A Girl In Buchanno" er et virtuost stykke musikk. Albumet er mer strukturert enn debuten. Mer arrangert og modent der debuten lente seg på jamming og entusiasme er det her betydelig mer stilisert og skolert, men med friskheten vel inntakt. Viljen til å blande stilarter og røske ned båser gestalter den progressive biten, og Chicago evner å begeistre til de grader her. Dristig, eksperimentelt og fet stemning og vi ligger langflat i støvet i ærbødig hyllest til Chicago før forfallet satte inn.

**1. Movin' In (4:06)
(James Pankow)**

**2. The Road (3:10)
(Terry Kath)**

**3. Poem For The People (5:35)
(Robert Lamm)**

**4. In The Country (6:35)
(Terry Kath)**

**5. Wake Up Sunshine (2:32)
(Robert Lamm)**

Ballet For A Girl In Buchannon 6-12

**6. Make Me Smile (3:15)
(James Pankow)**

**7. So Much to Say; So Much to Give (1:12)
(James Pankow)**

**8. Anxiety's Moment (1:00)
(James Pankow)**

9. **West Virginia Fantasies (1:33)**
(James Pankow)

10. **Colour My World (3:00)**
(James Pankow)

11. **To Be Free (1:15)**
(James Pankow)

12. **Now More Than Ever (1:25)**
(James Pankow)

13. **Fancy Colours (5:09)**
(Robert Lamm)

14. **25 Or 6 To 4 (4:58)**
(Robert Lamm)

15. **Prelude (1:09)**
(Terry Kath / Peter Matz)

16. **A.M. Mourning (2:05)**
(Terry Kath / Peter Matz)

17. **P.M. Mourning (1:58)**
(Terry Kath / Peter Matz)

18. **Memories of Love (3:58)**
(Terry Kath)

It Better End Soon 19-22

19. **1st Movement (2:33)**
(Robert Lamm)

20. **2nd Movement (3:40)**
(Walter Parazaider / Robert Lamm)

21. **3rd Movement (3:18)**
(Terry Kath / Robert Lamm)

22. **4th Movement (:55)**
(Robert Lamm)

23. **Where Do We Go From Here? (2:53)**
(Peter Cetera)

Bonus spor på Rhino reutgivelse:

1. **Make Me Smile (Single Version) (3:00)**
(James Pankow)

2. **25 Or 6 To 4 (Single Version) (2:53)**
(Robert Lamm)

Peter Cetera: bass og vokal
Terry Kath: gitar og vokal
Robert Lamm: keyboard og vokal

Lee Loughnane: trompet og vokal
James Pankow: trombone
Walter Parazaider: woodwinds og vokal
Daniel Seraphine: trommer

Anubis Spire – Children Of A Foreign Faith

Anubis Spire er så absolutt noe for seg selv. En måte å beskrive de på er det følgende: ”Prog fra Mars filtrert gjennom Atalantis, India og gamle Egypt, og det høres ut som en slags nevekamp mellom Jimi Hendrix og John McLaughlin”. Dette er Anubis Spire sin tredje skive og omsider får de ut sitt potensial. I tillegg så klarer de også å nå sine BHG – ”Big Hairy Goals”. Mål som går ut på å lage musikk inspirert av midten av 70 tallet, og inspirert av blant annet band som Led Zeppelin og Mahavishnu Orchestra. Dette konseptet skal så tilsettes store doser av etnisk musikk, og noen mindre doser av såkalt worldmusikk. For øvrig så hører vi at Yes, Kansas, Genesis og ikke minst Pink Floyd har øvet en viss påvirkning på gruppa. På ”Children Of A Foreign Faith” tilbys du er musikals reise gjennom svært varierte musikalske landskap. Melodisk metall, klassikk hard rock, symfonisk progrock, spacerock osv. Reisen er tilrettelagt av dyktige og erfarne musikere, og lagt opp slik at det hele virker naturlig og svært fascinerende. Skiva tilbyr over en times musikk, med fire sekvenser – Survival, Awakening, The World og Truth – som hver seg er delt i fire spor. Konseptet er alvorlig nok, fremmedgjøring og misbruk av barn, og gitaristen Bill MacKechnie er hjernen bak dette. Han har forbilledelig nok klart å trenge dypere ned i denne materien, og med en annen vinkling, enn de som tidligere har behandlet emnet. Ingen ”feel-good” følelse tilbys, men lytteren må finne sine egne sannheter, gjerne inspirert av lyrikken på skiva. Vi snakker her om musikk som bør sett fart på refleksjonene våre, og da er vi jo egentlig ved kjernen av kunst, i skarp kontrast til alt det tanketomme mølet som tross alt spys ut. Har du lyst på en skive med atmosfærisk, dyp og hjem søkende musikk er nok denne noe for deg.

1. Lies
2. Remember Me?
3. I Have Been waiting
4. Not Even A Day
5. Edge Of Time
6. Children Of A Foreign Faith
7. Adrift
8. Tombs On The Hill
9. Down Here
10. All Perception Is Wrong
11. Western wall

12. You`re So Beautiful

13. Eternal Resonance

14. Waterline

15. Something You Don` t Know

16. Walking On The Wire

Bill MacKechnie – Gitar og vokal

Tim Costley - 4, 6, 12 strengers bass og piccolo Bass

*Dave Sweet – Vokal og , mellotron, moog Mark V, Roland Jx3P Ensoniq
EPS, Yamaha CS-5, Sequential Circuits 6 trak AnubiCube Twin Axis
Optical Theremin w, Computer Interface*

Mick Loher – Arabisk og indisk perkusjon og trommer

Capharnaüm – Le Solei Est Un Bombe Atomique

Forfriskende gitarlyd fra disse musikerne fra Montreal. Instrumentalt, men meget sang orientert og melodisk på en finurlig måte. Capharnaüm (oppkalt etter en by i det gamle Galilea) har eksistert siden 1991 , og er mer å regne som en livsstil enn et band. Intensjonen er å lage unikmusikk, som ikke kan høres noen andre steder. 4 individer som til sammen formår å kreere en svært energisk og genialt atmosfærisk instrumental musikk på et rocka fundament. Platetittelen reflekterer både et håp og en advarsel om en klode med en økende grad av utfordringer. Spenstige polyrytmer som utgjør en lydmessig nytelse. Nok trøkk, tyngde og intensitet til å opprettholde interessen gjennom hele skiva. Fullspekket med egenart og bidrar til å opprettholde rockens unike musikalske kommunikasjonsevne.

1. Atomic Disco

2. Tokamak

3. Dementielle

4. Feedback

5. Un Dimanche A St-Zenon

6. Caterpillar

7. Tunnel Numero 6

8. Delirium

9. Joue Encore

Francois Blanchard – Gitarer

Marc-Andre Blanchard – Gitarer

Philippe-Antoine Bernard – Bass

Maxime Brisebois - Keyboards

Arghoslent - Arsenal Of Glory

Amerikanske Arghoslent ute med album nummer to. Som tidligere er det svært høy kvalitet. Mengder av geniale riff, og melodier. Mørkt, originalt og ganske så typisk death metal for de som er inne i den sjangeren. Som bonus følger "Imperial Clans", demo fra 94. Et album med ekstremt mangfold og dybde, som er et must for alle death metal fans.

Jordan Rudess - Feeding The Wheel

Glitrende fra Dream Theater's keyboardspiller. Masser av godsnask, og en brå dyktige musikere som Steve Morse, Terry Bozzio, John Petrucci og Billy Sheehan er originale, produksjonen god, stor variasjon i låtmaterialet, masse dynamikk og presisjon. Rimelig hektisk, men på en finurlig måte, slik at det aldri blir hesebles. Komposisjonene er intense, men svært vakre når de får tid til å bearbeides. Hva en ønske seg? Sannsynligvis de andre til Jordan om de ikke pynter din CD-sal allerede!

Hamadryad - Conservation Of Mass

Et album som vokser for hver gjennomlytting. Etter noen ganger er man totalt hekta. Her er de fleste stilarter representert, men det blir allikevel ikke sprikende og forvirrende, bare ekstremt spennende. Fragmenter av Echolyn, Deep Purple, Rush og Yes kan anes i musikken. Likevel er det innovativt, og definitivt ingen kloner. Åpningen "Anatomy Of A Drem" er en meget flott låt. Tankene går til "Foxtrot" og Genesis, og vokalisten Jean-Francois Desilets stemme ligger tett opp til Peter Gabriel. Her spares det ikke på noe, og basspedaler, mellotroner, og Hammondorgel er flittig brukt. Anbefales på det

Et Cetera – Et Cetera

Et Cetera kan omtales som Quebecs Gentle Giant, men med kvinnelig vokalist, og Grobschnitts sjarmerende evner. Fabelaktige musikere med herlig prog på agendaen. Årsaken til at den fransktalende delen av Candada produserte så mange vannvittig dyktige gode progensembler er for øvrig en pussig sak. De politiske myndigheter vedtok sent på 60 tallet et kulturløft. Lang historie kort, dette førte til overproduksjon av svært skolerte musikere. Selvsagt kunne ikke alle få jobb, og dette har faktisk alle verdens proggelskere hatt svært stor glede av. Derfor har blant annet Et Cetera like dyktige musikere som nevnte Gentle Giant, og lager teknisk kvalitetsprog som er smaksatt med sitt egetutviklede franske kvalitetskrydder. Multivokal harmoniene er selvsagt på plass på skiva i en kreativ og frisk setting med kreative rytmemønstre. Samspillet mellom gitaren og de to keyboardspillerne er virkelig fabelaktig, og vokaldialogen mann-kvinne er i samme kategori. ”Entre Chien Et Loup” er verdt inngangspengene alene, og har en pastoral innledning som sklir over i skivas mest jazzete partier. Platas mer bisarre øyeblikk er ”L'Age Dort” som er så fullpakket med umulige og uhørte musikalske krumspring at det er en fryd. Delikat kontrapunktisk bruk gjør dette til en helt spesiell opplevelse, og hele skiva er en fryd for ørene.

1. La Musique Tourne (4:04)
2. Éclaircie (5:14)
3. Entre Chien Et Loup (7:02)
4. Apostrophe (4:49)
5. Newton Avait Raison (4:11)
6. L'Age Dort (4:34)
7. Tandem (6:08)

Marie Bernard Pagé / keyboard og vokal
Denis Chartrand / keyboard, fløyte,, saxophone,
vibraphone og vokal
Pierre Dragon / trimmer og percussion
Robert Marchand / gitar og vokal
Alain Yves Pigeon / bass, cello og vokal

Kvintett fra New York med tredje CD. Progressivt med blant annet jazz influenser, og Zappa inspirasjoner. Noe som ytterlige understrekes ved at Zappa`s perkusjonist Ed Mann er med på et spor. Mann vier sin eminense på den 15 minutter lange episke "Abyss Of Dissension". King Crimson og VDDG referansene er nær på de mørkere delene av albumet. På andre deler er det Jethro Tull, Gentle Giant og Yes som er hovedkilder. Fiolin, fløyte og trompet er blitt en naturlig del av Frogg Cafe`s sound. I det hele tatt er det en vidstrakt instrumentering med eksotiske instrumenter som mandolin, marimba og cello.

French TV - Parden Our French

French TV selger ikke mange CD-er, eller for ikke å snakke om å bli spilt på radio, eller vist på TV, og ikke får de mange spillejobber. Basert på folk flest sin logikk, så skulle de da være særdeles dårlige. Nåvel, det motsatte er vel tilfelle. De kommer her opp med en bukett knallsterke spor, og i sannhet kan de spille.

Her er det masse humor, originalitet, livskraft, vitalitet, eksperimenteringsvilje og dynamikk. Stor kompleksitet, men også engasjerende og fengende.

Hint til Zappa, Happy The Man og Canterbury bevegelsen. CD-en er smekk full av spilleglede, og diverse innfall. Med ytterst stor eleganse spretter de mellom sjangrene.

Cathedral - Stained Glass Stories

Cathedral har bare laget mesterverk (helt til de i 2007 kom med nyskive, som er rimelig OK) Hovedårsaken er at det dessverre ble med denne ene. Gruppenavnet har dog levd videre i form av neo-prog gruppen med samme navn på Kinesis labelen. I tillegg så har vi metall bandet Cathedral som er en avlegger av Napalm Death, og herved skulle all navnforvikling være behørig belyst.

Cathedrals musikk ble til så sent som i 1978, og er en raffinert krysning av Yes og Genesis, ikke spesielt originalt, men likefullt et mesterverk. Dette er veldig erketyrisk prog, men med skikkelig dyktige musikere. Låtene er ekstremt bra, og kombinert med ektefølt 70-talls progressivitet. Dessverre var Cathedral mange år for sent ute, og enklere toner oversvømmer markedet, og dette åndsverket fikk derfor svært lite oppmerksomhet. Noe av den urettferdigheten skulle herved være rettet opp, og da gjenstår bare at alle ekte proghead skaffer seg plata.

Introspect 12,35

Gong 7,00

The Crossing 5,55

Days And Changes

8,3

The Search

Fates Warning - FWX

Album nr. 10 fra disse veteranene. Mange ser på FW som skaperen av sjangeren progmetall. Sannsynligvis deres beste utgivelse. Virker som turneringen med Dream Theater og Queensryche har revitalisert Fates Warning. De returnerer her mye mer aggressive, kreative og med en herlig driv i låtene. Plata er forøvrig svært bra produsert av gitaristen Jim Matheos og vokalist Ray Alder. Bandmedlemmene har bodd på forskjellige kanter av USA de siste årene, og har hatt lite kontakt. Virker som fraværet har skapt en egen spilleglede som kan nytes her. Skriveprosessen har også vært annerledes. Matheos har først skrevet teksten for så å legge på musikken. Prosessen har gestaltet 10 spor av meget høy klasse.

Eyestrings – Consumptions

Detroitgruppe med Ryan Parmenter i dirigentrollen. Ryan er for øvrig nevø til Matthew Parmenter som fronter det meget dyktige proggruppa Discipline. Musikken er likevel mye nærmere Spock's Beards, og sangbasert med fabelaktige instrumentalpartier spesielt fra tangentinstrumentene. Parmenters stemme har for øvrig en stemme med samme klangfylde og dyktighet som Neal Morse. På denne skiva er Parmenter opphavsmann til alle de sterke komposisjonene, men det er likevel den kollektive samhandlingen og unisont sterke musikaliteten som gjør at denne skiva låter så bra. Lydbildet er svært modent og moderne, og dette er neoprogram i absolutt aller ypperste klasse. Plata har flust med rytmer, melodier, temaer og harmonier som det tar en del tid å absorbere. Noen ganger mørkt, og noen ganger mer oppstemt, noen ganger kompleks og noen ganger enkelt. Uansett Eyestring tiker forbilledlig på alle sylindrene som det førsteklases ensemblen de er og kreerer en virkelig herlig musikalsk reise. Heftige 20 minutter lange "Lifeline" med "Vox Pupili" avslutter

det hele som er såkalt ”grand final”. Influenser i tillegg til Spock’s Beard er Van Der Graf, King Crimson og Echolyn.

1. All Sales Final (2:02)
2. Valid For A Week (11:48)
3. Stagnant (4:54)
4. Code Of Tripe (12:04)
 - i) Ground Zero
 - ii) Feast
 - iii) Omega Land
 - iv) Fallout
5. Slate Clean (7:17)
6. Groove Seven (5:46)
7. Lifelines (20:00)
 - i) Tangles
 - ii) Intervention
 - iii) Puppet
 - iv) Traces
 - v) Cordpuller
 - vi) Vox Populi

Total spilletid: 63:58

Mathew Kennedy / bass, Moog, theremin
Ryan Parmenter / vokal, keyboards,
Alan Rutter / gitarer
Bob Young / trommer og perkusjon

Spaced Out - Unstabled Matter

Høyoktan jazzrock fra disse Canadierne fra Montreal. Nydelig samspill, og åpning for mer spennende improvisasjon enn før. Variert og dynamisk, men med en unik komponerings stil som virker svært pirrende for ører som vil ha noe genuint å kose seg med. Spaced Out er med dette albumet trygt etablert blant eliten innen jazzrock da det mest stemmer her.

1. Unstable Matter
- 2- New Breed
- 3- Art Attack (Part 1)
- 4- Art Attack (Part 2)
- 5- Event Horizon
- 6- Big Crunch
- 7- Antimatter
- 8- Blood Fall
- 9- Glassosphere (Part 4)
- 10- Singularity

Fall Of Echoes – Red Tree

En amalgam av heavyrock, prog og jazz. Stor nyanserikdom og en innfallsvinkel til musikk som gjør at det slett ikke ender opp som resirkulert musikalsk sekunda vare. Medlemmene i Fall Of Echoes kommer fra Visual Cliff som driver med fusjon. I tillegg er briljante proggruppen Orphan Project leverandør av musikere til dette prosjektet. En dash Porcupine Tree påvirkning kan anes her og der. Musikken er mørk, symfonisk og melodisk med rikelig kordbruk. Her utfordres du som lytter, og denne vil du stadig oppdage noe nytt ved ettersom den får nye runder i spilleren. Kontrastbruken er appetittvekkende og det utøves en herlig musikkforståelse.

Queensryche – Operation Mindcrime

Konseptalbum om anarkisten Nikki som blir dopet og hjernevasket for å utføre mord for Dr.X ,hvor korruperte ledere er målene. Niki blir drapsmaskinen som ikke husker noe av sine handlinger helt til han finner kjæresten død, og han innser at han selv er morderen o.s.v. Dette er m.a.o et temmelig dramatisk plot, og når så musikken til de grader bygger opp om storyen er mye gjort. Hør bare på dramatiske og meget velspilte ”Suite Sister Mary”, som klokker inn på 10 minutter og 40 sekunder. Her er det snakk om skiva som var opphavet til en ny sjanger i 1988, progressiv metall. I tillegg til å ha stor musikkhistorisk valens, er det også en ekstremt bra plate.

5UU's – Hungers Teeth

Dette kan nok være nok et smart sted å starte om en har lyst til å smake på musikk fra RIO segmentet. RIO betyr Rock In Oppostion, og er en bevegelse innen musikk som ofte har rimelig odde takter på tapetet, samt går sine egne veier rent musikalsk. Til dels er støy og kaos i forskjellige former også med som viktige ingredienser . En del av aktørene er for mitt øre bare grusomme å høre på. 5UU's med Dave Kerman i spissen er derimot ofte svært spennende om en vil ha noe som ikke låter som alt annet. ”Hungers Teeth” er i tillegg temmelig vokalorientert og strukturert, og det tar ikke lang tid før den sitter som et skudd. Hør bare på ”Geronimi” hvor kontrastbruken er forbilledlig fra rolige partier til interessant kaos. Låtkolleksjonen her er garantert noe som du ikke kan la være å bli fascinert av.

Isis – Panopticon

Isis manøvrer i et farvann som huser røff og tøff metall og post-rock med masse atmosfære og stemning. Her legger de ut sin musikalske flater, fylt med fokus på melodi, luft og nydelige riff. Låtene er lange og messende med fremskutt trommelyd og massive gitarvegger. Dynamikken er vel ivaretatt og besørger albumets puls på en fortreffelig måte sammen med det sfæriske aspekt. Vokalen alternerer på denne skiva mellom renvokal og ”gråvvokal”, og det er et klart pre. Isis kan minne litt om Cult of Luna, men er utrolig mye bedre. Platetittel er nok hentet fra Jeremy Benthams konsept fra 1700-tallet. Mr. Bentham hadde en ide om å et system som overvåket de innsatte til enhver tid. Totalkontroll er jo i høy grad et aktuelt tema for et albumkonsept, i disse tider hvor terroristspøkelset stadig når nye høyder. Skiva oppleves for meg som en euforisk reise i et landskap med vellyd, og stadig nye inntrykk som ører og sinn kan boltre seg i.

Interpol – Turn Of The Bright Light

Postpunk fra New Yorke. At Joy Division er inspirasjonskilde er åpenbart, men Interpol er ikke så monotone og bekmørke. Vokalisten Paul Banks koser seg med tekster som er fylt med både humor og tristesse, og han har visse Morrissey likheter. Musikken har et voldsomt sug og dybde, og veksler mellom grovskårne punka låter og roligere og mørkere låter. Skranglete og styggfint er nok en passende beskrivelse, og kan du bli upåvirket av denne er du god. Television, Mission Of Burma, Pixies (visse kordprogresjoner på suverene " Say Hello To The Angels"), The Fall, Chameleons er noen fra det referanseuniverset det er hentet fra på denne skiva. "Turn Of The Bright Lights" er et album du vil dra frem år etter år da den er ganske så tidløs.

Talking Heads – Remain In Light

David Byrne & dukket opp rundt klubbene CBGB og Max's Kansas City. Etter hvert fremstod de som noe av det mest intelligente new-wave-bevegelsen resulterte i. Denne skiva preges også av produsenten Brian Eno (3dje og siste han er med på), og er ambient og svevende i en svært tiltalende og kompleks symbiose mellom rock og skrudd pop. Tekstmessig er dette et konseptalbum, med selvrealisering på agendaen. En meget ung Adrian Belew på gitar viser allerede her sin

kapasitet. Albumet er klart afrobeat inspirert, og mer ambisiøst anlagt enn de tidligere utgivelser fra de snakkende hoder. Rytmisk, instrumentalt og vokalt pensler skiva bredt, og viser et band på høyden av sin karriere.

Fluttr Effect - Trithemis Festiva

Bostonbaserte Fluttr Effect med debuten her. Minneverdige gitapartier, ekstremt god kvinnelig vokal og en herlig elektrisk cello som en integrert del av lydbildet. Gode melodier krydret med vilje til å eksperimentere med elementer fra Bulgarske folkemelodier, fete metallriff og bruk av midi marimba. I sum blir dette et unikt lydbilde som er frisk og atmosfærisk. Arrangementene er både klare og lodder dypt og har mange spennende detaljer. Masse spilleglede og det musikalskintelligente er tilstede i fullt monn. Vi har her et raffinert "art-rock" ensemble som vektlegger det vitale og lekne og med stor ballast på låtskriversiden.

Frank Zappa – Waka / Jawaka

Første skive etter at Flo & Eddie versjonen av Mothers var gått i oppløsning på slutten av 71. Zappa var i rullestol i begynnelsen av 72 fordi en sjalu gærning hadde kastet han ned i orkestergraven under en Londonkonsert. Full av virkestrang kastet han seg over komponering. Resultatet var to big-band-avantgard-jazz plater, hvorav "Waka / Jawaka" er først ut. Neste er for øvrig suverene "The Grand Wazoo". "Waka" domineres av tittelsporet og av åpningssporet "Big Swifty", hvor Zappa evner som gitarist kommer klart frem. Låta er et massivt instrumentalt fyrverkeri i "fusionland" som bare Zappa kan. "It Just Might Be a One Shot Deal" handler om å ha det gøy mens en enda lever. Her er den godeste Zappa innom country og blues, og klarer å gjøre dette med æren i behold. Akkurat det med å blande det som i utgangspunktet er umulig, på en overbevisende måte og med den største selvfølge er jo absolutt noe Zappa er suveren til. At Zappa spiller på elektriske sengfjærer her er også verdt å ta med. På avslutningssporet er det atter en frenetisk instrumental på agendaen, med masse blåsere moog, og en leken trommis med navnet, Aynsley Dunbar i storform.

1. Big Swifty — 17:23
2. Your Mouth — 3:12
3. It Just Might Be A One-Shot Deal — 4:16
4. Waka/Jawaka — 11:18

Glass Hammer – Perelandra

Det er ofte et snev av folk i Glass Hammers musikk, så også i denne fra 1995, som er deres andre slipp. Melodisk prog med en kompleks 70-talls stil, rikelig med rytmeskifter og det pensles ut mange og ulike stemninger. Konseptet er inspirert av C.S. Lewis forfatterskap. Keyboard er det fremtredet instrumentet, men både DeArge og Schendel spiller glimrende. En klassisk og smakfull pastisj av Mendelssohns 4 symfoni finnes i ” Felix The Cat”. Dette er et meget habilt håndverk, og en flott opptakt til den langt bedre ” Chronometree”, som ligger fem år frem i tid.

1. Now Arriving (2:00)
2. Time Marches On (10:36)
3. Illusion (9:05)
4. The Way to Her Heart (4:43)
5. Felix the Cat (2:31)
6. Now Departing (1:05)
7. Perelandra (8:07)
8. Le Danse Final (5:18)
9. That Hideous Strength (3:54)
10. Enda the Lion (1:02)
11. Into the Night (4:40)
12. Heaven (8:37)

Stephen DeArge / vokal, keyboards, bass, Taurus pedals, zoomitar
Fred Schendel / vokal, keyboards, gitar, trommer

Walter Moore / vokal, gitar
Michelle Young / vokal
Milton Hamerick / steel gitar
Randy Burt / saksofon
Tracy Cloud / vokal
David Carter / akustisk gitar

Glass Hammer – Chronometree

Skiva hvor mye stemmer for Glass Hammer. Plottet er om syrehodet Tom som tror at utenomjordiske forsøker å få kontakt. Tom begynner å høre stemmer i musikken han spiller, og får herfra ordre om å bygge et romskip osv.. Humoristisk konsept altså, men dessverre med en heller svak vokalist. Musikalsk er skiva derimot meget bra og med Fred Scendel's glitrende keyboard i front, og den inneholder en konsis kolleksjon av alt som er relatert til det vi kaller og liker ved prog. Albumet gestalter på forbilledlig vis et rikholdig utvalg av varierte stemninger, og Glass Hammer har en definert

identitet og en pulserende nerve. Her er det på en smakfull måte dratt veksler på nesten alt av fordums storheter, og Glass Hammer kommer likevel ut av det med æren i behold. Coveret av Bruce Huffman er også en fulltreffer.

1. Empty Space / Revealer — 6:45
2. An Eldritch Wind — 3:26
3. Revelation / Chronometry — 8:07
4. Chronotheme — 4:41
5. A Perfect Carousel — 5:17
6. Chronos Deliverer — 5:47
7. Shapes of the Morning — 1:55
8. Chronoventure — 5:59
9. The Waiting — 5:38
10. Watching the Sky — 0:59

Glass Hammer – The Inconsable Secret

Dobbel CD fra 2005. CD 1 har kun to spor, mens nummer to har 11. Borte er den sure vokalen, og her er det derimot mange svært kompetente som synger. Nå stemmer absolutt alt for Glass Hammer! Ytterligere alen er lagt til låtskriver talentene til Babb og Scendel siden sist skive. Nå er det flust med delikate små og appetittvekkende detaljer, og viljen til å vettuge eksperimenter leves ut her. Samspillet er bedre enn noen gang, og Matt Mendiands bak slagverket stilner kritikerne med distinkt og kreativ tromming.

Tradisjonen tro leverer Glass Hammer et konseptalbum. Denne gang bygget på Babb`s dikt ”The Lazy Of Lirazel” som i seg selv er meget bra.

Produksjonen er meget god og understreker stemningen ytterligere. Coverart er et produkt av kreative Roger Dean. Disk en vil blant annet appellere til fans av Triumvirat/ Pär Lindh. Skive to er derimot dominert av meget kompetent kvinnelig vokal, og gjør at skivene føles temmelig ulike.

CD 1

1. A Maker Of Crowns (15:21)
2. The Knight Of The North (24:39)

CD 2

1. Long And Long Ago (10:23)
2. The Morning She Woke (5:36)
3. Lirazel (4:30)
4. The High Place (3:33)
5. Morrigan's Song (2:23)
6. Walking Toward Doom (2:06)
7. Mog Ruith (2:03)
8. Through A Glass Darkly (6:55)
9. The Lady Waits (5:46)
10. The Mirror Cracks (2:12)
11. Having Caught A Glimpse (13:23)

Fred Schendel / keyboards, elektrisk gitar, steel gitar
og vokal

Steve Babb / keyboards, bassgitar og vokal

Walter Moore / vokal

Susie Bogdanowicz / vokal

Matt Mendians / trommer

Gjestemusikere:

Sarah Snyder / sopran

Bethany Warren / vokal

Flo Paris / vokal på "Long and Long Ago" and "Having
Caught a Glimpse"

Eric Parker / akustisk gitar

Laura Lindstrom / vokal på "Morrigan's Song"

David Carter / gitar på "Long and Long Ago"

Advent – Cactus Firmus

Kvartetten fra USA har spilt inn denne skiva over lang
tid, og musikken er meget velspilt og velskrevet.

Musikken er også intrikat på en tiltalende måte, med
over 10 minutter lange "Allison Waits" som
høydepunkt. Advent kan det med låtsnekring, og har
ingen problemer med å opprettholde interessen hos
lytteren. Gentle Giant er helt klart en referanse, men
Advent står fjellstøtt på egne ben, med gitarsoli som
tidvis har mye Alan Holdsworth i seg. Van Der Graaf –
spesielt låtene av Hugh Bantam – og Genesis mer
pastorale sider speiles også tidvis i musikken. Dessverre
skjemmes skiva av en ganske så svak produksjon, men
likevel er Advent definitivt verdt å låne øret til. Håpet
er derfor at disse kvalitetsmusikerne neste gang får en
dyktig produsent og et proft studio, slik at de virkelig
kommer til sin rett.

Alan Benjamin – gitar, vokal, bass, mandolin, fiolin og
keyboards Henry Ptak – keyboards, elektronisk
perkusjon og vokal Mark Ptak – keyboards,
perkusjon og vokal Mike Carroll -
trommer

1. Maginot Line (5:59)
2. Alison Waits (A Ghost Story) (10:36)
3. Rear View Mirror (3:31)
4. Trompe L'Oeil (3:26)
5. Nowhere Else To Go (5:12)
6. In The Tree (4:29)
7. Marche To The Fighte / The Retreat (4:10)
8. Caminando (1:27)
9. BITB (7:09)

Monty Are I – Wall Of People

En nytt spennende musiserende kvintett fra
Providence, Rhode Island. Monty Are I blander stiler
med den største selvfølge, og det funker til tusen. Masse

energi kombinert med en sjelden modenhet for en debutplate, og det er aldri et kjedelig øyeblikk. Vokalisten Steve Aiello har tidvis visse likheter med vokalen til Cedric Bixler-Zavala fra Mars Volta, uten om vi vet om dette er bevist. I alle fall så holder alt det vokal meget høy klasse på "Wall Of People", i likhet med A.C.T. som er det nærmeste vi kommer i å finne noen å sammenlikne Monty Are I med. Energien, oppfinnsomheten og gløden til Mars Volta er også noe som er meget hyppig tilstede på skiva. Det er en raffinert samling låter med kløktige og komplekse sangharmoniske arrangementer. Vi håper at dette er begynnelsen på noe stort fra disse dyktige musikerne og at de snart blir noe mer enn et band som så og si ingen har hørt om. Dyktigere eksponenter for en velfungerende sjonglering med sjangere finnes vel knapt i dag.

Steve Aiello – Vokal og gitar

Ryan Muir – vokal, gitar og trompet

Andrew Borstein – Keyboards, trombone og vokal

Mike Matarese - Bass

Justin Muir – Trommer og sampling

Big Elf -Hex.

Med den tredje skiva slår virkelig Big Elf til med et fantastisk lydbilde, og unik låtkolleksjon hvor "killer" sporene flourer. Big Elf blir av mange forenklet døpt som en blanding av Beatles og Black Sabbath. Kaster vi derimot Pink Floyd og King Crimson i gryta, så er vi svært nær en beskrivelse av Big Elf. Musikken veksler mellom hardrock og artrock. Vokalen er praktfull, kraftig og med en kynisk undertone, og Damon Fox trakterer diverse keyboards på en fortreffelig måte. Mange vellykkede rytmeskift, skiftende temaer og lekke detaljer gjør at progfolket får sitt.

- 1. Madhatter (4:15)**
- 2. Bats In The Bulfry II (3:30)**
- 3. Pain Killers (3:20)**
- 4. Disappear (6:32)**
- 5. Rock & Roll Contract (5:30)**
- 6. Sunshine Suicide (4:15)**
- 7. Falling Bombs (4:58)**
- 8. Black Moth (6:06)**
- 9. Carry The Load (5:37)**
- 10. Burning Bridges (6:50)**
- 11. Bats In The Belfry I (7:43)**
- 12. \$ (2:07)**

**Damon Fox / vokal, orgel, mellotron, synthesizers,
piano, gitar
Ace Mark / gitar
Duffy Snowhill / bass
Froth / trommer**

